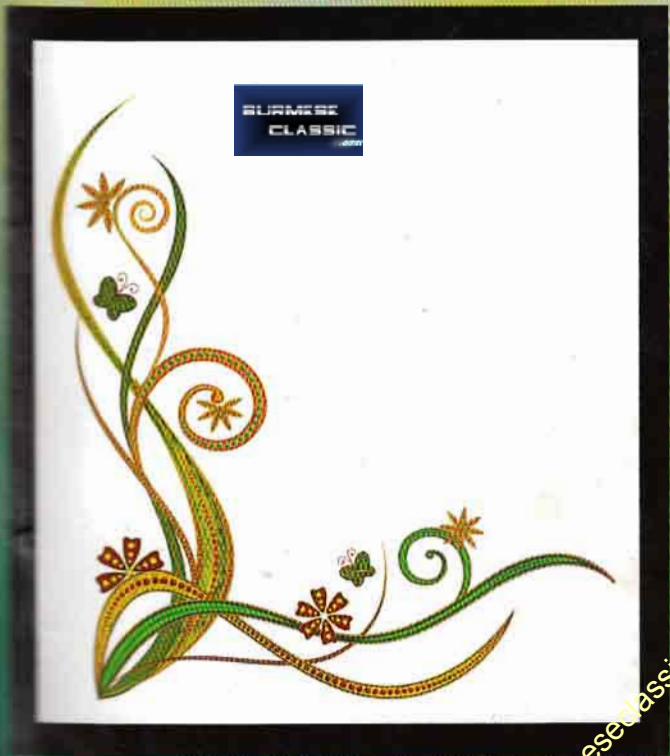

စိုးမိုးတေး

ပြပုလဲသွယ်

နက္ခတ်အသစ်ရဲ့အချစ်ရက်စွဲများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ဒိုင်မာသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

မြပုလဲသွယ်

နက္ခတ်အသစ်ရဲ့ အချစ်ရုက်စွဲများ

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆုံးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်စားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁ ၂၅၄၀၈၀၈
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃ ၂၇၀၉၀၈
- အမိုးဒီဇိုင်း - သိန်းရွှေကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ပိသက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းဖလင် - အောင်မင်းလွင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

“ဟိုမှာလာနေတာ တော်ဝင်ဆိုတဲ့မိန်းမ ပေးပို့လာ

မိန်းမ”

ဖူးအိစကားကြောင့် ဂမုန်းက ခြံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော
တော်ဝင်ရှိရာကို ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘေးချပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“ပုံစံကိုက သူကြီးသမီးဂိုက်နဲ့၊ ပန်းရံကိုလာပြီး ဘယ်
ဘက်အထိများ သိက္ခာချ အရှက်ခွဲနေကြဦးမယ် မသိဘူး၊ ဖူးတော့
သူတို့သားအဖကို နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူး၊ သူတို့သားအဖ
ရံကို ရောက်လာကထဲက ဖူးအတွက် အကူသို့လ်ချည်း ဖြစ်နေ
တာပဲ”

ဖူးအိအသံက မကျေမနပ်နိုင်သလို လှပသောမျက်နှာလေး
ထည်း အကြည့်ရဆိုးလောက်အောင် စူပုပ်ညိုမှောင်ကောက်ချိတ်
တာကိုကြည့်ပြီး ဂမုန်းကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ခုံးစိမ်းလေး တွန့်

ကျေးသွားရပါသည်။

“မြင်လား၊ ဟိုမှာ ဖူးတို့တွေ အရှက်ကွဲ သိက္ခာကျအောင် ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလည်း မသိဘူး”

ဖူးအိအသံလေးက တုန်နေသလို လူကလည်း လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်နေသည်။ မျက်စိရှေ့ကမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်လာသည့် တော်ဝင်နှင့် သူမနောက်ပိုင်း ကျောချင်းကပ်လျက်မှာ ဝယ်လာသည့် မီးသွေးအိတ် နှင့် ဆန်အိတ်၊ ဆီပုံးနှင့် ဈေးခြင်းတစ်ခုကို ထင်းခနဲတွေ့လိုက်၏။

တော်ဝင် သူမမိသားစုအတွက် ဈေးဝယ်လာခြင်းဖြစ် သည်။ ဒါကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မြင်တွေ့နေရပါလျက် မကျေမချမ်းနိုင် ဒေါသငါကြီး အဆက်မပြတ် ပြောဆိုနေသူက ဖူးအိဖြစ်သည်။

“ဖူးတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မမ”

“ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဖူးက သူ့ကို ဘာသွားပြောမလို့လဲ”

“အိုး ဟိုမှာ သူ လုပ်လာပုံ မမ မမြင်ဘူးလား၊ ပန်းရုံလို အိမ်ကြီးထဲကို ဆိုက်ကားအစုတ်ပလုတ်စီးပြီး ပစ္စည်းအစုတ်အပြတ် တွေ ဝယ်လာတာလေ”

ဖူးအသံက ဒေါသသံအပြည့်။ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းအလိုမကျစိတ်တွေနှင့် နီရောင်ပြောင်းပြီး လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်နေပေမယ့် ဂမုန်းက ဖူးအိနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာပင် တော်ဝင်လုပ်သမျှကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ့အိမ်အတွက် သူ့ဘာသာ ဈေးဝယ်လာတာကို ဖူးသွား ပြီး ရန်တွေ့လို့ကတော့ ဖူးပဲရှုံးမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဖူးတို့က သူလုပ်ချင်ရာလုပ်သမျှ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်ပေးနေရမှာလားလို့”

“ကြည့်သင့်လို့ ကြည့်နေရပြီပဲ၊ ဖူး ကြားထဲက ဖူး မနေ တတ်ရင် ဖူးပဲ ဒေါသဖြစ် အကုသိုလ်ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဪ မမကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့လေ”

ဖူးက အစ်မဖြစ်သူ၏စကားကို မကျေနပ်ဘဲ ဒေါသဖြင့် ရန်တွေ့စကားဆိုတော့ ဂမုန်းက ဖူးကို ပန်းနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်ကာ

“ဖြစ်နေတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ပန်းရုံကို တို့မိ သားစုပိုင်သလို သူတို့လည်း ပိုင်တာပဲလေ၊ နင်တို့လုပ်သမျှ ငါတို့ မိသားစု သိက္ခာကျတယ်၊ အရှက်ရတယ်၊ အခုချက်ချင်း ဒီကထွက် သွားလို့ ပြောခွင့်မှမရှိဘဲ ဖူးရဲ့ ဒီတော့ ဒီလိုပဲ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနေရတာပေါ့”

ဂမုန်းစကားအဆုံးမှာ ဖူးတစ်ယောက် ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ဘဲ အကြာကြီး ငိုငင်ကျသွားသည်။ ဖူးရင်ထဲမှာ တော်ဝင် တို့သားအဖ ပန်းရုံကို ရောက်လာသည့်အတွက် နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘဲ သူမတို့မိသားစု၏ အရှက်နှင့်သိက္ခာကိုခွဲဖို့ ရောက်လာ ကြသူများအဖြစ် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ ရန်လိုနေမိသည့် မှန်သော် လည်း အခု ဂမုန်းပြောလိုက်သည့် စကားထဲမှာ တစ်လုံးမှ အမှား မပါတော့လည်းခက်သည်။

“မာမိတို့ကြောင့် သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဖူးသာဆိုရင် ဒီအစုတ် အပြတ်သားအဖကို အစောကြီးထဲက ငွေပေးပြီး မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်ပြီ သိလား”

“ငွေပေးလည်း သူတို့ကမှ မသွားဘဲ ဖူးရဲ့”

“အဲဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ သူတို့သားအဖက ဖူးတို့မိသားစုကို တမင်သက်သက် အရှက်ခွဲချင်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာပဲနေမှာ၊ ပြောတော့ဖြင့် မာမိအစ်ကိုတဲ့”

“သူတို့သားအဖကြောင့် ကိုယ့်ညီမမိသားစု အရှက်တကွ ဖြစ်နေတာကိုသိသိနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနိုင်တာ ဖူးဖြင့် သိပ်အံ့ဩ တာပဲ”

ဖူးက သူမကိုယ်လေးကို နီးရာဆိုလာပေါ် ပစ်၍ထိုင်ချခိုက် မှာ တော်ဝင်စီးလာသည့် ဆိုက်ကားက ပန်းရံမြိုင်၏ ထင်ရှားကျော် ကြားလှသော အဆောက်အဦးကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ဆင်ဝင် အောက်ရှိ လင်ခရုဆာကားဖြူနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ကျော်ဖြတ် သွားပါသည်။

“ရပြီ ဆိုက်ကားဆရာ၊ မီးသွေးနဲ့ ဆန်အိတ်ကို အိမ်ထဲ အထိရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ဦးနော်”

“ဪ နေဦး နေဦး၊ ကျွန်မပဲ ဆန်အိတ်နဲ့ မီးသွေးအိတ် ထားရမယ့်နေရာကို လိုက်ပြပေးမယ်”

ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာပင် တော်ဝင် ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လက်ထဲက ဈေးခြင်းနှင့် ဆီပုံးကို နေရာချပြီး ဆိုက်ကား

ဆရာကို ဆန်အိတ်နှင့် မီးသွေးအိတ် ထားရမည့်နေရာတွေကို လိုက်ပြသည်။

“ဖေဖေမှာတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ ခဏလေးနော်”

တော်ဝင်က ဆိုက်ကားသမားကို ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးလိုက် ပြီးနောက် ဈေးခြင်းထဲက သူမဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကမန်း ကတန်းလေး ပြင်ဆင်နေရာချနေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါသမီးရယ်၊ ဖေဖေ မဆာသေးပါဘူး၊ အနားလေးဘာလေးယူပါဦး၊ ဖေဖေသမီး မောနေပါ့မယ်”

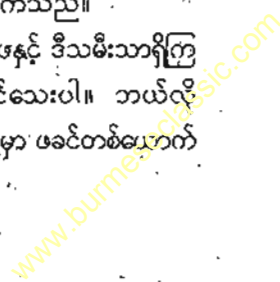
လှပသော မျက်နှာလေးထက် ချွေးဥလေးများသီးနေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုလိုက်တော့ တော်ဝင်မျက်နှာမှာ အပြုံးလှလှလေးပေါ်လာ၏။

“သမီး မမောပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဒီလောက်တော့ အေးဆေး ပါ”

“ရော ဟောဒီမှာ ဖေဖေအတွက်”

ပြောပြောဆိုဆို ကောက်ညှင်းနှင့်ပဲကို ဆီဆမ်းအနေထား နှင့် ဖခင်ကြီးစားပွဲရှေ့ ချပေးလိုက်တော့ ဦးချမ်းငြိမ်းက သမီးဖြစ် သူ့ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီအဖေနှင့် ဒီသမီးသာရှိကြ သည့်ဘဝမှာ သမီးအတွက် သူ မသေချင်သေးပါ။ ဘယ်လို အကြောင်းအရာကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးရှေ့မှာ ဖခင်တစ်ယောက်

အနေနှင့် မားမားကြီးရပ်ပေးလိုပါသေးသည်။

ညီမမိသားစုရှိသည်ဟုဆိုသော်လည်း ဘဝအခြေအနေက မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားနေကြသူများအဖြစ် သူတို့သားအဖကို လူရာ မဲသွင်း၊ အရေးမထားကြမှန်း သိပါသည်။

ပန်းရုံကို သူတို့သားအဖ ပြန်ရောက်လာကတည်းက ညီမ အပါအဝင် မိသားစုအားလုံး မျက်နှာညိုနေကြကာ စကား ပင်ဟဟ မပြောခဲ့ကြပါ။ ယောက်ဖဖြစ်သူက ဖာသီဖာသာပင် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းမျှ ဝင်ပြောသည်ဆိုရုံလေး ပြောဆိုကာ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မိုးနှင့် စကားပြောဖြစ်တော့မှ ပန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ် ဦးချမ်းငြိမ်း တို့သားအဖကို မထားလိုကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။ အကြောင်း ပြချက်နှင့် စကားအရာတွေက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော်လည်း လိုရင်းအဖြေကို သိပြီးနောက်မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းက ပန်းရုံအိမ်ကြီး၏ နောက်နားမှာ ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်လေးမှာပဲ သူတို့သား အဖနေဖို့ သဘောတူလက်ခံလိုက်သည်။

နေပါစေ ရှိပါစေ။

အခုချိန်မှာ သမီးလေးအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုသည်ခံဖို့ ဦးချမ်းငြိမ်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အရင်လိုစိတ်နှင့်သာဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်တင်မိုး ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်မည်မဟုတ်။ အခု သူ့မှာ သမီးတော်ဝင် ရှိနေသည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိသော သမီးကို သူ သိပ်ချစ်သည်။

ပြီးတော့ သမီးတော်ဝင်က သိပ်လှသည်။ လှပလွန်းသည့်သမီးကို လူ့လောကကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့ ထဲမှာ ထားမပစ်နိုင်။

မြင်သူတကာကင်းရသော အလှပိုင်ရှင်အဖြစ် သမီးတော်ဝင် ၏အလှကို အံ့သြချီးမွမ်းကြရသလို သမီး၏ဘဝပေးကို တင့်တယ် ဖြောင့်ဖြူးစေလိုသည်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်၏ အတုမဲ့မေတ္တာသာ။

ထိုအတွေး ထိုစိတ်ကူးကြောင့်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ စွန့်ခွာခဲ့သော ဤပန်းရုံသို့ ဦးချမ်းငြိမ်း ပြန်လည်ခြေချခဲ့တာဖြစ် သည်။

“စားလေ ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးရော စားလေ”

“သမီးက ဈေးထဲက မုန့်ဟင်းခါး စားလာခဲ့ပြီ၊ ဖေဖေပဲ ဝအောင်စားပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဖေဖေအကြိုက် ဟင်းတွေချည်း ရွေးဝယ် လာခဲ့တယ် သိလား”

“ဘာတွေများလည်း သမီးရဲ့”

ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ရေနွေးဖြင့်မျောရင်း ဦးချမ်းငြိမ်း မေးလိုက်တော့ သမီးငယ်က ချစ်စဖွယ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူငယ် လာသည့်ပစ္စည်းတွေကို စီစဉ်တကွယ်ညှိထားသည့် ဇနီးတစ်ချပ်ကို သူ့ရှေ့လာချသည်။

“ဒီမှာလေ ဟောဒါက ဆိတ်သား၊ ဟောဒါက ချဉ်းခေါင် ကြီးရွက်၊ ဒီမှာ ငြုပ်သီးစိမ်းနဲ့ ပဲအပြင် ကြက်သည်းကြက်မြစ်တောင်

မြပုလဲသွယ်

ပါလိုက်သေးတယ်”

“ဟင်းတွေစုံလှချည်လား သမီးရဲ့၊ ဖေဖေအတွက် ဟင်းတစ်မယ်ဆို ရပါပြီ။”

“ဖေဖေမှ နေမကောင်းဘဲ၊ အားရှိအောင် စားမှဖြစ်မှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“ဖေဖေအတွက် ငွေအပိုကုန်မှာစိုးလို့ပါကွယ်”

“အမလေး အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ဖေဖေရေ၊ အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခါသွားရသလောက်တော့ မကုန်ပါဘူး၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာထားပြီး စားစရာရှိတာစား သိလား”

“ဆေးရုံတစ်ခါသွားမှ ငွေလည်းကုန် လူလည်းပင်ပန်းနဲ့၊ သိပ်ဒုက္ခရောက်တာ၊ တခြား ဘာမှမထွေးနဲ့၊ ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာကိုယ်ကုန်းမာပြီး အားရှိနေမှ သမီးလည်း စိတ်အေးရတာ၊ နို့မို့ရင် ဖေဖေအတွက် သမီးရင်ထဲမှာ အမြဲပူနေရတာချည်းပဲ”

ပြောရင်း တော်ဝင်အသံလေးက တုန်လာတာနဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ နေကောင်းပါတယ်”

“သမီးကလည်း ဖေဖေအမြဲနေကောင်းပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ နေ့စဉ်ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေရတာပါပဲ ဖေဖေရယ်”

ပြော၍ သမီးလေးရယ်။

ဦးချမ်းငြိမ်းရင်ထဲ တော်ဝင်၏စကားကြောင့် အတော်လေး

ထိခိုက်ကြေကွဲသွားသည်။ တစ်လောကလုံးပြေးကြည့်မှ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီး နှစ်ယောက်သာရှိကြသည့်ဘဝ။

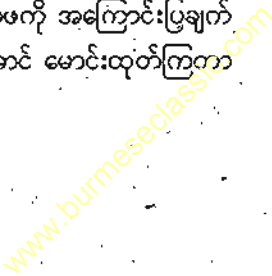
အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ ဝမ်းကွဲညီမတွေရှိသော်လည်း တော်ဝင်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမဝင်။ ဆွေမျိုးသားချင်းစိတ်မရှိ၊ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်တွေနှင့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေများလွန်းသည့်အတွက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမရယ်လို့ပင် မမြင်။

ခင်ခင်မင်မင်လည်းမရှိ။

ရွှေရှိမှ အမျိုးတော်ချင်ကြသူတွေပီပီ ဂုဏ်မဲ့ငွေမဲ့သော ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို သူတို့အစ်ကို၊ သူတို့ဦးလေး၊ သူတို့တူမ၊ ညီမရယ်လို့ပင် လူစာရင်းသွင်းလို့ကြသူတွေမဟုတ်။

မတတ်သာလွန်း၍ သူတို့သားအဖကို လက်ခံထားမှန်း ဦးချမ်းငြိမ်းသိသလို သမီးတော်ဝင်လည်း သိသည်။ မသိချင်လို့လည်းမရ။ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မိုသမီးတွေက သမီးတော်ဝင်ကို လူလစ်လျှင်လစ်သလို စောင်းကြမြောင်းကြ ပြောဆိုကြတာကို ဦးချမ်းငြိမ်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရပြီးပါပြီ။

စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်မိပေမယ့် ပြဿနာအကျယ် မချဲ့လိုတာနှင့် ဒေါသစိတ်ကို ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ပြီး ရေငံနေလိုက်သည်။ ဒါမှ ပန်းရုပ်မှာ သူတို့သားအဖ တည်မြဲစွာရပ်တည်နိုင်မည်။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းနှင့် ပန်းရုပ်မှာ မနေနိုင်အောင် မောင်းထုတ်ကြတာ ခံရမည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းဘက်က ထိုသို့အဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။

ဦးလေးသားချင်းမှန်းမသိ။မတူသလို မတန်သလို အဆက်မခံမလုပ်ချင် မခေါ်မပြောချင်ရုံမျှမက ဦးချမ်းငြိမ်းကိုတွေ့တိုင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည့် တူမနှင့် ညီမကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောဆိုပြီး ပန်းရုံက ထွက်သွားရုံဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ သမီးတော်ဝင် ရှိနေသည်။

ပန်းရုံရဲ့သွေး။

ပန်းရုံရဲ့မြေး။

ပြီးတော့ ပန်းရုံရဲ့ အမွေဆိုင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းရုံမှာ နေထိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိသည်။ ညီမဖြစ်သူက ဦးချမ်းငြိမ်းကို မဖြစ်စလောက်ငွေလေးပေးပြီး ပန်းရုံက နှင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဦးချမ်းငြိမ်းလက်မခံ။

သူတို့သားအဖ ပန်းရုံက ထွက်ခွာရမည်ဆိုလျှင် အိမ်ကြီးကို ကာလပေါက်ချေးအတိုင်း အစိုးမှန်ဖြတ်၍ ငွေကို မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝက် အတိအကျခွဲယူကြမည်ဆိုတော့ ဒေါ်တင်မှီကိုယ်တိုင် အတော်ကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နှင့် နောက်ထပ် ဘာစကားမှမစတော့။

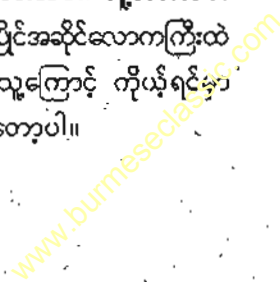
ပန်းရုံအိမ်ကြီးကို ရောင်းချလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် နောင်ဘယ်တော့မှ ထိုအဆင့်အတန်း ထိုအိမ်ကြီးမျိုးနှင့် ဝယ်မနေနိုင်တာ ဒေါ်တင်မှီ သဘောပေါက်သလို ဦးချမ်းငြိမ်းလည်း သိသည်။

နားလည်သည်။

ဦးချမ်းငြိမ်း သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် ပန်းရုံဆိုတာ သူတို့မိဘဘိုးဘွားပိုင် အမွေအနှစ်ဆိုပေမယ့် အခုလိုချိန်မှာ ပန်းရုံကို ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်လိုက်ရလို့လည်း ထူးပြီး ဝမ်းနည်းနေမိတော့မည် မဟုတ်သလို ညီမဖြစ်သူကဲ့သို့လည်း ဇာန်လှုပ် ချောက်ချားမည့်သူလည်း မဟုတ်တော့ပါ။

ရသင့်ရထိုက်သည့် အမွေအနှစ်ကလေးရမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ပြီဟု ဆိုရမည်။ မသေခင်အချိန်မှာ လှူသင့်တာလေးတွေ လှူဒါန်းပြီး ထိုက်သင့်သော အိုးအိမ်ခြံမြေလေးဝယ်ယူကာ သူ ဝါသနာပါသည့် သီးပင်စားပင်လေးများ စိုက်ပျိုးရင်း လက်ကျန်ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သမီးတော်ဝင်နှင့်အတူ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးလိုသည်။

ညီမတို့မိသားစုလို ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေကြားမှာ ပူလောင်မွန်းနစ်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူထက်ငါ သာရမည်ဆိုသည့်စိတ်နှင့် စိန်နားကပ်အပြိုင်ဝယ်၊ ကားအပြိုင်ဝယ်၊ အဝတ်အစားအသစ်အဆန်းမထပ်အောင် ကြိုးစား။ နိုင်ငံခြားသွားရမှ နိုင်ငံခြားထွက်ရမှ လူ့ဘဝနေပျော်သည်ဟု ထင်ကြသူတွေ။ သူ့ယောက်ျား၊ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ ကိုယ့်သားသမီး၊ သူ့သားသမီးဘယ်သူဘယ်ဝါ ထက်သာရမည်သည့် အပြိုင်အဆိုင်လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကြောင့် သူ ပူလောင်ရသလို သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ရင်မှာ ပူလောင်ရခြင်းအဖြစ်ကိုလည်း အလိုမရှိတော့ပါ။

အပြိုင်အဆိုင်ရှိမှ တိုးတက်သည်ဆိုသည်ကိုက ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင် လက်ခံပါသည်။ သို့သော် အတိုင်းအတာတော့ ရှိသင့်သည်။ ညီမတို့မိသားစု အမြဲပူလောင်နေတော့ ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ရင်မအေးချမ်းနိုင်။

ဖူးအိနှင့်ကမုန်းက တော်ဝင်နှင့် သက်တူရွယ်တူတွေဖြစ်နေတော့ တော်ဝင်ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ညီအစ်မက ကြည့်မရတာ ဦးချမ်းငြိမ်းသိသည်။ သမီးတော်ဝင်ကိုမှ မဟုတ် ဦးချမ်းငြိမ်းခြံထဲမှာ ပေါင်းသင်မြေဆွ ခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလျှင် ထိုညီအစ်မ မျက်နှာညှိကြ၊ စုပုပ်ကြနှင့်။

ကိုယ့်အပေါ် မကြည်မသာရှိကြသူများနှင့် တစ်မိုးအောက်ထဲ၊ တစ်ဝင်းတစ်ခြံထဲ အတူမနေလိုပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ကိုတိုင်က ပန်းရံရဲ့သွေးဆိုတော့ ပန်းရံနှင့် ဘယ်လိုမှ ကင်းကွာ၍မရ။ အိမ်ရှေ့ပူတော့ အိမ်နောက်မချမ်းသာတိုင်း သက်ပြင်းသာကျိတ်ချနေရသည့် အကြိမ်တွေကလည်း ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်မရေ မတွက်နိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၂)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလည်း ကိုရယ်၊ တင်မို့တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မိန်းမရယ်၊ သူတို့တောင်းသုလောက် ငွေမှ ကိုယ်တို့က မပေးနိုင်ဘဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေကြရုံပေါ့”

“တင်မို့တို့က ကြည့်နေနိုင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သမီးနှစ်ယောက်က အစ်ကိုတို့သားအဖနဲ့နေရတာ ရှက်လှချည်ရဲ့ လုပ်နေတော့ တင်မို့လည်း ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဘူး၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“ကိုယ်က အိမ်ကြီးရှင်ပဲ၊ ကိုယ့်စတိုင်လ်နဲ့ ကိုယ်နေရင်ပြီးတာပဲ၊ အပြင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ ခေါင်းစွပ်အောင် လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“သူပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှကို အားမကိုးရဘူး”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဉာဏ်မင်းနားက စူအောင်အောင် အမူ

www.burmeseclassic.com

အရာဖြင့် ဒေါ်တင်မို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ချင်၍ မရ။ ဘာလေးပြောပြော ခေါင်းကိုက်တာ၊ ခေါင်းရှုပ်တာ၊ အပြင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ အဆင်မပြေတာနှင့် အကြောင်းပြချက်တွေပေး ပြီး ဘယ်နေရာမှ စိတ်ရှုပ်ခေါင်းရှုပ်မခံတတ်သူကြောင့် ကြာတော့ အိမ်မှာ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးဆောင်ဖြေရှင်း သူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဦးညွှန်မင်းက စီးပွားရေးမှာ ဦးဆောင်ရှာဖွေနိုင်တာမှန် ပေမယ့် တခြားအိမ်တွင်းရေး ပြဿနာတွေကြတော့ ခေါင်းရှုပ်မခံ တော့။ အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် မဖြစ်မနေ ဝင်ပါရ မည့်ကိစ္စများတွင် ရှေ့တန်းက မားမားရပ်သော်လည်း ကျန်အချိန် တွေမှာတော့ အိမ်တွင်းမှာဖြေရှင်း၍ ရနိုင်သည့်ကိစ္စများနှင့် သမီး နှစ်ယောက်အရေးကို ဇနီးဖြစ်သူလက်မှာသာ ပုံအပ်ထားသူဖြစ် သည်။

ဇနီးပြောတိုင်း ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ သမီးတွေ ပြောဆိုပူ ဆာလာသမျှကိုလည်း အလိုလိုက်သင့်တာလိုက်ပြီး အလိုမလိုက် သင့်ဟုထင်လျှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သမီးတွေ ဝာလည်း ဦးညွှန်မင်းဆိုလျှင် တော်ရုံမပြောရ။

အဖေကို အားကိုး၍မရတော့ သမီးတွေက အမေလုပ်သူ ကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောခိုင်းကြသည်။ အခုကိစ္စမှာလည်း ဖူးအိနှင့်ဂမုန်းက တော်ဝင်တို့

သားအဖကို ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားစေချင်ကြသည်။ တော်ဝင်တို့ သားအဖ ပန်းရဂုံမှာ သူတို့မိသားစုနှင့် အတူလာနေတာ ကို သူတို့ကို ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက် တမင်အရှက်ခွဲတာဟု မြင်နေ သည်။

ပန်းရဂုံမိသားစုဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကလေးထဲက အခုချိန်ထိ လူတွေ ငေးကြည့်ရအောင် အထက်စီးက ခေါင်းမောနေလာခဲ့သမျှ အခု တော်ဝင်တို့သားအဖ ရောက်လာပြီးထဲက ဖူးအိတို့ညီအစ်မ အရှက်ရမျက်နှာငယ်ရပါသည်ဆိုတော့ ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးတွေလို ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သမီး တွေနည်းတူ တစ်ထပ်တည်း ခံယူထားသူဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးဆိုတော့လည်း ဒေါ်တင်မို့ စိတ်ရှိသလောက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရ။ မိဘသဘောမတူသည့် မိန်းမနှင့် လက်ထပ် သွားသဖြင့် ပန်းရဂုံကို စွန့်ခွာသွားသော်လည်း မိဘတွေက သား ဖြစ်သူကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ကြသည်မဟုတ်။ ပန်းရဂုံ၏အမွေဆိုင်။

မောင်နှမကလည်း နှစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ အစ်ကို မရှိသည့် အချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးသွားကြတာမို့ ဒေါ်တင်မို့က အိမ်ကြီးနှင့်တကွ အတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံးရလိုက်သည်။ အစ်ကို ဖြစ်သူကို အခုချိန်ထိ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမပြော သေး။

ပန်းရဂုံကို ဦးချမ်းငြိမ်း ပြန်ရောက်လာတော့ ဒေါ်တင်မို့ တော်တော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေဘာတွေခေါ်ပြီး

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခွဲဝေယူဖို့ လာသည်ဟုထင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက် ခြေမကိုင်လက်မကိုင်မိ စားမဝင်အိပ်မပျော် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးချမ်းငြိမ်း၏ အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း အကဲခတ် လေ့လာပြီးမှ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို ပန်းရဂုံရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ကားဂိုဒေါင်နှင့်အတူ တွဲလျက်ရှိနေသည့် နှစ်ထပ် တိုက်ကလေးမှာ စကားလှလှတွေ့သုံးပြီး နားဝင်အောင် ပြောဆိုနေ ထိုင်စေခဲ့သည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းကလည်း ဒေါ်တင်မိုးနှင့် ဘာတစ်ခုမှ အတိုက် အခံမပြောဘဲ အလွယ်ပင် သဘောတူလက်ခံလိုက်သဖြင့် သားအမိ တစ်တွေ အတော်ရင်ပေါ့သွားသည်။ ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲ အတူ နေမည်ဟု အရေးဆိုလာမည်ဆိုရင်လည်း ဒေါ်တင်မိုးမှာ ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းခွင့်မရှိ။

နေ့ခွင့်ပြုရမည်သာ။

အခုတော့ ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်က အိမ်ကြီးပေါ်မှာမနေဘဲ သူတို့သားအဖဘာသာ သီးခြားနေထိုင်ကြပြန်တော့လည်း နားက မအေးသေး။ နေ့ရှိသ၍ နိုင်ငံခြားဖြစ် အသုံးအဆောင် အဖိုးတန် စိန်ရွှေနှင့် နောက်ဆုံးပေါ် အကွရာနံပါတ်နှင့် ကားအမျိုးမျိုးစီးပြီး ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ထွက်သွားလာနေသည့် မိတ်ဆွေများ ဧည့်သည်များနှင့် တော်ဝင်တို့သားအဖဆုံလျှင် ဒေါ်တင်မိုးကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်တွေ့ရေမှာ နှမ်းနယ်သော အဝတ်အစားများနှင့် ပြောင်

ပြောင်ရောင်ရောင် ဘာတစ်ခုမှမရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် မကြာ ခဏ စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်။

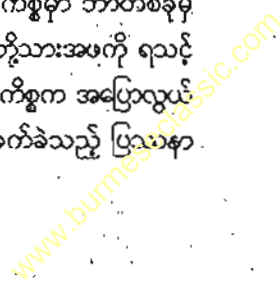
တချို့ဧည့်သည်တွေက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးမြန်း စပ်စုလာတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ဒါ တင်မိုးအစ်ကိုလေ ဦးချမ်းငြိမ်း” ဆိုပြီး ပွဲထုတ်မိတ် ဆက်ပေးရအောင် ဦးချမ်းငြိမ်းမှာ ပန်းရဂုံ၏သွေး၊ ပန်းရဂုံအိမ်ကြီး သခင် ဒေါ်တင်မိုး၏ အစ်ကိုအဖြစ်ကလွဲပြီး တခြားဂုဏ်ထူးရာခံမရှိ တော့ ခက်သည်။ တချို့ဧည့်သည်ကို ဒေါ်တင်မိုးက ဦးချမ်းငြိမ်း မှာ သူမအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြော၍ တချို့အရေးကြီး သော ဧည့်သည်များကိုတော့ စကားကို အဆင်ပြေအောင် ဒီလိုပဲ လှိုးလှဲဖြေဆိုရတာမျိုးကလည်း မကြာခဏ။

ဒေါ်တင်မိုးကိုယ်တိုင် ဒီလိုဝေဒနာမျိုးတွေ မကြာခဏ ခံစား နေရသူပီပီ သမီးတွေဆီက ထိုခံစားချက်မျိုး ပြောဆိုလာတော့ ဒေါ်တင်မိုးကိုယ်တိုင် ထပ်တူခံစားမိသည်ဆိုပေမယ့် ထိုကိစ္စအရေး အခင်းကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကိုယ်တွယ်ဖြေ ရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

လွယ်တော့မလွယ်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြတော့လည်း ဒါမျိုးကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးလို့မရ။ သမီးတွေပြောသလို တော်ဝင်တို့သားအဖကို ရသင့် ရထိုက်တဲ့ငွေကို ခွဲပေးလိုက်ပါဟု ဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စက အပြောလွယ် သလောက် လက်တွေ့မှာကြတော့ အင်မတန်ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ

တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်တင်မို့တို့မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို နွဲ့ဝေပေးရမည့် ငွေက ဒီနေ့ခေတ်ပေါက်ဈေးနှင့် သိန်းထောင်ချီနေသည်။ ဒေါ်တင်မို့ တို့လက်ထဲမှာ လောလောဆယ် ထိုလောက်ငွေမရှိ။ ငွေအားလုံး လုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ်နေတာမို့ ထုတ်ယူဖို့ကြပြန်တော့လည်း အဆင်မပြေ။

ယောက်ျားဖြစ်သူကို ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်တင်မို့ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပြီးပြီ။ ပြော၍မရ။

“မင်းတို့သားအဖကိုက ဘာဖြစ်နေတာလည်း၊ သူလည်း သူ့ဘာသာသူနေ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ဘာသာနေရင် ပြီးပြီမဟုတ် လား၊ သူတို့မိသားစုအရေးကိုလည်း တို့ဘက်က ဝင်မစွက်ဘူး၊ အေး တို့မိသားစုအရေးကိုလည်း သူတို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မ စွက်သ၍ ကိုယ်လည်း ကိုယ်နေတတ်သလိုနေ၊ သူတို့လည်း သူတို့ ဘာသာနေလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့သာ သူတို့သားအဖကို ဘာပြဿနာမှ သွားမရာ ကြန့်၊ အမွေကိစ္စအရှုပ်အရှင်းဖြစ်ပြီး ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖန်းရက်အိမ်ကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အထိ မဖြစ်စေနဲ့၊ ငါပြော ချင်တာက ဒါပဲ”

ဟွန်း။

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ။

ဘယ်သူကရော ကိုယ်တစ်သက်လုံး နေလာတဲ့ ဖန်းရက်ကို

လက်လွှတ်ခံမှာလည်း။

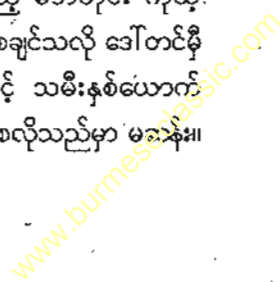
ဟင်း အခုမှ သိပ်ခက်တာပဲနော်။

သမီးတွေကလည်း ပြောလှပြီ။ အစ်ကိုတို့သားအဖကို ဖန်းရက်က ထွက်သွားအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း အခြေအနေကမပေး နဲ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်။

ဒီကြားထဲ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ ကလေးမကလည်း တစ်မျိုး။ အမေတူသမီးပီသစွာ ရုပ်ကလေးမှုန်နေအောင်ချောလိုက် လှလိုက် သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ဘာတစ်ခုမှ မပြင်မဆင်ဘဲနှင့်ကို ဝင်းစို နဖတ်နေအောင် လှပလှနိုင်လွန်း၍ပဲ ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သမီး တွေနှင့် တစ်ဝင်းတစ်ခြံထဲမှာ အတူရှိနေတာကို စိတ်ထဲက သဘော မတွေ့ဖြစ်နေသည်။

သမီးဖြစ်သူ ဂမန်းနှင့် ဖူးအိတို့လည်း သူတို့အလှနှင့်သူတို့ လှကြပါသည်။ ခေတ်မီအသုံးအဆောင် အဖိုးတန်အလှပြင်ပစ္စည်း တွေနှင့်ဆိုတော့ ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးတွေချထားသလို ချစ်စရာ ကောင်းအောင် လှပပေမယ့် တော်ဝင်အလှကိုတော့မမီ။

တော်ဝင်အလှနှင့် သမီးတို့အလှကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်တော့ လမင်း နှင့် ပိုးစုန်းကြူးလိုဖြစ် ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ဒေါ်တင်မို့ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိကြသည့် မိဘတိုင်း ကိုယ့် သားသမီးကိုယ်သာ အလှဆုံး အချောဆုံးဖြစ်စေချင်သလို ဒေါ်တင်မို့ စိတ်မှာလည်း မိခင်တစ်ယောက်၏ အတ္တဖြင့် သမီးနှစ်ယောက် စလုံးကို ဘက်စုံထောင့်စုံ တော်ဝင်ထက်သာစေလိုသည်မှာ မခန့်နဲ့။

အေးလေ လှတာတစ်ခုတည်းနဲ့လည်း ဘာတစ်ခုမှ သုံးစားလို့မရပါဘူး။

ဒီကနေ့ခေတ်မှာ သားရှင်သမီးရှင်တွေ အမြင်ကျယ်၊ အတွေး အခေါ်မြင့်လာကြသလို သားသမီးဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတွေမှာလည်း အိုင်ဒီယာကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝမြင့်မားတိုးတက်မဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ကွန်ပျူတာဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက်ရှာဖွေနေတတ်ပြီဆိုတော့ တော်ဝင်လို အလှတစ်ခုထဲရှိနေတဲ့သူကို ဘယ်သူမှ သဘောကျမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဦးနှောက်ကြီးကြီးရှိတဲ့လူတိုင်း။

ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ်သိရင် ဂမုန်းနဲ့ ဖူးအိဆိုတဲ့ ဘက်စုံထောင့်စုံ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလိုတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်လိမ့်မပေါ့။

“ဘာတဲ့လဲ မာမီ၊ ဒက်ဒီက ဘာတဲ့လဲ”

ဂမုန်းအသံက အားတက်သရော။

သူတို့ညီအစ်မ မရှင်းနိုင်သည့်ကိစ္စကို သူတို့မာမီရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဆိုသော ယုံကြည်စိတ်က အပြည့်။ မိခင်ရှိရာကို အပြေးရောက်လာပြီး ညီမနှစ်ယောက် သိချင်သည့် အဖြေကို မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် မေးကြသည်။

“ဒီကိစ္စက မလွယ်သေးပါဘူး သမီးတို့ရယ်”

“အင်း မာမီကလည်း၊ အဲဒီအစုတ်အပြတ်သားအဖနဲ့ အတူ မနေချင်ပါဘူးဆို”

“ရှား တိုးတိုးပြောလေ ဖူးအိ၊ မခေါ်ချင်ရင်နေလို့ရတယ်၊ မတော်ချင်ဘဲ နေလို့မှမရဘဲ၊ အဲဒါ သမီးတို့ ဦးကြီးဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ စကားကို အဲဒီလို လျှောက်မပြောရဘူး၊ မတော်ကြားသွားလို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် သမီးတို့ဒက်ဒီနဲ့မာမီက အရင်ရန်ပွဲဖြစ်ရမှာသိလား”

“သူတို့နဲ့ ဒက်ဒီက ဘာဆိုင်လို့လဲလို့”

“ဒက်ဒီအမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ ဒက်ဒီက ဘာနာစရာရှိလို့လဲ မာမီရဲ့”

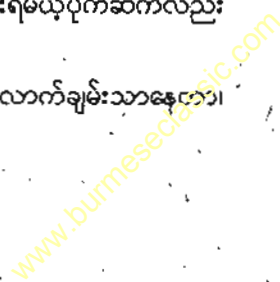
ဖူးအိနှင့် ဂမုန်းတို့ညီအစ်မက လောကကြီးကို အမြင်ကျဉ်းကျဉ်း အတွေးနုနုဖြင့် ဖြစ်ချင်တာလောက်ပဲတွေးပြီး ပြောနေကြသည်။ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး အမွေကိစ္စရှုပ်ထွေးလာမှာကို မမြင်။

“နာလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမွေကိစ္စတွေရှုပ်လာရင် ရှင်းရမှာ မလွယ်လို့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်တာမျိုးပါ”

“ဒါနဲ့ပဲ သမီးတို့က သူတို့သားအဖနဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း နေကြရတော့မှာလား မာမီရဲ့”

“မာမီတို့ အဆင်ပြေလာတဲ့အချိန်အထိတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရဦးမှာပေါ့ သမီးတို့ရဲ့၊ သူတို့ကို ပေးရမယ့်ပိုက်ဆံကလည်း နည်းနည်းမှမဟုတ်တာ”

“မာမီတို့က သူဌေးတွေပဲ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ၊ ထုတ်ပေးလိုက်ပေါ့”

ဖူးအိက မကျေမနပ်နှင့်ထပြောတော့ ဒေါ်တင်မို့ မျက်လုံး ပြူးကြီးနှင့် သမီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အမလေး ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ ဖူးအိရယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက လုပ်ငန်းထဲမှာအော့ သီလား၊ ရော့အင်ဆိုင်ပြီး အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးချင်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း မာမိုစိန်တွေ ရွှေတွေ ထုတ်ရောင်းလိုက် ပေါ့၊ ဒီနေ့ခေတ်ရွှေဈေးနှံဆို လိုချင်တဲ့ငွေတော့ အသာလေး ရမှာ ပါနော်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းလည်း ဟိုတစ်နေ့က မာမိုမီးခံသေတ္တာကိုကြည့်ပြီးပြီ၊ အထဲမှာ တကယ့်ရတနာသိုက်ပဲ”

“ဟဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်တို့နဲ့တော့ ခက်ပါသေးတယ်နော်၊ အဲဒီကိစ္စ အစ်ကိုတို့သားအဖကြားသွားမှဖြင့် ငါ ရထားတဲ့ အထုပ်ထဲက တစ်ဝက်ခွဲပေးနေရလိမ့်ဦးမယ်”

“နင်တို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထား နားလည်လား၊ မိဘတွေ မှ အလိုလိုက်မှန်းသိလို့ ဘာတစ်ခုခုကို အရိပ်သုံးပါး နားမလည် ဘူး”

“မာမိပဲပြောတော့ မာမိုသမီးလေးတွေ တော်လှချည်ရဲ့ ဆို”

“အေး အခု မတော်ဘူး၊ ရှော်နေပြီ သီလား၊ နောက်ဘယ် တော့မှ မာမိုရတနာပစ္စည်းတွေအကြောင်း မပြောမိစေနဲ့၊ အထူး သဖြင့် တော်ဝင်တို့သားအဖရှေ့မှာ ပိုသတိထား နားလည်လား”

“သားအမိချင်းရှေ့မှာမို့ ပြောတာပါ၊ မာမိရဲ့၊ ဟိုသားအဖ ရှေ့မှာ ဘာကိစ္စသွားပြောရမှာလဲ၊ မာမိုသမီးတွေပဲ၊ ဒီလောက် မတုံးပါဘူးနော်”

“အေးပါကွယ်၊ မာမိက ပို သတိထားဖို့ပြောတာပါ၊ မာမိမှာရှိတာအကုန်လုံး သမီးတို့အတွက်ချည်းပဲ၊ တော်ဝင်တို့ သားအဖကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းအလေးခံပြီး ဦးနှောက်ထဲထည့်မနေပါ နဲ့ကွယ်”

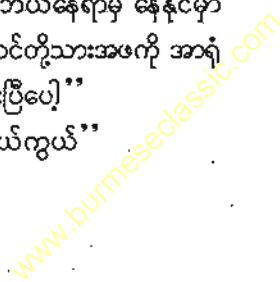
“သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနေပါ၊ တော်ကြာ ပြဿနာရှုပ်လို့ အမွေကိစ္စထဖြစ် လာရင် မာမိတို့ပဲ နစ်နာဆုံးရှုံးရမှာကွဲ့ နားလည်လား”

“သူတို့သားအဖဟာ သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ နေသားကျနေပြီ ဆိုတော့ ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်လိုစားစားရတယ်၊ မာမိတို့ကျတော့ သူတို့လို မနေနိုင် မစားနိုင် မသွားနိုင်တော့ သူတို့နဲ့ဘက်ပြိုင်လို့ ကတော့ မာမိပဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာစရာဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သူတို့သားအဖကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်ကြနဲ့ တော့ ဟုတ်လား”

“မာမိပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဖူးအိ ရယ်၊ ဂမုန်းတော့ ပန်းရုံကလွဲပြီး တခြားဘယ်နေရာမှ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရုံမှာပဲ ပျော်တယ်၊ တော်ဝင်တို့သားအဖကို အာရုံ ထဲ ထည့်မထားဘဲ ပစ်ထားလိုက်ရင် ပြီးပြီပေါ့”

“မာမိုသမီးတွေက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်တင်မို့စကားအဆုံးမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လေသံ ပျော့သွားသည်။ မာစီပြောတာတွေ မှန်နေတော့ ဘာမှထပ်မပြော ဖြစ်တော့။ တော်ဝင်တို့သားအဖကို စိတ်ထဲမကျေနပ်တာကို စိတ်ထဲ မှာပဲ ကျိတ်မျှသိပ်ထားလိုက်ပါတော့မည်- တိတ်တိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် ကာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အနိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်အထိ ခံမည်ဆို သည်ကိုက ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး သေချာမသိချေ။

အခန်း (၃)

“ဟား လှတယ်ကွာ၊ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလည်း နေဗလ”

“ဟိုမှာလာနေတဲ့အုပ်စုထဲက အဝါလေး”

နေဗလစကားကြောင့် အားလုံး၏အကြည့်တွေက တစ်ပြိုင် ထဲ တစ်ချိန်ထဲမှာ နေဗလ ညွှန်ပြသည့် မိန်းကလေးအုပ်စုရှိရာသို့ တိုင်ပင်ထားသလို ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာက လျှောက်လာသည့် မိန်းကလေးအုပ်စုထဲက အဝါလေးရှိရာသို့ တည်မတ်စွာ ရောက်သွား သည့်အချိန်မှာတော့

“ဟင်”

ဖူးအိရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက် သွားစေသည်အထိ တော်ဝင်အလှက အားလုံးအတူယှဉ်ပြီး လျှောက် နေကြသူတွေထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ဝင်းဝင်းပပကြီးဖြစ်နေတာကို

မြင်လိုက်ရ၏။

“လှတယ်နော်၊ ဘယ်သူလေးလည်းမသိဘူး”

ဖူးအိသုငယ်ချင်းမ မိဇာက ဖူးအိနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတာကို နားထဲမရောက်။ နေဗလနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပုစွန် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် တော်ဝင်တစ်ကိုယ်လုံးကို စားတော့ဝါးတော့မလို ပြုပြင်ကြည့်နေတာကိုပဲ အခံရခက် မြင်ပြင်းကပ်စွာ ဖူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖူးအိစိတ်ထဲ တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမကို ပိုမုန်းလာ၏။

“ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေးပဲ၊ မဟာဆန်သူ လေးဆိုတာ ဒါပဲကွ”

အနားက ကျော်နေဆိုသည့် နေဗလသူငယ်ချင်းထံမှ ဖေဖန် သံ ဖူးအိရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လာထိသည်။

“ဘာမဟာဆန်သူလည်း၊ တောသူမက တောသူမပေါ့၊ ဝတ်စားထားတာပဲ ကြည့်ပါဦး၊ မင်းတုန်းမင်းခေတ်က လှည်းမဆန် လို့ ကျန်ခဲ့ပုံနဲ့”

“ဖူးအိကလဲဟယ်၊ သူများသားသမီးကို ဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလည်း”

“လျှောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တွေပြောနေတာ၊ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်သူများ သူ့လို ဝတ်စားထားတာရှိလို့ လည်း”

ပန်းထီးထားသည့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်စက အဝါနုနု။ လုံချည် ဝါဝါလေးပေါ်မှာ အဖြူရောင်အပျောက်အမွှန်းလေးတွေပါ

သည့် ဝတ်စုံဖြင့် ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ဖဲကြိုးအနက်ဖြင့် စုချည်ထား သည့် တော်ဝင်အလှက မြင်ရသူတိုင်း ရိုးရှင်းတင့်တယ်စွာ လှပ နေခြင်းကို ဖူးအိစိတ်မှာ မနာလို။

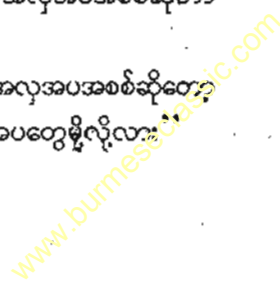
သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိန်းချိုပေးရ သော ဖိနပ်၊ အဖိုးတန်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီနှင့် အချိန်ယူကာ စိတ်ကြိုက် ပြင် ဆင်ခြယ်မှုန်းလာခဲ့ရသော အလှအပတွေအားလုံး နေဗလပါးစပ် က လှတယ်ဟု တစ်ခါပင် ချီးကျူးတာမခံရဘူး။

တော်ဝင်လို ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းမနှင့် ဘာတန်ဖိုးမှမရှိ သည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းမကိုကျတော့ နေဗလက လှပါသည်ဟု ဆိုလာတော့ ဖူးအိမှ အသည်းမနာလျှင် မည်သူနာမည်နည်း။ နေဗလအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ်ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေသည့် ဖူးအိရှေ့မှာ နေဗလက တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်၏အလှကို ချီးကျူးနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကလည်း တခြားသူမဟုတ်။ ဖူးအိကြည့် မရအောင်မုန်းသည့် တော်ဝင်ဆိုသည့် တောသူမဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုး သည်။

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်လှရင် တစ်ယောက် မနာလိုဖို့ပဲသိတယ်၊ တကယ့်အလှအပအစစ်ဆိုတာ နင်တို့နားလည်လို့လား”

“အဲမယ် ပြောပုံကိုက၊ တကယ့်အလှအပအစစ်ဆိုတော့ ငါတို့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေတာက အတုအလှအပတွေမို့လို့လား”

ကျော်ဇောကားကို ဖူးအိက ခံပြင်းဒေါသအဖြစ်ဆိုလိုက်တော့ ကျော်ဇောကား ဖူးအိတစ်ကိုယ်လုံးကို ရှေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“အင်း နင်က လှတော့လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်အလှက အတုတွေပဲလို့ ပြောမရသလို အစစ်ချည်းပဲလို့လည်း မဆိုနိုင်ပြန်ဘူး”

“နင် နင် ငါ့ကို ဘာစော်ကားတစ်လဲ ကျော်ဇော၊ နင် ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေချင်လို့လား”

“ဟာ စိတ်မဆိုးနဲ့ဦးလေ၊ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးမှပေါ့”

“ဘာမှ နားမထောင်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မကြားချင်ဘူး”

“အေး ငါကတော့ နင် မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ ဟိုမဟာဆန်သူလေးကို နင့်လို ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်လို့ ပိုလှချင်ရင် လှသွားမယ်၊ နင့်ကို သူဝတ်သလို ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ သူလောက် လှချင်မှလှမယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“အေး ငါကလည်း နင့်ကို ဒီထက်ပိုမှန်သွားအောင် လက်တွေ့လုပ်ပြရဦးမှာပေါ့”

“ကဲဟယ်”

“ကဲဟယ်”

“ဟာ ဖူးအိ၊ ငါ့ကို တကယ်မလုပ်နဲ့လေ၊ ငါက နင့်ကို စတာပါ၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ဖူးအိလောက် ဘယ်သူမှ မချောဘူး မလှဘူး သိလား”

ကျော်ဇော ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့။

ဖူးအိက ကျော်ဇောကို သူမလွယ်အိတ်နှင့် လိုက်ရိုက်ရာ ကျော်ဇောမှာ နေဗလကို အကာအကွယ်ပြုရင်း လှည့်ပတ်ပြေးနေသဖြင့် နေဗလမှာ မျက်စိရှုပ်စိတ်ရှုပ်လာ၏။

“မင်းတို့ကွာ ကြားထဲကနေ အာရုံနောက်အောင် လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ ငါ့ဘာသာ မဟာဆန်သူလေးနောက်လိုက်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်”

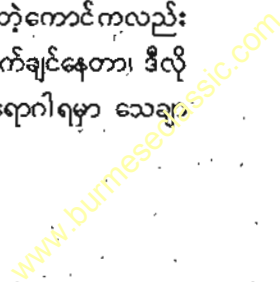
“ဟေ့ကောင် နေဗလ၊ ငါလည်း မင်းနဲ့အတူလိုက်ခဲ့မယ်၊ နေပါဦးကွ”

နေဗလက နောက်ကိုလှည့်မကြည့်။ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေ နှင့် ထွက်သွားတော့ ကျော်ဇောပါ သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက်သွားတာမို့ ဖူးအိပဲ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသခိုးဆူဝေစွာ နေရာမှာ ရပ်ကျန်ရစ်သည်။

တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမကြောင့် ဖူးအိ အခုလိုဖြစ်ရတာ ယုတွေးပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ တောသူမက တွေးမိတော့ ဖူးအိ အသည်းမှာခါးသွားသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ဖူးအိက နေဗလကို အရှုံးပေးလိုက်ရောလား”

“ပေးလိုက်ရတာပေါ့၊ နေဗလဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မလွယ်ပါဘူး၊ မိန်းမလှလှမြင်တိုင်း လိုက်ကြိုက်ချင်နေတာ၊ ဒီလို ကောင်မျိုး ရှည်းစားတော်မီရင်လည်း နှလုံးရောဂါရမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒါကလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့၊ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မှ နေဗလကရွေးပြီး ကြိုက်တာကတော့ လွန်ပါတယ်၊ တခြား တစ်ယောက်ဆိုတော်ဦးမယ်”

“ဖူးအိတ်ထဲ မခံချင်ဖြစ်နေတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့၊ ဒီမိန်းမနဲ့ တော့ မလွယ်ဘူး၊ နေဗလဆိုတဲ့ကောင်တောင် တော်ဝင်ကို ပစ်ကျ သွားတာ ကြည့်ပါလား”

“ဟော ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ခြံထဲဝင်လာတာ တော်ဝင် မဟုတ်လား”

အိမ်နေရင်း တစ်ပတ်ခွမ်းအဝတ်အစားလေးနှင့်ပင် တော်ဝင်ပုံစံက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေတာကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် စလုံး ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

တော်ဝင်က ဖူးအိတ်ညီအစ်မကို မမြင်။

စာတိုက်ပုံးထဲက နှိုက်ယူလာသော စာတွေကို ငြိုကြည့်ကာ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ဝီတိပြုံးတွေ ဝေနေသည်။ ဖူးအိတ် ညီအစ်မကြည့်နေဆဲမှာ တော်ဝင်က ပန်းရုပ်နောက်ထဲကို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“လက်ထဲမှာလည်း စာတွေနဲ့ သူ့အဆက်ဆံကလား မသိ ဘူး၊ မျက်နှာကို ပြုံးနေတာပဲ”

“တောက သူ့ရည်းစားနေမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ သူတို့မို့ စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ရေးပြီး အလွမ်းသယ်နေနိုင်ကြသေး တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိရတယ်၊ လွမ်းတယ်ဆိုရင်

ဖုန်းလေးတစ်ချက် ဆက်လိုက်ရုံနဲ့ သူ့အသံကိုယ့်အသံကြားနေရတာ ပဲ၊ ဂမုန်းတို့ဖြင့် စာရေးရမှာပျင်းလွန်းလို့ ကျောင်းစာကလွဲရင် အားလုံး နိုးပဲ”

“သူတို့မှာက ဖုန်းရှိနေဦးမှကိုး ဂမုန်းရဲ့၊ တော်ကြာ အိမ်က ဖုန်းကို သုံးပါရစေ လာလုပ်နေလို့ကတော့ ဖူးအိတ်က အပြတ်ပြော ပစ်လိုက်မယ် သိလား”

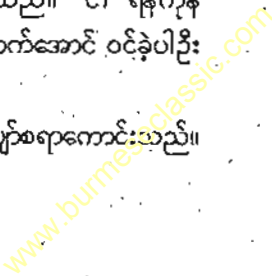
“တော်ဝင်ကလည်း ဒါကိုကြိုသိလို့ထင်တယ်၊ တို့အိမ်ပေါ် ကဖုန်းကို တစ်ခါမှမသုံးဘူး”

“သုံးချင်လို့လည်းမရဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်အဆင့်ကို သိမှပေါ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တော်ဝင်မကောင်းကြောင်းပြောပြီး တော်ဝင်ကို ဖိနှိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ တော်ဝင်ကတော့ သူမထံ ရောက်လာသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုးတိမ်၏စာတွေကို ဖတ်နေ ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မိုးတိမ်စာတွေက လောကကြီးရဲ့ဒုက္ခ၊ သုခ မှန်သမျှ အရာရာတိုင်းကို ဟာသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တတ်မြင်တတ် သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ ရေးထားသည့်စာတွေ ကလည်း ပြုံးရယ်ချင်စရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်။ ‘ငါ ရန်ကုန် ရောက်တဲ့အချိန်တော့ နင်နဲ့ဦးလေးရှိရာကို ရောက်အောင် ဝင်ခဲ့ပါဦး မယ်’ ဆိုတာနှင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။

မိုးတိမ်နှင့်နေရတာ တစ်မျိုးတော့ ပျော်စရာကောင်းသည်။

မိုးတိမ်က ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်တတ်။ စိတ်မညစ်တတ်တဲ့သူနဲ့
နေထော့ ကိုယ့်မှာ စိတ်ညစ်ရတာတွေပါ ပျောက်သွားသည်။ တော်
ဝင်နဲ့အတူ ဆယ်တန်းအောင်ပေးမယ့် မိုးတိမ်က တက္ကသိုလ်မတက်။
အဝေးသင်ပြောင်းယူပြီး သူ့အဘိုးပိုင် ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေကို
ဦးစီးပြီး အုပ်ချုပ်နေရသူဖြစ်သည်။

ဘဝအတွေ့အကြုံစုံသည့်လူတွေနှင့် ပေါင်းရာသဖြင့် မိုးတိမ်
ကိုယ်တိုင်လည်း လူငယ်လေးပေးမယ့် အတွေးအခေါ်ပိုင်းကျတော့
တော်ဝင်တို့ထက်ပင် ရင့်ကျက်တည်ကြည်သည်။ ဖြစ်ချင်သည့်
ဆန္ဒနှင့် ဖြစ်နေသည့်ဘဝကို ခွဲခြားသိမြင်သူ။ ဖြူဖြူမြင်မြင် မျက်ခုံး
ထုံထုံ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မိုးတိမ်က လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သလို
တော်ဝင်ကလည်း မိန်းမချော၊ မိန်းမလှဖို့ သူငယ်ချင်းတွေက
တော်ဝင် နှင့်မိုးတိမ်ကို လိုက်ဖက်သည့် ချစ်သူစုံတွဲလေးအဖြစ်
မြင်လိုကြသော်လည်း တော်ဝင်ရော မိုးတိမ်ပါ ထိုခဲစားချက်မျိုးမရှိ။

ငယ်ငယ်လေးထဲက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာခဲ့ရ၍ပဲလား
မသိ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်အတွင်းသိ အစင်းသိဖို့
လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟန်လုပ်စရာမလိုသလို အထင်
မကြီးကြတာလည်းပါသည်။ မိုးတိမ်တို့က သူတို့မြို့မှာတော့ မြို့
မျက်နှာပုံးမိသားစုဝင်တွေဖြစ်ပေမယ့် မိသားစုအားလုံးက သဘော
ကောင်းကြသူတွေဖြစ်ပြီး လူတန်းစားမခွဲခြား။

တော်ဝင်ကိုလည်း သမီး သမီးနှင့် မိုးတိမ်မိဘတွေက
ချစ်ကြသလို တော်ဝင်အဖေနှင့်ကြပြန်တော့လည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုး

လိုဖြစ်ကာ တော်ဝင်တို့သားအဖတွေက လိုအပ်သည့် အကူအညီရှိ
လျှင် ချက်ချင်းလုပ်ကိုင်ပေးကြသူတွေဖြစ်သည်။

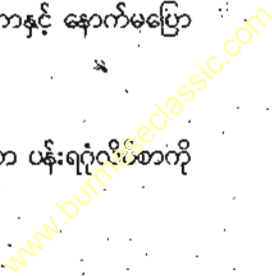
တော်ဝင်အဖေ ဦးချမ်းငြိမ်းတစ်ယောက် အသည်းအသန်
မကျန်းမမာဖြစ်ပြီးနောက်မှာ ဖေဖေက မေမေခေါင်းချခဲ့သည့်မြို့
ကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပြီး တော်ဝင်ရှေ့ရေးအတွက်
ပန်းရုံကို အပြီးပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ မေမေက တစ်ဦး
တည်းသောသမီးဖြစ်၍ တခြားသွေးသားရင်းချာမရှိ။

ဖေဖေက တော်ဝင်တို့မိသားစုပိုင် အိမ်လေးကို ရောင်းမည်
ဆိုတော့ မိုးတိမ်မိဘတွေကပဲ ဖေဖေပြောသည့်ဈေးနှင့်ပင် ဝယ်ယူ
ထားလိုက်သည်။ တော်ဝင်တို့အိမ်ကို လိုချင်ကြ၍မဟုတ်။ တော်ဝင်
တို့သားအဖနှစ်ယောက်၏ အခက်အခဲကို ဝင်ရောက်ကူညီဖြေရှင်းပေး
ကြရုံသက်သက်မို့ ဖေဖေရော တော်ဝင်ပါ မိုးတိမ်မိဘတွေကို
အားနာ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုခဲ့ရသည်။

တော်ဝင်တို့သားအဖ ပန်းရုံကို ထွက်လာတော့ သူငယ်
ချင်းတွေနှင့်အတူ မိုးတိမ်က သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့မှာပေးမယ့် တော်
ဝင်က ဖုန်းမဆက်။ ပန်းရုံက လူတွေကြောင့်လည်း ပန်းရုံက
ဖုန်းကို မိုးတိမ်ကိုပေး။ တစ်ခါနှစ်ခါ မိုးတိမ်ဆီကို အပြင်ကဖုန်းနှင့်
စကားပြောတော့ ဖုန်းပြောခဲတွေက ဈေးကြီးတာနှင့် နောက်မပြော
ဖြစ်တော့။

နင် သတိရရင် စာရေးပေါ့။

လိပ်စာတော့ ပေးနိုင်ပါတယ်ဟုဆိုကာ ပန်းရုံလိပ်စာကို

မိုးတိမ်ကို ပေးလိုက်ပြီးကတည်းက မိုးတိမ်က တော်ဝင်ဆီကို စာမပြတ်ရေးသည်။ ဒီတော့ တော်ဝင်ကလည်း ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးပေါ်က မိသားစုအကြောင်း မိုးတိမ်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ရေးရင်း နောက်ဆုံး မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးမှာနေရသည်တိုင် ဖျော်ရွှင်မှု ဘာတစ်ခုမှမရှိသော တော်ဝင်တို့သားအဖအကြောင်း မသိချင်မှအဆုံး ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး မိုးတိမ်ရယ်။

သူတို့နေရာမှာ တော်ဝင်ဆိုရင်လည်း အခု သူတို့တွေဖြစ်သလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ မြို့ကြီးပြိုကြီးမှာ ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးနဲ့နေပြီး ကားထည့်လဲစီးနိုင်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာတွေ ဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ မိသားစုထဲကို တော်ဝင်တို့သားအဖလို ဂုဏ်မဲ့ငွေမဲ့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာတာ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနေရခက်၊ အဖြေရခက်ဖြစ်မှာကို ဖေဖေရော တော်ဝင်ပါ နားလည်ကြပါတယ်လေ။

ဒါကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ပန်းရုပ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့မတွေ့အောင် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အသိတရားနဲ့ ကိုယ်နေပေးနေတာပါပဲ။ ဒီကြားထဲက ပန်းရုပ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးမိတဲ့အခါ တွေ့ကြတော့လည်း မတတ်နိုင်။

အန်တီဒေါ်တင်မို့ မျက်နှာပျက်သွားတတ်တာ။ ဂမုန်းနဲ့ ဖူးအိတို့ ဆူကြအောင်ကြန့် တော်ဝင်တို့သားအဖ တမင်မကြားကြားအောင် စောင်းချိတ်ပြောသည့် စကားတွေကို မကြားဟန်ဆောင်။

မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီးနေခဲ့ကြရင်း အခုဆိုလျှင် တော်ဝင်တို့သားအဖ ပန်းရုပ်အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ ခြေချနေထိုင်မိသည်မှာ ခြောက်လတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

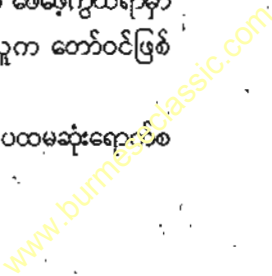
ဒီကြားထဲ ဖေဖေကျန်းမာရေးက သိသိသာသာဆိုးလာတော့ တော်ဝင်မှာ ဖေဖေမမြင်အောင် ဖေဖေကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ငိုမိသည်ကလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေအတွက် ဆေးကုသစရိတ်နှင့် ဘားအဖနှစ်ယောက် နေထိုင်စားသောက်စရိတ်ကို ကိုယ်ပိုင်ငွေလေးထဲက ထုတ်သုံးမှန်းမသိသုံးလာလို့ကတော့ အိမ်ရောင်းပြီးယူလာသည့်ငွေလေးမကုန်မီ တော်ဝင်အနေနဲ့ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ရှေ့ညှပ်ရပ်တည်မှုအတွက် အလုပ်လုပ်မှဖြစ်တော့မည်ဆိုသည့် အသိလေးဖြင့် တစ်ရက်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်မအိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မည်ဆိုလျှင် ဖေဖေက တော်ဝင်ကို စိတ်မချတာနဲ့ သဘောတူမည်မဟုတ်တာကို တော်ဝင် သိသည်။

“အိမ်ထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီး ဝင်ငွေပုံမှန်ရနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး ဘာများရှိပါလိမ့်”

ဖေဖေရှေ့မှာ အပြုံးမပျက်နေ နေပေမယ့် ဖေဖေကွယ်ရာမှာ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားအကြံဉာဏ်ထုတ်နေရသူက တော်ဝင်ဖြစ်သည်။

ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးပေါ်ကို ဖေဖေနှင့်အတူ ပထမဆုံးရောက်စ

နေကပဲ ရောက်ဖူးလိုက်သည်။ တော်ဝင်တို့သားအဖ ပန်းရုံနောက်၊
က ကားရုံဒေါင်နှင့်ကပ်လျက် နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးမှာနေပြီးထဲက၊
ပန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ်က လူတွေမခေါ်ပဲနှင့် ဘာအကြောင်းနှင့်မှ ပန်းရုံ၊
အိမ်ကြီးပေါ်ကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ၊
လည်း ဒီနေ့အထိဖြစ်သည်။

အခန်း (၄)

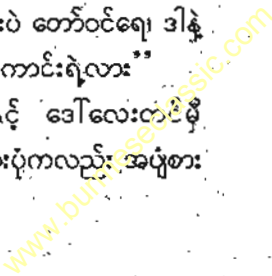
“တော်ဝင်ရေ တော်ဝင်”
ဟော ဒေါ်လေးတင်မှီအသံပါလား။
“ရှင်”
“လာပါပြီ ဒေါ်လေး”

လက်ထဲကစာတွေကို ပစ်ချပြီး တော်ဝင်အခန်းထဲက
ပြေးထွက်လာတော့ ဒေါ်လေးတင်မှီကို စိတ်ညစ်နေသည့်မျက်နှာဖြင့်
ခပ်မှန်မှန်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဒေါ်လေး၊ တော်ဝင် ဘာလုပ်ပေး
ရမလဲ”

“လုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ တော်ဝင်ရေ၊ ဒါနဲ့
အစ်ကိုရော ဘာယ့်နှယ်နေသေးလဲ၊ နေရောကောင်းရဲ့လား”

အပြင်ထွက်ခါနီး အပြင်အဆင်နှင့် ဒေါ်လေးတင်မှီ
တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးကြိုင်နေသလို ဝတ်စားထားပုံကလည်း အပျံ့စား

ဖြစ်သည်။ လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်မည်းမည်းကြီးကို မာန်ပါပါ ကိုင်ရင်း အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သော ဒေါ်တင်မီ၏ အကြံအစည်ကို တော်ဝင် မရိပ်မိ။

“ဖေဖေ အိပ်နေတယ် ဒေါ်လေး၊ နေလည်းကောင်းပါ တယ်၊ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ဆိုရင် ဖေဖေ အိပ်ရာကနိုးတော့ တော်ဝင် ပြောပေးမယ်လေ”

“ပြောစရာလည်း အထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ နေကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“အရေးကြီးတာက အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခုလုပ်မလို့ ဟာ၊ အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေး သူ့အမေနေမကောင်းလို့ ပြန်ပါရစေဆိုပြီး သွားလိုက်တာ တစ်ခါထဲ ပေါ်မလာလို့ ဒေါ်လေး လည်း စိတ်ရှုပ်နေတာ”

“တော်ဝင် ကူညီနိုင်ရင် ဝင်ကူစမ်းပါဦးကွယ်၊ အိမ်မှာ က ဒေါ်စိန်တစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက် ကလည်း ဘာတစ်ခုမှကို အားမကိုးရဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သွားလိုက် လာလိုက်နဲ့ အိမ်မှာ မနေနိုင်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွယ်”

“တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ အိမ်ဖော်လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထား ရသာတာကြည့်တော့ တော်ဝင်ရေ၊ ဒေါ်စိန်ဆိုတာ အရင်ထဲက အတူနေလာတဲ့လူမို့သာပေါ့၊ တခြား အိမ်ဖော်တွေလိုသာဆိုရင် ရှိသမျှ မ၊ ပြေးတာကြာလှပြီ”

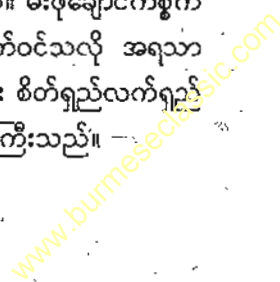
ထိုစကားမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ပန်းရံကို ရောက်လာသည့် အိမ်ဖော်တွေ မမြဲ၍ စိတ်ညစ် နေရသည်မှာ ကြာပြီဟုဆိုရမည်။ ရောက်လာသည့် အိမ်ဖော်တွေ ကြပြန်တော့လည်း စိတ်တိုင်းမကျ။ အိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသလို အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကြပြန်တော့လည်း အဖိုးတန် အကောင်းစားတွေချည်း သုံးထားသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေအောင် ထားဖို့ကိစ္စကလည်း အရေးကြီးသည့် အခန်းကဏ္ဍဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်တင်မီအပါအဝင် သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖူးအိန်နှင့် ဂမုန်းတို့သားအမိက မိုးလင်းမိုးချုပ် ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်လုပ်ကြတာ မဟုတ်။ ထမင်းချက် ဒေါ်စိန်ကိုသာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ သူတို့လုပ် ချင်တာတွေကို အမိန့်ပေးခိုင်းကြ စေကြတာဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်အကြိုက်တစ်မျိုးစီ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် နေရတာနှင့်ပင် ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ မအား လပ်နိုင်ကြသည့်အထဲ အလုပ်လုပ်တာ အချိုးမပြေ ပုံစံမကျလျှင် အလုပ်များသည့်ကြား အလုပ်မအားသည့်ကြားက သားအမိသုံး ယောက်၏ အဆူအငေါက်ကို ခံရတာကလည်း ရှိသေးသည်။

ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက် အိမ်သန့်ရှင်းဖို့ဆိုသည်က ဒေါ်စိန်တို့အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် မဖြစ်။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စက အပြောမှာလွယ်သလောက် လုပ်ရတာ လက်ဝင်သလို အရသာ ကောင်းသည့် ဟင်းလျာတစ်ခွက်ဖြစ်ဖို့အရေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချက်ပြုတ်တတ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း အရေးကြီးသည်။

အခု အကူကောင်မလေးတစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ထားသည် မှာ ဘာမှမကြာလှသေး။ ကောင်မလေးက အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး ပန်းရုံအိမ်ကြီးထဲက လစ်ပြေးသွားသည့်အတွက် အိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့လူက လိုလာသည်။

နောက်ထပ် လူစားရဖို့ကြတော့လည်း ချက်ချင်းလိုချင်၍ မရ။ ဒီကြားထဲမှာ ပန်းရုံမှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပစရာရှိနေသည်။ အိမ်ကြီးထဲကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်သန့်ရှင်းဖို့ရာ လူရှာမတွေ့ဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်နေတုန်း ဒေါ်တင်မီခေါင်းထဲကို တော်ဝင်ရောက်လာသည့် အတွက် အခုလို ပြုံးခနဲဖျတ်ခနဲ တော်ဝင်ရှိရာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု ဒေါ်လေးမှာ တစ်ဖက်က အလုပ်ကို သွားရဦးမှာ မို့လို့ တော်ဝင် ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် ဝင်ကူစမ်းပါဦးကွယ်”

“တော်ဝင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ တော်ဝင် လုပ်နိုင်ရင် အားလုံးလုပ်ပေးမှာပါ”

အဒေါ်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က တော်ဝင်ဆီကို လိုလိုလားလား အကူအညီပေးဖို့ တောင်းဆိုလာတာမို့ တော်ဝင်ဘက်ကလည်း သူမ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ကူညီပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပါပြီ။

“လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေကတော့ အများကြီးပဲကွယ်၊ တော်ဝင်သာ ဒေါ်လေးနဲ့ ဟိုကိုလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟိုရောက်မှ တော်ဝင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေး ပြပေးမယ်ဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဒေါ်လေး၊ ခဏလေးစောင့်ပါဦးနော်၊ တော်ဝင်

အဖေအိပ်ရာကနီးမနီး ကြည့်လိုက်ချင်သေးလို့ပါ”

“သွားကြည့်လေ သွား သွား၊ တော်ဝင်ဖေဖေ အိမ်ရာက နီးရင်လည်း ပန်းရုံကို ခဏသွားမယ့်အကြောင်း ပြောခဲ့ဦး”

“တူ တူ တူ”

“ဟော ဖုန်းလာနေပြီ တော်ဝင်ရေ၊ ပန်းရုံကိုသာ လိုက်ခဲ့ တော့နော်၊ ဒေါ်လေးတော့ သွားနှင့်ပြီဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်တင်မီ ဖုန်းပြောရင်း တော်ဝင်တို့နေသည့် တိုက်လေး ထဲက ပန်းရုံအိမ်ကြီးရှိရာဘက်ကို ပြန်ကူးသွားသည်။ ဖေဖေအခန်း ထဲကို တော်ဝင် လှမ်းအဝင်လိုက်မှာတော့

“ဟင် ဖေဖေ အိပ်ရာက နီးနေပြီလား”

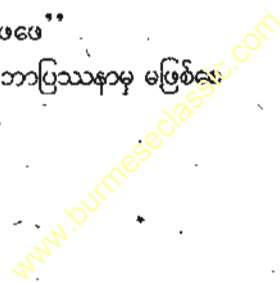
“နီးပါပြီကွယ်၊ သမီးနဲ့ သမီးဒေါ်လေး ပြောနေတာတွေကို လည်း ဖေဖေ အားလုံးကြားပြီးပါပြီ၊ သမီးဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် သမီးကို လာခေါ်နေမှတော့ သူခိုင်းတာ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကဲ ကဲ သွားတော့ သွားတော့၊ ဖေဖေ သောက်ရမဲ့ ဆေးတွေ ကိုယ့်ဘာသာ သောက်လိုက်တော့မယ်၊ သမီး စိတ်မပူနဲ့ တော့ ဟုတ်လား”

“ဒါဆို တော်ဝင်သွားပြီနော် ဖေဖေ”

“အေး အေး ကိုယ့်ကြောင့်တော့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်လေ နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖေဖေကို ဆေးသောက်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ တစ်ဖက် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ တော်ဝင်ကူးခဲ့သည်။

“လာ လာ တော်ဝင်၊ ဒေါ်လေးလည်း အခုပဲ အပြင်သွားမလို့ တော်ဝင်ကို စောင့်နေတာ၊ အစ်ကို့ကို ပြောခဲ့ပြီလား”

“ပြောခဲ့ပါပြီ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးက တော်ဝင်ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး သွက်လက်စွာ ခေါ်သွားရာ တော်ဝင်လည်း ဒေါ်လေးနောက်က အတူလိုက်ပါလာရင်း ပန်းရင်အိမ်ကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပြီး အံ့ဩစိတ်တွေနှင့် မြင်သမျှတွေ့သမျှ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ကြီးကကြီးသလို အဆောင်အယောင် အခန်းခန်းတွေ ကလည်း များသည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကလည်း စုံလင်များပြားရုံမက ထိုပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့် သူ့အလုပ်အမယ်ပျက်၊ ဖုန်တစ်စက်မတက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည့်အလုပ်မှာလည်း အပြောလွယ်သလောက် အင်မတန် ခက်ခဲပဲပန်းပေလိမ့်မည်။

“ကြည့်ပါဦး တော်ဝင်ရယ်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်အချိန်လေးမှာ ဒီလောက်ဖုန်တွေပေးနေတာ မြင်လို့တောင်မကောင်းဘူး၊ ဒါတွေကို တော်ဝင်က ဟောဒီ ဖုန်စုပိစက်လေးနဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရဲ့”

“ပြီးတော့ ဒီပန်းချီကားတွေ၊ သစ်ထွင်းပန်းပုတွေ၊ ဆိုလာဆက်တီတွေ အိုကွယ် အမြင်မတော်တာအားလုံး အမြင်တင့်အောင် ကြည့်ကောင်းအောင် တော်ဝင်ပဲ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်”

“လိုက်ကာတွေကလည်း အသစ်လဲရဦးမှာ၊ ဟောဒီမှာ ဗီရိုသော့၊ အထဲမှာ တော်ဝင်ကြိုက်တဲ့ လိုက်ကာ ထုတ်လဲထားလိုက်”

“တူ တူ တူ”

“ဖုန်းကလည်း လာပြန်ပါပြီ”

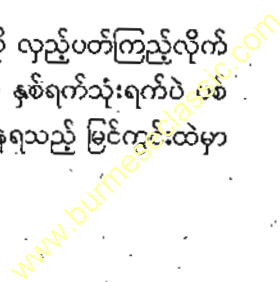
“ဟုတ်ပါတယ် တင်မှီပါ၊ အင်း အင်း တင်မှီ အခုပဲ ထွက်လာခဲ့ပြီ ဟုတ်လား”

ဖုန်းပြောရင်း တော်ဝင်လက်ထဲကို အဝတ်တွေသိမ်းထားသည့် ဗီရိုသော့ကိုပေးသဖြင့် လှမ်းယူထားလိုက်သည်။

“တခြားလိုအပ်တာရှိရင် အောက်မှာ ဒေါ်စိန်ရှိတယ်၊ သူ့ကိုခိုင်း ဟုတ်လား၊ ကဲ ဒေါ်လေး သွားတော့မယ်”

အပေါ်ထပ် ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆင်းသွားသည့် အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် တော်ဝင်လက်ထဲရောက်လာသည့်သော့ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ တော်ဝင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လေးပြောတော့ အပေါ်ထပ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲ ပစ်ထားသလိုလို ပြောပေမယ့် တော်ဝင် မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းထဲမှာ

တော့ ထိုမျှလောက်မကဟု ထင်သည်။

ဂမုန်းနှင့်ဖူးအိတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း အိမ်အလုပ်တွေကို ဘာတစ်ခု စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ဒီလိုအလုပ်တွေဆိုတာ သူတို့နှင့် မသက်ဆိုင်ဟု ထင်ကြဟန်တူသည်။ ဒေါ်လေးပြောတော့ တော်ဝင်ကို နည်းနည်းဝင်ကူပါဦးဟုဆိုပေမယ့် အိမ်ပေါ်ထပ်ကြီး တစ်ခုလုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကဖြင့် မနည်းပါ။

လိုက်ကာစတွေကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်တက်နေတာ မြင်ရသည်။ ဒေါ်လေးပြောတော့ လိုအပ်တာရှိရင် ဒေါ်စိန်ကို ခေါ်ခိုင်းဟုဆိုပေမယ့် ဒေါ်စိန်နှင့် ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ပုစူးဆိုသည့် ကလေးမတို့ရှိနေသည့် မီးဖိုမှားလည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်စရာ ဟင်းအမယ်တွေနှင့် ဆေးကြောလှီးဖြတ်စရာတွေကလည်း တောင်လိုပုံနေတာ တော်ဝင်ဖြတ်လာတုန်းက မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရပြီးပါပြီ။

ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒါကို သိသိနှင့် လူကြားကောင်းအောင် ဒေါ်စိန်ကိုခေါ်ခိုင်း ဘာညာနှင့် လက်တွေ့မှာ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းရန်သာ ရှိသည်။ ပထမဆုံး ဖုန်စုပ်စက်အကူအညီနှင့် ခြေချစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေသည့် ဖုန်မှုန်တွေကို အရင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်သည်။

နောက်တော့ အရှိန်ရလာတာနှင့် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်လာအောင် တော်ဝင် မျက်နှာလှလှလေးပေါ်မှာ ချွေးဥချွေးပေါက်လေးတွေ သီးလာသည့်အထိ စိတ်လက်ပေါ့ပါးလုပ်ရင်း အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်

မသိလိုက်။

“တော်ဝင်ရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရှိသမျှအလုပ်တွေ အကုန်သိမ်းကျုံးလုပ်နေမှတော့ သေရောပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်စိန်”

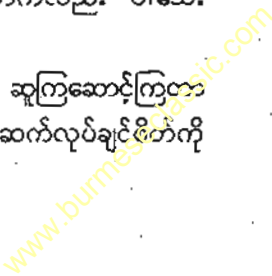
“ဟုတ်ပါ့၊ ဟုတ်ပါ့၊ တော်ဝင်ကို ကူညီချင်ပေမယ့် အောက် ထပ်မှာကလည်း တော်ဝင်မြင်တဲ့အတိုင်း အလုပ်တွေပုံနေလို့ လူတောင် ယားလို့မကုတ်နိုင်လို့ တော်ဝင်ဆီကို လာမကူနိုင်ဘူးကွယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ဒေါ်စိန်မအားတာ တော်ဝင်လည်း သိနေတာပဲ၊ အခုရော အလုပ်တွေပြီးခဲ့ပြီလား”

“ဘယ်ပြီးလိမ့်မလဲ တော်ဝင်ရဲ့၊ အဖေကတစ်မျိုး၊ အမေက တစ်ဖုံ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကျပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဂျိုးများနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့စားချင်တဲ့ ဟင်းအမယ်စုံကို အစပ်အဟပ်တည့်အောင် မနည်းစီစဉ်ရတာကိုက ခေါင်းကို ခြောက်နေတာပဲ”

“မနက်က ကျန်တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းတို့မစားဘူးဆိုတာက ပါသေးတော့ စားခါနီးသောက်ခါနီးကျမှ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်အောင် ဖုတ်ပူမီးတိုက် အပြေးအလွှားလုပ်ပေးရတာကလည်း ပါသေးတယ်”

“ဒီကြားထဲ မျက်နှာကောင်းမရလို့ ဆူကြဆောင့်ကြတာ ရှိသေးတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ချင်ဖို့တက်ကို

မရှိတော့တာမျိုးဆိုတာလည်း ခဏခဏပဲ တော်ဝင်ရေ”

ဒေါ်စိန်က အချိန်အားရတုန်း သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ အကြပ် အသိပ် မျှသိပ်ထားရဟန်တူသော ခံစားချက်တွေကို ပါးစပ် သေနတ်ပစ်သလို ဒေရာသောပါး ရင်ဖွင့်နေတာကို နားထောင်ရင်း တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် သူမကို နိုင်းထားသည့် အလုပ်တွေကို လက်နှင့် မပြတ် လုပ်နေရသည်။

“ဘယ်အချိန်ထိအောင်များ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေဦးမလို့လဲ တော်ဝင်ရဲ့။ ထမင်းစားရမယ့်အချိန်တောင်ကျော်နေပြီ။ လာ လာ ဒေါ်စိန်လည်း ထမင်းမစားရသေးလို့ တော်ဝင်ကို ဆင်းလာနို့နဲ့ စောင့်နေတာ၊ နောက်ဆုံး မနေနိုင်လို့ ကိုယ်တိုင်အပေါ်တက်ခေါ်ရ တာ၊ အောက်ထပ်မှာ ထမင်းခိုင်းပြင်ခွဲပြီ၊ အလုပ်ကို နောက်မှဆက် လုပ်၊ အခု ထမင်းစားကြစို့ ဟုတ်လား”

“တော်ဝင် မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ဒေါ်စိန်တို့ပဲ စားကြပါ။ အလုပ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တာနဲ့ပဲ အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ပါဘူး။ အိမ်မှာလည်း ထမင်းတွေ ဟင်း တွေ အသင့်ချက်ပြီးသား ရှိပါတယ်။ ဖေဖေကို ထမင်းကျွေးရင်းနဲ့ တော်ဝင်ပါ ပြန်စားလိုက်ဦးမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒါ အခွင့်အရေးယူတာမှမဟုတ်ဘဲ လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေဆိုတာကရော နည်းသလား၊ သူတို့အိမ်ကြီးမှာ တော်ဝင် မစားချင်ရင်၊ ပူစူးကိုတော့ ဟင်းအပိုခိုင်းလိုက်မယ် သိလား”

“မပို့နဲ့ ဒေါ်စိန်၊ သူတို့ဆီက ထမင်း ဟင်း ဘာတစ်ခုမှ မစားချင်ဘူး”

“သူတို့မသိလို့ကို ပိုဆိုးတာပေါ့ ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ဘာမဟုတ် တာလေးနဲ့ ဒေါ်စိန်ရော တော်ဝင်ပါ အပြောအဆိုခံနေရရင် မကောင်း ပါဘူး၊ ဒေါ်စိန်စေတနာကို တော်ဝင် သိပါတယ်၊ တော်ဝင် ပြော တာကိုသာ နားထောင်ပါနော်”

ဒေါ်စိန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ဘက်ကို တော်ဝင် ပြန်ကူးလာ ခဲ့သည်။ နို့ညှစ်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာတစ်စောင်ထိုင်ဖတ်နေသော ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ တော်ဝင် ခြေအနုရပ်တန့်သွားသည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား ဖေဖေ”

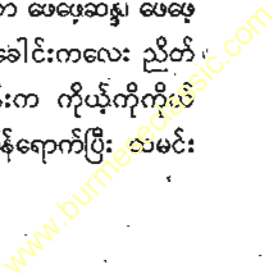
“သမီးပြန်မလာတာနဲ့ ဆာလို့ ဖေဖေဘာသာပဲ ခူးစားလိုက် တယ်၊ သမီးရော ဟိုအိမ်မှာ အလုပ်တွေ ပြီးခဲ့ပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး ဖေဖေ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းပြန်စားတာ”

“သမီးဒေါ်လေး ခိုင်းတာဆိုတော့ ပြီးအောင်သာလုပ်ပေး လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဘာအလုပ်ဟု ဖေဖေ မမေး။ သမီးဖြစ်သူ တော်ဝင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ကြားမှာ ပြေလည်မှုရစေလိုသော ဖေဖေဆန္ဒ၊ ဖေဖေ သဘောထားကို တော်ဝင် နားလည်သဖြင့် ခေါင်းကလေး ညှိတ် လိုက်၏။ အလုပ်ထဲမှာ အာရုံရောက်နေတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆာလို့ဆာနေမှန်းပင် သတိမထားမိ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး လမင်း

အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်မှ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို မြင်မှ ဗိုက်ထဲက ပိုဆာလာသည်။ ငြုပ်သီးအညာထောင်းရနံ့က သင်းပျံ့နေသလို ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ငါးကြော်၊ ဆိတ်သားနှစ်ပဲလိပ်ပြာရွက်သုပ်၊ ငပြာရည်ဖျော် တို့စရာအစုံဆိုတော့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်လောက်တော့ ပြိုက်ခနဲကုန်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး မှန်ကြည့်လို့ရအောင် တောက်ပြောင်နေအောင်လုပ်ရသည်ကမလွယ်။ တော်ဝင်တစ်ယောက်ထဲ ရှင်းလင်းရသည်မှာ ဖတ်ဖတ်မောနေ၏။ ထမင်းစားပြီး အိမ်ကြီးပေါ်ပြန်တက်လာချိန်မှာ အောက်ထပ်မှ ဆူဆူညီညီအသံတွေကို ကြားလိုက်ရပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်လာရင်း စကားပြောလာသည့် ဂမန်းနှင့် ဖူးအိအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အစိမ်းနုရောင်လဲ့လဲ့ပြေးနေသည့် လိုက်ကာခန်းဆီးစကြီးကို ဖြုတ်ချကာ ပြာနုကြည့်လှင်သော ဇာခန်းဆီးအသစ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး လဲလှယ်နေရသဖြင့် တော်ဝင် နောက်ကျောဘက်မှာ အသံတွေကို ကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်အား။

“တစ်အိမ်လုံး တောက်ပြောင်လို့ပါလား၊ ဂမန်း၊ အိမ်ဖော်အသစ်ရောက်လာပြီ ထင်တယ်”

“ဟော့ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ”

ခုံတစ်လုံးပေါ်တက်ပြီး လိုက်ကာခန်းဆီးစကြီးကို ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ချိတ်လေးတွေနှင့် လိုက်တွယ်ချိတ်နေသော တော်ဝင်ကို နောက်မိုင်းကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် ညီအစ်မ

နှစ်ယောက်စလုံး လှမ်းမြင်ရပေမယ့် ရုတ်တရက်မမှတ်မိ။

ပန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ်ကို တော်ဝင် ဓာတ်ခါမှ မလာဘူးတာမို့ အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး အခုလို သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေအောင် ရှင်းလင်းသန့်ရှင်းပေးနေသူကိုလည်း တော်ဝင်ဟု မထင်ကြ။

“ဟိတ် ဒီမှာ”

“ဟင် တော်ဝင်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး တော်ဝင်ကို ပန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလဲ၊ တို့က အိမ်ဖော်သစ်လို့ ထင်နေတာ”

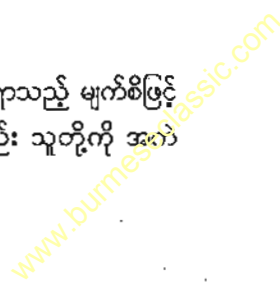
ဂမန်းက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး မကြည်သလို မျက်နှာထားနှင့် မေးလိုက်တာမို့ တော်ဝင်ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေမယ့် သည်းခံနေလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလာခေါ်ပြီး ကူညီပါဦးလို့ ပြောလို့ လာလုပ်ပေးနေတာလေ၊ မှာထားတဲ့ အိမ်ဖော်ကလည်း ခရသေးဘူးတဲ့”

“အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး တစ်ယောက်တည်း ရှင်းထားတာလား”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂမန်းနှင့်ဖူးအိက တစ်ထပ်လုံး အပြစ်ရှာသည့် မျက်စိဖြင့် ဆုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သလို တော်ဝင်ကလည်း သူတို့ကို အကဲ

စိတ်ရင်း ပြန်ပေးလိုက်၏။ မျက်နှာတွေကိုက မကြည့်မသာနဲ့။
တော်ဝင်ကို ပန်းရံအပေါ်ထပ်မှာ တွေ့လိုက်တာကို ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်စလုံး သဘောမကျမှန်း သိလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မာမိပြန်လာရင် နင့်ကို မုန့်ဖိုးပေးခိုင်း
မလို့ပါ”

“မလို့ပါဘူး ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ဒါတွေလာလုပ်နေတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အဒေါ်တစ်ယောက်က လိုအပ်နေတဲ့အကူအညီကို တူမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ လာလုပ်ပေးရုံသက်သက်ပဲ”

မိန်းမကိုက ကြီးကျယ်လိုက်တာဆိုသည့်စကားကို ညီအစ်
မနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထဲကိုယ်စီ ပြောလိုက်သံကို တော်ဝင်
မကြားလိုက်ပါ။ သူမအလုပ်ကိုသာ ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့်
ဆက်လုပ်နေတာမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး တော်ဝင်ကို ဘာစကား
မှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

“မာမိနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တော်ဝင်ကို
အိမ်ကြီးပေါ် တက်ခိုင်းရတာလည်းမသိဘူး၊ ခိုင်းစရာရှိလည်း
ဒေါ်စိန် တို့ ပူစူးတို့အားမှခိုင်းရင်လည်း ရရဲသားနဲ့”

“ဒီလိုပုံစံဆက်လုပ်နေလို့ကတော့ ဟိုက ရောင့်တက်ပြီး
အိမ်ကြီးပေါ်က မဆင်းဘဲနေမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

ဖူးအိက မကျေမနပ် ခူအောင်ပြီး ပြောနေသည်။ တော်ဝင်
နှင့်ပတ်သက်သမျှ အစထဲက ဖူးအိက အမြင်ကြည်တာမဟုတ်။
ဒီကြားထဲ နေဗလဆိုသည့် ဖူးအိတစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသည်

သူက တော်ဝင်ကိုမှ ရွေးပြီး လှသည်။ စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတော့
အိမ်ရင်မှာ တော်ဝင်ကို မုန့်သည့်အမုန့်က ပို၍ပြင်းထန်စူးရှသွား
မိန်း

“ဒီလောက်တော့ မာမိလည်း သိပါတယ် ဖူးအိရဲ့၊
ဒေါ်စိန် နဲ့ပူစူးတို့လည်း အားမှမအားတာ၊ အိမ်ဖော်မှာထားတာလည်း
အခု ဆိုတော့ တော်ဝင်ကို လိုသုံးသုံးရမှာပေါ့”

“တော်ဝင်သာ ဝင်မကူညီရင် ဒီအလုပ်တွေ ဘယ်သူစီ
ဆက်လာနိုင်သလဲဆိုတာလည်း သေချာတွေးဦး”

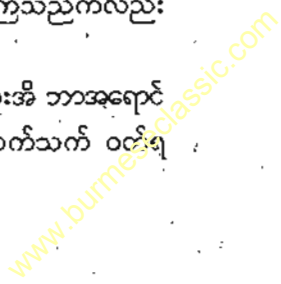
“ဒါ အိမ်ဖော်အလုပ်ပဲ၊ သူတို့ကိုခိုင်းပေါ့”

“အခု အိမ်ဖော်မရဘူးလေ၊ ဖူးအိ အမြင်ပဲ”

ဖူးအိက မျက်နှာလှလှလေးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းစုလျက်
ပြောလိုက်တော့ ဂမုန်းပြုံးလိုက်သည်။ ဖူးအိလိုပဲ ဂမုန်းကိုယ်တိုင်
လည်း အိမ်မှုကိစ္စဆို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ သူတို့
ညီအစ်မ စိတ်ဝင်စားတာက တစ်နေ့တစ်နေ့ လည်မည်၊ ပတ်မည်၊
သိပ်မည်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်သွားရတာ၊ ဆိုင်ကောင်၊
အောင်းမှာ မုန့်ဝယ်စားရတာလောက် ပျော်စရာဟု သတ်မှတ်ထား
သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သင်တန်းစုတက်ကြသည်ကလည်း
သော်ချင်၍ဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တဲ့အခါကျရင် ဖူးအိ ဘာအရောင်
အဖော်မှာလဲ၊ ဂမုန်းတော့ ဒီတစ်ခါ အဖြူချည်းသက်သက် ဝင်ရဲ”

မလားလို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါ။ တော်ဝင်ဆိုတဲ့မိန်းမကို ဖူးအိ
တော့ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး”

“ဖူးအိသာ ကြည့်မရတာ၊ နေဗလမျက်ဝန်းထဲမှာတော့
တော်ဝင်ကို သိပ်ကြည့်လို့လှနေတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် နေဗလဆိုတဲ့ကောင်ကို အိမ်ကို လုံးဝ
မလာနဲ့လို့ ပြောထားတာသိလား”

ဂမုန်းစကားက ဖူးအိရင်ကို တည့်တည့်ကြီး လာမှန်သွား
တာမို့ ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ နေဗလကိုရော တော်ဝင်ကိုပါ ကြည့်မရ
တာခြင်းအတူတူ ဖြစ်သွားသည်။

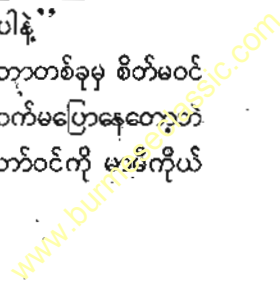
အခန်း (၅)

“အမလေး မရွှေဖူးရယ်၊ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ၊
အိမ်ဖော်ဆိုတိုင်း တွေ့တဲ့လူ ခေါ်လာလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ရော သိရဲ့လား၊ လူတွေအကြောင်း လောကကြီးအကြောင်း
ဘာတစ်ခုမှ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီမှာ စိတ်
ညစ်ရတဲ့ထဲ ခေါင်းအေးအေးနေစမ်းပါရစေ”

“မာမိကလည်း ဖူးအိက အကောင်းပြောတာကို”

“အကောင်းလည်းမပြောနဲ့၊ အဆိုးလည်း မပြောနဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲ
နေ့ကျရင်သာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထားကြ၊ အဲဒီပွဲက
မာမိသမီးနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ပွဲဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားကြစမ်းပါကွယ်၊
ဘာမဟုတ်တာကို ခေါင်းထဲထည့်မနေစမ်းပါနဲ့”

တော်ဝင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ မာမိက ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်
စားတာမို့ ဖူးအိလည်း လေကုန်ခံပြီး ဘာမှဆက်မပြောနေတော့ဘဲ
နေရာက ထွက်လာခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် တော်ဝင်ကို မာမိကိုယ်

တိုင် ယန်းရုံအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုထားရုံသာမက အိမ်ကြီးထဲမှာ အလှအပပြုပြင်တာ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာအားလုံး တော်ဝင်လက်ရာတွေဖြစ်လာသည်။

မာမိစိတ်ကြိုက် အိမ်ဖော်ကလည်း ရှာမတွေ့။ မာမိစိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်သူကျပြန်တော့လည်း တခြားသူမဟုတ်ဘဲ တော်ဝင်ဖြစ်နေသည်။ ဖူးအိကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ကို မုန်းပေမယ့် တော်ဝင်လုပ်တာကိုတော့ ကျတော့ စိတ်ထဲက သဘောကျမိသည်။ တော်ဝင်က ရုပ်လှသလို အလုပ်လုပ်တော့လည်း စေ့စပ်သေချာသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။

တစ်ခုခုခိုင်းလျှင် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလို။ အိမ်ဖော်တွေလို နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေရသည်ထဲမှာ တော်ဝင်မပါ။ တော်ဝင်လိုတော်သည့် အိမ်ဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ရရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာရမှာပဲဟု မာမိနှုတ်မှထုတ်ညည်းသံကို နားမှာကြားယောင်ရင်း ခြံထဲကို ဆင်းခဲ့သည်။

“ဒီမှာဗျာ ဒီမှာ”

ခြံရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်။

ပုံစံက အချိုးမကျ။ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဖူးအိတို့ခြံထဲကို သူခိုးချောင်းချောင်းနေရာကနေ လှမ်းခေါ်တာမို့ စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဝိုင်း မမလေး”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် လှမ်းအော်တာမို့ ဖူးအိ ဘေးပတ်ဝန်း

ကျင်ကို အလန့်တကြားလေး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်ကတော့သားလည်းမသိ။ လူခေါ်ဘဲလဲကိုမနှိပ်ဘဲ ဖူးအိကိုမြင်တာနှင့် အသံကျယ်ကြီးနှင့် လှမ်းအော်နေသည်။

အော်သူကမရှက်ပေမယ့် အအော်ခံရသည့် ဖူးအိက သူ့အစား ရှက်တာနှင့် ခြံတံခါးနားကပ်သွားသည်။

“ဘာလဲရှင် အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ခြံရှေ့လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်နေတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“တော်ဝင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ဦးချမ်းငြိမ်းသမီး တော်ဝင်လေ”

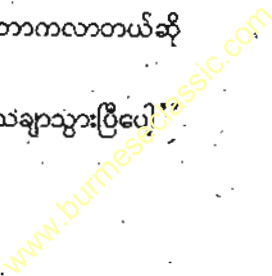
“ရှင်က တော်ဝင်ကိုမေးရအောင် ဘယ်သူမို့လို့လည်း၊ တောက တော်ဝင်ရည်းစားလား”

ကော်လံလည်ကတုံး၊ ညိုနက်နက်ပုဆိုး၊ ကတ္တီပါဖိနပ်အသစ်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်ထားသည့် မိုးတိမ်က သူမျက်စိရှေ့က မိန်းမလှလေးအမေးကို ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ပတ်ငုံကြည့်လိုက်၏။

တောသားနှင့်တူသော ခန့်ညားချောမောသော သူ့ကိုယ်သူသာ တွေ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ် တောကလာတယ်ဆိုတာ သိလဲ”

“ဒါဆို တော်ဝင်ရည်းစားဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့”

“ကျုပ်မေးတာ အရင်ဖြေဦးလေ၊ ကျုပ် တောကလာ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလည်း”

“ဘယ်လိုသိသိပေါ့၊ ရှင့်အပူလား”

“ကျုပ်အပူပေါ့ တော်ကြာ ခင်ဗျားက အကြားအမြင်တွေ ဘာတွေရပြီး တခြားမမြင်အပ် မသိအပ်တာတွေပါ ကြီးပြီး မြင်နေ သိနေမှာစိုးလို့ မေးရတာဗျာ သိလား”

“ဘာ”

“ရှင် လူကို ဘာစကားပြောတာလည်း”

“ဪ ကျုပ်က ရှက်တတ်လို့ပါ”

“ဟွန်း လူကိုက အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ဖူးအိနှုတ်ဖျားက ထိုစကားကို မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက် ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ တောက လိုက်လာသည့် တော်ဝင့်ရည်း စားဆိုသည့်လူကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။

ကြည့်ပါဦး။

တောကသာဆိုသည်။

တော်ဝင့်ရည်းစား တောသားဆိုသည့်လူက မြို့သားတွေ လိုက်မမီနိုင်အောင် ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ချောချောလှလှ ဗလကောင်း ကောင်းနှင့် မြို့ကြီးသား နေဗလတို့နှင့် တခြားစီ။ တော်ဝင်နှင့်လည်း အချောအလှချင်း လိုက်ဖက်ညီကြသည်။ ဖူးအိတို့ညီအစ်မမှာသာ တော်ဝင့်ရည်းစားလို ရုပ်ချော၍ ယောက်ျားပီသသော ချစ်သူရည်း စားကိုယ်စီရှိမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မည်

နည်း။

အခုတော့ တော်ဝင်က သူတို့ညီအစ်မထက် သာသွားပြီ။

“ဘယ်လိုလည်းဗျား၊ လူကို ဒီလိုပဲ ဘာမပြောညာမပြော ကြည့်နေတော့မှာလား၊ ကျုပ် ရှက်တယ်ဗျာ”

“အို”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်လိုက်သော တော်ဝင့်ရည်းစား တောသားကြောင့် ဖူးအိမှာ ပါးလေးများ နီထွေးသည်အထိ ရှက်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက ကြည့်နေလို့လည်း၊ ရှင် တောသား ပီပီ စကားပြောတော့လည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့”

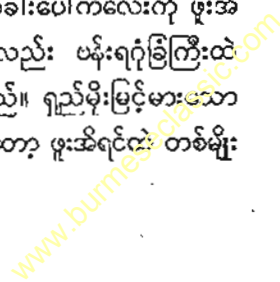
“ကျုပ်က တောသားဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်”

မိုးတိမ်မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

သူ့ကို တောသားလိုပြောလာသည့် မြို့သူလှလှလေးကို မိုးတိမ်က တမင်အရွံ့တိုက်ပြောတော့ မိန်းမချောလေးဆီက ဒိုင်းခဲနဲ့ ရောက်လာသည့် လှပသည့် မျက်စောင်းဆုကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

“တော်ဝင်ကို တွေ့ချင်ရင် ကျွန်မနောက်လိုက်နဲ့”

လူတစ်ကိုယ်စာဝင်နိုင်သည့် တံခါးပေါက်လေးကို ဖူးအိ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ မိုးတိမ်လည်း ဗန်းရုံခြံကြီးထဲ ရောက်လာပြီး ဖူးအိနားမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ရှည်မိုးမြင့်မားသော အရပ်ကြီးက ဖူးအိကိုယ်လေးကို မိုးသွားတော့ ဖူးအိရင်ထဲ တစ်မျိုး

ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

တော်ဝင်ရည်းစားတဲ့။

လူကို မျက်လုံးပြူးပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကြီးက မုန်းချင်စရာ။

ဒုတိယအကြိမ်ခြောက် မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိပြီးမှ သူ့ရှေ့က ထွက်လာတော့ တော်ဝင်ရည်းစား တောသားက ဖူးအိနားမှ ဖဝါးမခွာ အတူကပ်ပါလာ၏။ ရိုးရိုးပါလာခြင်းမဟုတ်။

ဖန်းရင်အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ခြံတန်းကျယ်ကြီးထဲ ရှိရှိသမျှကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အတူယှဉ်သွားနေသည့် ဖူးအိကိုယ်လေးကို သူ့အဝတ်အိတ်ကြီး ဝင်တိုးသည်အထိ လွန်လာတော့ ဖူးအိမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေရပြန်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလည်းရှင်”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လည်းဗျာ”

“ရှင်အဝတ်အိတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မကို ဝင်တိုးမိတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ဖန်းရင်အိမ်ကြီးအကြောင်း ဦးချမ်းငြိမ်းပြောပြလို့ ကြားဖူးပေမယ့် ဒီလော့စ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှန်းမသိလို့ အံ့သြနေမိတာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားနေတာလဲဗျာ”

“အိမ်ကြီးက ဟိုမှာ၊ ဘာလို့ ကျုပ်ကို ဒီဘက်ခေါ်လာရတာလဲ၊ ဘာလဲ ကျုပ်ကို တောသားအချဉ်ဆိုပြီး လိမ်ညာခေါ်လာ

တာလား”

“အောင်မယ် ရှင်ကို လိမ်ညာခေါ်လာရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ”

“ကျုပ်က တောမြို့က တောသူရွေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဗျာ”

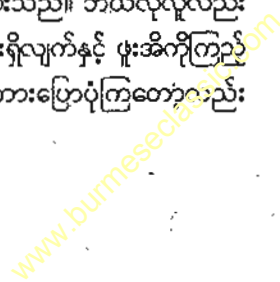
“အဲဒါ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“တော်ဝင်ကို တွေ့ရမယ်ဆိုပြီး အိမ်မကြီးဘက်ကိုခေါ်မသွားဘဲ အိမ်နောက်ဘက် လူရှင်းတဲ့နေရာကို ရွေးပြီး ကျုပ်ကို ခေါ်လာကတည်းက ခင်ဗျားစိတ်ထဲက အကြံဉာဏ်ကို ခင်ဗျား ဘာသာ သိမှာပေါ့”

“ဟင်”

ဖူးအိမှာ တော်ဝင်ရည်းစား တောသား၏စကားကြောင့် ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့် ခြေစုံရပ်ပြီး သူ့မမျက်စိရှေ့က အရပ်ကလန်ကလားနှင့် တော်ဝင်ရည်းစားမျက်နှာကို ခါးလေးထောက်ပြီး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဘယ်အချိန်ထဲက ဖူးအိမျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ကြည့်နေမှန်းမသိသည့် တော်ဝင်ရည်းစားထံမှ အကြည့်ချင်းခုံမိတော့ ဖူးအိရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုလူလည်းမသိ။ ကိုယ့်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးရှိလျက်နှင့် ဖူးအိကိုကြည့်ပုံက ရဲတင်းလွန်းသည်။ ဒီကြားထဲ စကားပြောပုံကြတော့လည်း နည်းနည်းမှ အချိုးမပြေ။

စကားပြောပုံက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စီးစီးကျောကျောနှင့် လှပုံချောသလောက် မြင်ပြင်းကပ်စရာဖြစ်သည့်အတွက် ဖူးအိစိတ် တဲမှာ အချဉ်ပေါက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မလို မိန်းမက မတရားကြံစည်ချင်လို့ ဒီဘက်ကို ခေါ်လာတာသိလား”

“ခင်ဗျားနော် ကျုပ်ကို ဘာထင်နေလဲ၊ ကျုပ်အလားကို လာထိလို့ကတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားအောင် အော်ပစ်လိုက် မယ်”

မိုးတိမ်က ဖူးအိနားက ခြေတစ်လှမ်းစာ နောက်ကိုပြန် ဆုတ်လိုက်ပြီး လူရိပ်လူခြေမတွေ့ဘဲ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေကြသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် သစ်ပင်များစိမ်းစိုဝေသာနေသည့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ပန်းရံအိမ်ကြီးရှိရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှင်း တမင်အရွံ့တိုက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ဖူးအိမှာ မိုးတိမ်မျက်နှာချော ချောနှင့် ဖြစ်ပျက်နေသော ကဲကဲဆတ် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားလာ၏။

“တော်ဝင် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောနော် အမိ၊ ကျုပ်ကို မကောင်းကြံလိုက်တော့ အော်မှာပဲ”

“အဟွန်”

“ပြောပုံကိုက စိတ်ပျက်စရာ၊ ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ သူ့ကိုပဲ ဒီက မကောင်းကြံရဦးမယ်တဲ့”

“ပြောနိုင်မလားဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသား

တွေက ကျုပ်တို့ တောကလူတွေနဲ့မှ မတူပဲ”

“မတူရအောင် မြို့ကလူတွေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲရှင်၊ ချို့ ပေါက်နေလား၊ အမြီးထွက်နေလား”

မခံချင်စိတ်လေးနှင့် ဖူးအိပြန်ပြောမိတော့ သူက ဖူးအိ တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စူးစူး စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟိုကဖော် ဒီကဖော်နေတာနဲ့စာရင် ချို့ပေါက်၊ အမြီး ပေါက်နေတာကမှ တော်ဦးမယ်”

“ဘာ”

“ဟင် မိုးတိမ်”

“တော်ဝင်”

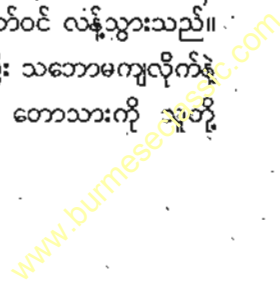
ခြံနောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည့် တော်ဝင်မှာ ဖူးအိနှင့် စကားများရန်ဖြစ်နေသူ မိုးတိမ်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ အံ့ဩနေခိုက်မှာပင် ဖူးအိက တော်ဝင်နှင့်မိုးတိမ်ကို မကျေမနပ်ကြည့် ကာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားပါသည်။

“နင်နဲ့ ဖူးအိ ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ကြတာလည်း မိုးတိမ်”

“ဖူးအိတဲ့လား နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်သားပဲ၊ ဖူးအိနေအောင် လှတယ်”

မိုးတိမ်က ဖူးအိ ထွက်သွားရာနောက်ကို လိုက်ကြည့် ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်တာကြောင့် တော်ဝင် လန့်သွားသည်။

“အမလေး ဖူးအိကိုတော့ သွားပြီး သဘောမကျလိုက်နဲ့ မိုးတိမ်ရေ၊ သူတို့က ဘာဝင်တွေ၊ နင့်လို တောသားကို သူတို့

ခေါင်းထဲတောင်ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါကလည်း သူ့ခေါင်းထဲ ထည့်ခံရမှာ မကြိုက်ပါဘူး၊ ထည့်ချင်းထည့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်တာပဲ ကြိုက်တယ်”

“ငါတော့ နင့်ညီမကို ကြိုက်သွားပြီ တော်ဝင်ရေ၊ အမျိုးတော်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ထား”

“အေး ဟိုကသာ နင်ပြောတာကြားရင် တက်သေနေဦးမယ် သိလား၊ လာ လာ ဖေဖေသာ နင်ရောက်လာတာသိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာ”

“ဝမ်းသာတာ နောက်ကိုထားဦး၊ ရော ဒီမှာ ငါ့အိတ်ကို နင်သယ်လာခဲ့၊ အထဲမှာ နင်တို့ဖို့ လက်ဆောင်တွေပါတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး အလေးခံပြီး ယူလာရတာ၊ ဘယ်လောက်မောတယ် မှတ်နေလဲ”

“ရော အင့်”

မိုးတိမ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောမှာလွယ်လာသည့် အိတ်ကို တော်ဝင်လက်ထဲ ဘုတ်ခနဲထည့်ပေးပြီး သူက အရင်တော်ဝင်ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်လျှောက်သွားတာမို့ တော်ဝင်မှာ နင့်နေအောင်လေးသော အိတ်ကြီးကို သယ်ယူလာရင်း သူ့ဗိုလ်သားအဖအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အမှတ်တရ သယ်ယူလာသော သူငယ်ချင်းမိုးတိမ်ကို ကျေးဇူးတင် အားနာပြုံးလေးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက် ပါခဲ့၏။

မိုးမိုး - စာပေ

အခန်း (၆)

“ဟော ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ”

“တော်ဝင်ရည်းစား တောသားဆိုတာလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

ဖူးအိန်းကတိုးတိုးပြေး ဂမန်းက ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခြံထဲတစ်နေရာမှာ ဦးချမ်းငြိမ်းနှင့်အတူ ပန်းအိုးတွေရွှေ့နေသည့် မိုးတိမ်အသွင်က ဖြူဖြူမြင့်မြင့်။ မြင်လိုက်တာနှင့် လူချောတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်းနေသည်။

“ရုပ်က အမှိုက်စားပါလား၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မိုးတိမ်တဲ့”

“ဟား နာမည်တွေက အဆင့်မြင့် လှချည်လား၊ တစ်ယောက်က တော်ဝင်၊ တစ်ယောက်က မိုးတိမ်၊ တောသူ့တော

မိုးမိုး - စာပေ

နာမည်ပေးတတ်သေးတယ်”

ဂမုန်းက မိုးတိမ်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကို ဖူးအိမ်တံထဲမှာလည်း တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ထောက်ခံနေခင်းမှာ နှစ်သောက်စလုံး ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ချောချောတွေ့ဆိုတော့ တော်ဝင်နှင့် မိုးတိမ်တို့စုံတွဲက နေနုလလို ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဟော ဟိုမှာ ဂမုန်းတို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ် ဖူးအိရေ၊ လိုက်ကာကိုချလိုက် ချလိုက်၊ တော်ကြာ တော်ဝင် ရည်းစားက သူ့ကို မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေးနှစ်ပါး ချောင်းကြည့်နေတာသိရင် ဘဝင်တွေ ဇွတ်မြင့်နေဦးမယ်”

ဂမုန်းစကားကြောင့် ဖူးအိ လက်ထဲက လိုက်ကာစလေးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ တော်ဝင်ကတော့ တောက သူ့ရည်းစားလိုက်လာလို့ သိပ်ပျော်နေမှာ သေချာသည်။ လှပသော တော်ဝင်မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေချည်း။

“တူ တူ တူ”

“ဟော စွမ်း ဖုန်းပါလား”

ဂမုန်းက သူ့ဖုန်းလေးယူပြီး အပြုံးဖြင့် သူ့အဆက်စွမ်းတို့ ချွဲနှိတ်တာနေချိန်မှာ ဖူးအိကတော့ နေဗလနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ပြန်မခေါ်ဘဲ ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီမို့ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာနှင့် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ရောက်လှီသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ရပ်လိုက်တော့ လှပသော ဖူးအိမျက်နှာလေး

အထင်းခနဲပေါ်လာသည်။ ဒါနဲ့တောင်မှ နေဗလက ဖူးအိကို အရေးမလုပ်။ သူ့လိုလူနားမှာ ဖူးအိလို အချောအလှလေးရှိနေတာ စိတ်မဝင်စားဘဲ တော်ဝင်လို ပုံစံခပ်တုံးတုံး မိန်းကလေးကို လှသည်မှာ သည်နှင့် ဖူးအိရှေ့မှာ မုန်းစရာကောင်းအောင် ချီးကျူးပြနေသည်။

ကြည့်နေပါ။

ဧည့်ခံပွဲညကျရင် ဖူးအိဆိုတာ ဘယ်လောက်ချောတယ်၊ ဆွတ်အသစ်ဆိုတာ နေဗလ သိစေရမယ်ဟု ဖူးအိစိတ်ထဲက ကျိန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝိရိထဲမှာ အသင့်ချိတ်ထားသည့် အသစ်စက်စက် ဆတ်ဆတ်လေးကို ထုတ်ယူပြီး မှန်ရှေ့မှာ သူမကိုယ်လေးနှင့်ကပ်ကြည့်သည်။ နိုင်ငံခြားဖြစ် ရယ်ဒီမိတ်လှလှလေးကို မာမိနဲ့အတူ ဘန်ဆောက်ကို လိုက်သွားတုန်းက ဝယ်လာတာဖြစ်သည်။

တစ်ခါမှပင် မဝတ်ရသေး။

အခုတော့ ဒီအနက်ရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးက ဖူးအိအလှကို ခိုင်ကြွားကြွား ဖော်ထုတ်ပေးတော့မည်။ ဧည့်ခံပွဲကို လာတဲ့လူတွေ သေးသွားအောင် ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ရင်း ဆက်ဝင်ရည်းစား မိုးတိမ်မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင် ထိုက်မိ၏။

မိုးတိမ်ဆိုသည့် တော်ဝင်ရည်းစားက ဖူးအိ အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့် ခူးဆစ်ဖုံးကောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတိုလေးတွေ ဝတ်ထားတာကိုပင် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လူ့ကို အနေရခက်အောင် စူးစိတ်

ကြည့်နေလျှင် ဖူးအိကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဘယ် လိုနေမည်မသိ။

တော်ဝင်တော့ သူ့ရည်းစားကို အတော်လေး ထိန်းရမည် ထင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖူးအိရဲ့အလှကိုလည်း မနာလို ဝန်တိုဖြစ်မှာကိုတွေ့ပြီး ဖူးအိဘာသာ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက် သည်။

“ဖူးအိရေ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ပါဦး၊ ဒီမှာ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်”

“လာပြီ မာမိ”

သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။

ဘယ်သူတွေလည်းမသိ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းနှင့် လှပသောဝတ်စုံလေးကို ဝီရိထဲမှာ ပုံစံမပျက် အသာပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့သည်။

“ဟင် နေဗလပါလား”

အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသော ဖူးအိခြေလှမ်းအစုံက လှေကားတစ်ဝက်မှာ ရပ်သွားပြီး ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အခန့်သားထိုင် ပြီး မာမိနှင့် လေပေးဖြောင့်နေသော နေဗလမျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားသည်။

သူ့ကို အိမ်ကိုမလာနဲ့လို့ အပြတ်ပြောထားလျက်နှင့် အိမ်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ ရောက်အောင်လာတာ ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ပြီးတော့

ဖန်းရင်အိမ်ကြီးထဲမှာ တော်ဝင် ရောက်နေသည်။ တော်ဝင်ကို တွေ့သွားရင် ဖူးအိကို ဘာပြောဦးမည်မသိ။

ပြောလည်း ဖူးအိ အရေးမစိုက်။ တော်ဝင်နားမှာ တောက ညိုက်လာသည့် မိုးတိမ်ဆိုသည့် သူ့ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးရှိနေ သည်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး၊ လာလေ ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေတုန်းပဲလား”

“နင့်ကို ငါဘာပြောထားလဲ နေဗလ”

“ဘာပြောထားလို့လဲ၊ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး”

နေဗလမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“သိလား အန်တီ၊ ဖူးအိက အခုထိ ကျွန်တော့်ကို အသေ ခြင်္သေ့တုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ကလူကြီးတွေကို မကြောက်ရဘူး၊ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုပဲကြည့်ပြီး ကြောက်နေရတယ်”

“နေဗလ နင်အခုပြန်တော့”

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ကိုယ့်သူငယ် ချင်းကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေးကွယ်၊ ဒီမှာ သားကတောင် သမီးကို မဆွဲပေးနေပြီပဲ၊ စကားကို ကောင်းကောင်းပြောမှပေါ့”

မာမိက ဖူးအိဘက်ကို စကားလှည့်ပြောနေချိန်မှာ နေဗလ မာမိမမြင်အောင် ဖူးအိကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိုတ်ပြု လျှာထုတ် နေတာဖို့ ဖူးအိမှာ နေဗလမျက်နှာပြောင်တာကို ထုရိုက်ပစ်ချင်နေ တာ။

“မာမီ မသိပါဘူး မာမိရယ်၊ နေဗလဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်မျက်နှာပြောင်တာ၊ အခုပဲ မာမီမမြင်အောင် ဖူးအိကို ပြောင်နေတာ မာမီသိလား”

“ဪကွယ် သားနဲ့သမီးကတော့ တွေ့လိုက်မှဖြင့် ရန်ချည်းဖြစ်နေတာပဲ၊ ပြီးကြတော့လည်း မခေါ်ဘဲမပြောဘဲ နေကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“သွား သွား၊ ခြံထဲကိုခေါ်သွားပြီး စကားပြောကြ၊ ဒီမှာ မာမီလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“တော်ဝင်ရေ ဒီကို ခဏလောပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ ဒေါ်လေး”

မာမီက ဖူးအိတို့ကိုပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း တော်ဝင်ကို ပါ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တာမို့ ဖူးအိကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တော်ဝင်ကို နေဗလ မမြင်ခင် ဒီနေရာက ခေါ်ထုတ်သွားမှ ဟု စိတ်က ကြံစည်နေတုန်းရှိသေး ဧည့်ခန်းထဲကို တော်ဝင် ဝင်လာတာမို့ ဖူးအိအကြံ အထမမြောက်လိုက်ခင်မှာပင်

“ဟင်”

နေဗလက တော်ဝင်ကို မှတ်မိသွားသလို လှပသည့် တော်ဝင် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် အံ့ဩနေတာကို ဖူးအိ မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ပြီး ‘ဖူးအိက အရင် ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။’

“သား သွားလေ လိုက်သွား၊ ဟိုမှာ လိုအပ်တာတွေရှိ

ရင်လည်း ကြည့်ပြီး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ဦးသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

နေဗလမှာ ဖူးအိမာမီက သူ့သမီးနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းနေတာမို့ နေရာက မထချင်ထချင်နှင့် ဖူးအိနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းမချောလေးအတွက် သူ့မျက်စိ သူ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ဖူးအိ ဖူးအိ နင်တို့အိမ်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

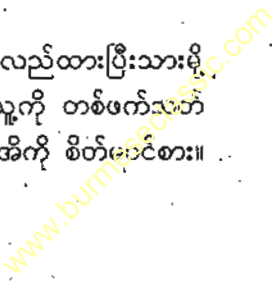
“ဟင်”

“ဟိုတစ်နေ့ထဲက ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိရက်နဲ့ နင်တို့ တစ်အိမ်ထဲမှာနေကြတာ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောရတာလဲကွာ”

“ပြောစရာ အကြောင်းမှမရှိဘဲ”

“ဟ ဘယ်လိုလဲ၊ နင့်ဟာက ပေါ်တင်ကြီးပါလား၊ သူ့နာမည်ကို တော်ဝင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ ငါကြားတယ်၊ နင်တို့ ညီအစ်မတွေလား”

ဖူးအိ စိတ်သဘောထားကို နားလည်ထားပြီးသားမို့ နေဗလမှာ ဖူးအိကို စိတ်မဆိုး။ ဖူးအိက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိပေမယ့် သူက ဖူးအိကို စိတ်ဝင်စား။

ဒါကိုပဲ ဖူးအိက သူ့ကိုကြည့်မရ။

သူ့စာလည်း ဖူးအိကို ဘေးထားပြီး တခြားကောင်မလေးတွေ ထည့်လဲတဲ့ပြီး ရှုပ်ပွေနေပေမယ့် နေဗလ ချစ်သူကောင်မလေး ဆိုတာကလည်း အရှေ့သဘောသက်သက်မို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သူ့စိတ်က အလေးအနက်မထား။

လှတာလေးမြင်ရင် ကြိုက်သည်။

မိုက်တာလေးမြင်ရင် ခိုက်သည်။ သူ့ဘက်က မထိတရ။

ဟိုဘက်ကလည်း ခပ်ငြိုငြိုဆိုတော့ ချစ်စကားတစ်ခွန်းမဆိုရဘဲ ဟိုလိုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာတွေလည်းရှိသည်။

တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကိုအတွေ့မှာလည်း လှလို့ ကြည့်မိရာက စိတ်ဝင်စားမိတာဖြစ်သည်။ အနီးကပ်လည်း မြင်ဖူးတာမဟုတ်တော့ တော်ဝင်လှတာကို သိပေမယ့် လှလို့ကြိုက်တာပဲ ရှိသည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်လေးတစ်နက် အသည်းအသန်ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်။

ယောက်ျားတို့သဘာဝ လှတာမြင်လို့ ကြိုက်တာပဲရှိသည်။

ဒါကိုပဲ ကြားထဲက ဖူးအိက သဝန်တို့နေမှန်းသိတော့ နေဗလ ရယ်လိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ပေါ့ဟ၊ ငါက တော်ဝင်ကို စိတ်ဝင်စားတာကို နင်မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာမှမဆိုဘူး၊ နင့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက်

ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး”

နေဗလက ဖူးအိစိတ်ကို လှမ်းမြင်ရသလို ပေါ်တင်ကြီး ပြောလိုက်တော့ ဖူးအိမျက်နှာမှာ ဖြန်းခဲနဲ့ထူပူကာ ရှက်သွားသည်။ နေဗလဆိုသည့်ကောင်ကို အဲဒါတွေကြောင့် ကြည့်မရတာလည်းပါသည်။ စကားကို ဘယ်တော့မှ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မပြော။ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ဒိုးခဲဒေါက်ခဲ ပြောချင်ရာပြောတတ်သလောက် တစ်ဖက်သားမျက်နှာကိုမကြည့်။

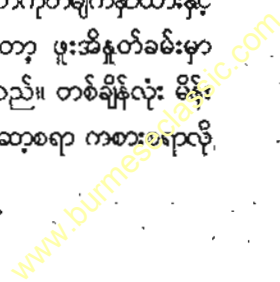
“ငါကလည်း သဘောပြောတာပါ၊ တော်ဝင်ကို ငါ ဝကယ်စိတ်ဝင်စားမိ တကယ်ချစ်မိမယ်ဆိုရင်လည်း နင် ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် ငါကလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“အေး ငါကလည်း ဂရုစိုက်ပါလို့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်သိထားအောင်လည်း ပြောစရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တော်ဝင်မှာ ရည်းစားရှိတယ်”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လုပ်ချင်တာလုပ်ပေါ့၊ တော်ဝင်ရည်းစားဆိုတာကလည်း တခြားဝေးဝေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟော ဟိုမှာမြင်လား၊ ပန်းအိုးရွှေနေတဲ့ တစ်ယောက်ဟာလေ”

နေဗလက ဖူးအိညွှန်ပြရာကို မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာထားနှင့် စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေတာ မြင်ရတော့ ဖူးအိနှုတ်ခမ်းမှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်လုံး မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို အပျင်းပြေဆော့စရာ ကစားစရာလို

သဘောထားပြီး အသည်းခွဲတမ်း ကစားနေသည့် နေ့ဗလ။ ဒီတစ်ခါ တော့ သူ့အသည်းနှလုံးကို အရှင်လတ်လတ် ဟက်တက်ကြီးကွဲ အောင် ခွဲမယ့်သူမျိုး ပေါ်လာပါရစေဟု ဖူးအိစိတ်ထဲက ကျိတ်ဆု တောင်းနေမိသည်။

“သူ့မှာမည်က မိုးတိမ်တဲ့၊ တော်ဝင်တို့တောကလိုက်လာ တဲ့ သူ့ရည်းစားပေါ့၊ အခု တော်ဝင်တို့အိမ်မှာတည်းနေတယ်”

“တော်ဝင်က နင်တို့အိမ်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မနေပါဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ ခြံနောက်ဘက်က ကားဂိုဒေါင် နဲ့ကပ်လျက် နှစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ နေတယ်”

“ဒါဆို သူက နင်တို့အိမ်ဖော်လား”

“ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်သားပဲ၊ သူ့အဖေက ငါတို့မာမီရဲ့ အစ်ကိုအရင်းပဲလေ၊ အိမ်က သဘောမတူတဲ့ မိန်းမကိုယူလို့ အတိုး အဘွားတွေက ပစ်ထားတာကြာလှပြီ၊ တော်ဝင် တစ်သက်ပဲ၊ အခုမှ ပန်းရုံကို ပြန်လာပြီးနေကြတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့က တော်ဝင်တို့သားအဖကို ခြံနောက်ဘက် ကို ပို့ထားတာပေါ့”

“သိရင်လည်း မေးမနေနဲ့”

နေ့ဗလစိတ်ထဲမှာ တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ် ပထမဆုံး ကရုဏာသက်သွားကာ ဖူးအိတို့သားအဖ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အချဉ်ပေါက်သွား သည်။

“ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပါဟာ၊ နင်တို့ တော်တော်ရက်စက်ကြ ပါလား”

“အဲမယ် ပြောပုံက၊ ဖူးအိတို့ကပဲ တော်ဝင်တို့သားအဖကို နှိပ်စက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့ဘာသာ ပန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ်မှာ မနေ ချင်လို့ သီးသန့်နေပါရစေဆိုတာကို ဘယ်သူက လေကုန်ခံပြီး လိုက် တားနေရမှာလဲ၊ သူများမိသားစုအကြောင်းမသိဘဲ ဘာမှမဝင် ပါပါနဲ့”

“အေးပါ နောက်မပြောတော့ပါဘူး၊ ဟိုမှာ တော်ဝင်ရည်း စားက တို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေပုံက မကြည်သလိုပါလား ဖူးအိ”

ဖူးအိလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးတိမ်က သူမနှင့် နေဗလ ကို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်နေတာမြင်ရတော့ ဖူးအိလည်း မိုးတိမ်မျက်နှာကို ခပ် တည်တည်လေး ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“အလကား တောသားပါ၊ အရေးစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ရူပါကတော့ အပျံ့စားပဲ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုး တော့တစ်မျိုးပဲ၊ တောင်ဝင်ရည်းစားဆိုတာရော သေချာရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ ဖူးအိလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ သေချာသိချင် ရင် နင့်ဘာသာ သွားမေးကြည့်ပေါ့”

နေဗလက နှုတ်ခမ်းစုနေသော ဖူးအိ၏ မကြည်သလို မျက်နှာလေးကိုတစ်လှည့်၊ တော်ဝင်ရည်းစားဆိုသူ ကိုလူချေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်နေမိသလို

ထို ယိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ဝေခွဲမရ ဇေဝေါဖြစ်နေ၏။

ဖူးအိပြောတော့ တော်ဝင်ရည်းစားတဲ့။

နေဗလ လောလောဆယ် မြင်နေရတာကတော့ တော်ဝင်ရည်းစားဆိုသည့်လူက ဖူးအိကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိလိုက်ရသည့်အပြင် နေဗလနှင့် ဖူးအိကို အထင်အမြင်လွှဲနေပုံဖြင့် နေဗလနှင့် မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ ရန်လိုသောအကြည့်ကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားချင်းမို့ ပုံစံကိုမြင်တာနှင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သူ့အလိုလို ခံစားနားလည်ပြီးသားဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

ဖူးအိကတော့ တော်ဝင်ရည်းစားဆိုသည့်လူကို ဂရုပင်မစိုက်။ သူတို့ကြားမှာ နားလည်မှုလွှဲပြီး တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီဟု တွေးလိုက်ကာ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုတွန့်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေထားပါ။ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလို့ လာချေတာ၊ အခု စိတ်ဆိုးပြေပြီမဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ညနေကျမှ လာခဲ့မယ်၊ အခုတော့ မာမိခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“သွားမယ် ဖူးအိ”

“အင်း”

နေဗလက ဖူးအိကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားနှင့် ဝေါခနဲ ပြန်ထွက်သွားခိုက်မှာ ဖူးအိက ဘာရယ်မဟုတ် မိုးတိမ်ရှိရာကို

ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘယ်အချိန်ထဲက ဖူးအိကို လိုက်ကြည့်နေမှန်းမသိသော မိုးတိမ်ထဲမှ စူးရဲလှသော မကျော့မနပ်အကြည့်နှင့် ဆုံလိုက်ရတာမို့ ဖူးအိပင် မိုးတိမ်အမှုအရာကို ကြည့်ပြီး လန့်သွားသည်။

ဘယ်လိုလူလဲမသိ။

လူကို ကြည့်နေလိုက်တာများ၊ သူ့ရည်းစား တခြား နကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲတာမြင်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံကြီးနဲ့။

ဟွန်း ဖူးအိကိုများ သူ့ရည်းစား တော်ဝင်များ ထင်နေသလားမသိဘူး။

ရုပ်ကြီးကိုက မုန်းစရာ။

အတွေးစိတ်ကူးနှင့်အတူ မိုးတိမ်ရှေ့မှာ ဖူးအိက ခြေကို ဆောင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုလျက် ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးထဲကို ကျော့ကျော့လေး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အခန်း (၇)

ရောင်စုံမီးတွေက ဖျတ်ဖျတ်လက်ခါနေသည်။ ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ကြွရောက်လာသည့် မင်းပရိသတ်များမှာလည်း အလှဆုံးအပြုံး အတောက်ပအခမ်းနားဆုံး ဝတ်စုံ၊ စိန်ရောင်ရွှေရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသူတွေချည်းဖြစ်သည်။

သာယာငြိမ်ညောင်းသော တေးဂီတသံနှင့်အတူ ရယ်မောနှုတ်ဆက်သံတွေကလည်း စိစိလွင်လွင်။ အားလုံးထဲမှာ သူ့အမြင်ချင်အတွေ့ချင်ဆုံး ဖူးအိဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို မိုးတိမ် မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဖူးအိက မိုးတိမ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် သူမ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အသေးစိတ်အစ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေသည့် အဖြစ်ကိုမသိ။ သူမ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ လှပသော လိပ်ပြာလေး ပျံ့ဝနေသလို ဟိုဒီကူးသန်းလျက် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည်။

မိုးတိမ်ရာဇာဝင်မှာ ပထမဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိခြင်းဖြစ်သည်။ အစတုန်းကတော့ ဘော်ဝင်တို့ သားအဖဆီကို ခေတ္တခဏ အလည်သဘောမျိုး ဝင်ရုံ ဖြစ်သော်လည်း ဖူးအိဆိုသည့် မိန်းမလှနှင့်ဆုံပြီးနောက်မှာ မိုးတိမ်အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဖူးအိဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို မြင်မြင်ခြင်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသလို အနီးကပ် နှစ်ယောက်အတူ ဆုံမိချိန်ကြပြန်တော့ တစ်သက်လုံး တည်ငြိမ်နေခဲ့သော မိုးတိမ်နှလုံးသားမှာ တုန်ရီလှုပ်ရှားလာသည်။

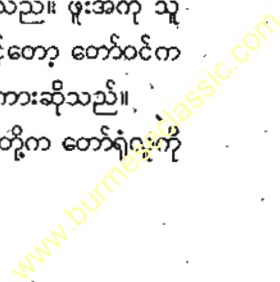
နဖူးစာ ရွာလည်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိ။

ဖူးအိကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိပြီမို့ သူမနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေချင်လာသည်။ လှပသော ဖူးအိမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်မိသည်။ ချစ်သူ၏ အသံလေးကို ကြားချင်သည်။ ချစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသည်။

အမြဲကြည့်နေချင်သည်။

ထိုအတွေးနှင့်ပင် မိုးတိမ်မှာ လာရင်းကိစ္စမပြီးစီးနိုင်ဘဲ ဝန်းရံက တော်ဝင်တို့အိမ်မှာ သောင်တင်နေသည်။ ဖူးအိကို သူ့ချစ်မိပြီဆိုသည့်အကြောင်း တော်ဝင်ကို ရင်ဖွင့်တော့ တော်ဝင်က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မိုးတိမ်ကို သတိပေးစကားဆိုသည်။

“ကြည့်လဲလုပ်ဦးနော် ဆရာကြီး၊ သူတို့က တော်ရုံလို့ကို

သူတို့အထင်ကြီးနိုင်မယ့်၊ သူတို့
အပိုင်အခိုင်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့လူမျိုးကိုမှ ချစ်သူရည်းစား
အောင်မြင်တာရင့် သိရဲလား။”

“တကယ်ချစ်ရင် အဲဒါတွေ မလိုပါဘူးဟာ၊ အရေးကြီး
တာတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြစို့ပါ။”

“အမလေး သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲလာပြီး အချစ်တွေ၊
အနှစ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သူတို့လောကမှာ အဲဒါတွေအရေးမကြီးဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘာက အရေးကြီးတာလဲ။”

“သိရဲသားနဲ့ မေးနေပြန်ပြီ၊ အခုပဲ တော်ဝင်တို့ သားအဖ
ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင် မမြင်ဘူးလား၊ ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိ
လိုကတော့ ဆွေမျိုးအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေလည်း ဆောရီးပဲ
ဆရာ ရေ။”

“တော်ဝင်တော့ ငွေမျက်နှာ၊ ဂုဏ်မျက်နှာတစ်ခုထဲကြည့်
ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို ကြောက်တယ်။”

“ဘာကြောက်စရာလို့လဲ၊ သူလည်းလူ ကိုယ်လည်းလူပဲ၊
လူချင်းအတူတူ ကိုယ်လည်းကြီးစားရင် တစ်နေ့ သူလိုပဲ ဖြစ်လာရ
မှာပေါ့။”

“အေးပါ နင်ကတော့ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်
လုပ်မယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ ဖူးအိကို နင်တကယ်ချစ်ရင် တကယ်
ကြိုးစားပေါ့။”

“တော်ဝင်ကတော့ နင့်ကို ဖူးအိနဲ့ သဘောတူပြီးသားပါ။”

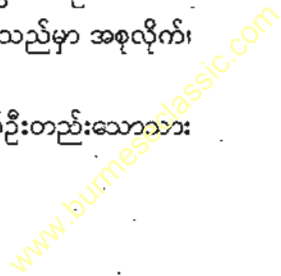
ဟာ၊ နင်သာ ဖူးအိအချစ်ကိုရအောင် အရင်လုပ်ပါဦး။”

တော်ဝင်စိတ်ထဲမှာ ဖူးအိအချစ်ကို မိုးတိမ်မရနိုင်လောက်
ဟု ထင်နေမှန်း မိုးတိမ်သိပါသည်။ တော်ဝင်ပြောသလို ဖူးအိတို့
မိသားစု အနေအထိုင် အဆင့်အတန်းမှာလည်း ခမ်းနားကြီးကျယ်
သလို အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး အဖိုးတန်တွေချည်းဖြစ်
သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာပြည့်စုံသလို ဂုဏ်ရှိရှိ အဆင့်အတန်း
မြင့်မြင့်မားမား နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရသော ဖူးအိတို့မိသားစုအနေနှင့်
လည်း တော်ရုံလူ အထင်မကြီးတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။

ဆန်းနေသည်က တော်ဝင်ပြောသလို မာနခဲမိန်းမလှလေး
ဖူးအိကိုမှ မိုးတိမ်နှလုံးသားက လိုလိုလားလား ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ မိုးတိမ်တို့မိသားစုနှင့် ဖူးအိတို့မိသားစုမှာ မိုးနှင့်မြေလို
အလွှာချင်းမတူ၊ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားလွန်းလှပါသည်ဟု
ဆို၍မဖြစ်။

ဖူးအိတို့မိသားစုလို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ခေတ်မီဆန်းပြား၍
ခမ်းနားသော အဖိုးတန်အသုံးအဆောင်တွေနှင့် အလှပဆုံး၊
အကောင်းဆုံးနေထိုင်နိုင်ကြတာမျိုး မိုးတိမ်တို့မိသားစုမှာမရှိပေမယ့်
လက်ညှိုးထိုး၍မလှဲနိုင်သော လယ်မြေဥယျာဉ်ခြံများ၊ ဆန်စက်၊
ဆီစက်များ ပိုင်ဆိုင်ကြရုံမက မိသားစုဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က
ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်း စိန်ရွှေတွေဆိုသည်မှာ အစုလိုက်၊
အပုံလိုက်။

အဘိုးနှင့်အဘွားက ဖေဖေကို တစ်ဦးတည်းသောသား

ယောက်ျားအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သလို ဖေဖေနှင့်မေမေကျပြန်တော့လည်း မိုးတိမ်တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ တခြားအရင်းအချာမရှိ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက တုန်နေအောင်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်ထားသော သားဖြစ်ပေမယ့် မိုးတိမ်က လိမ္မာသည်။ စာတော်သည်။ မိသားစု အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့ကို သားမက်တော်ချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာကိုသိပေမယ့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

အားလုံးက သူနှင့်အတွဲညီ၍ အချောအလှလည်းလိုက်ဖက်သည့် တော်ဝင်နှင့် ဖြစ်စေချင်ကြတာမှန်ပေမယ့် တော်ဝင်အပေါ်မှာ ဘာစိတ်မှမရှိ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက်လို ဖြူစင်သည့် သံယောဇဉ်ထက်မပို။ တော်ဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ခုန်တာ စိတ်လှုပ်ရှားတာ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။

ဟော ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့လည်း အသည်းအသန်။ ဖူးအိအချစ်ကိုမရရင် မဖြစ်တော့ဘူးရယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ တွေးနေချိန်မှာ ဖူးအိနားကို ငနဲတစ်ကောင် ကပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ မိုးတိမ်ရင်ထဲမှာ ပူထူသွားသည်။ ဖူးအိရည်းစားဆိုရင် ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့ ဟု တွေးမိပေမယ့် ဒီလိုပဲ ချစ်တိုင်းမညားနိုင်သည့် ချစ်သူစုံတွဲတွေလည်း အများကြီးမို့ ဖူးအိအချစ်ကို သူ့ဘက်က အပိုင်ရယူထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဆိုတာလောက်သာတွေးပြီး မိုးတိမ်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး အကြံဉာဏ်ထုတ်နေမိသည်။

ဂုဏ်တံတိုင်းတွေ ငွေတံတိုင်းတွေ အသာထား။

လောလောဆယ် အချစ်တံတိုင်းကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ကျော်ဖြတ်နိုင်မည့်အရေးကိုသာ နည်းလမ်းရှာနေရသည့်အတွက် ပန်းရဂုံက မောင်ကြီး မပြန်နိုင်ဖြစ်ပြီး တမင်တွယ်ကပ်နေမိသည့် သူ့အဖြစ်ကို ဖူးအိက သိမည်မဟုတ်။

ဟော ဟိုမှာ ဒီဘက်ကို လာနေပြီ။

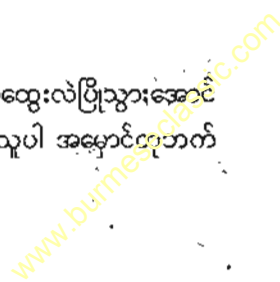
ကြိုတင်ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း မိုးတိမ်အတွက် အကွက်ဝင်လာပြီမို့ သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။

ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးထဲကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ ရောက်လာကြသည့် ဝိတ်တာအလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဖူးအိကို တွေ့ချင်သည်ဟု ပြောဆိုခိုင်းလိုက်ပြီး ဧည့်သည်စောင့်နေမည့်နေရာကိုပါ ညွှန်ပြခိုင်းထားသည်။

ဟော အခု သူစီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖူးအိလာနေပြီ။ အမှောင်ရိပ်ကျသောနေရာကို တမင်ရွေးထားပြီး လူလည်းရှင်းသည့် နေရာဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမအာရုံနှင့် စိုက်စိုက်လာနေသော ဖူးအိကိုယ်လေးကို အမှတ်တမဲ့ဟန်ဖြင့် အမှောင်ထဲက ထွက်လာပြီး ဝင်တိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်”
 “အို အမေ”
 “ဟာ”

နှစ်ယောက်စလုံး အရှိန်ဖြင့် ရောထွေးလဲပြီသွားအောင် မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ထားတာမို့ ဖူးအိရောသူပါ အမှောင်ထုဘက်

ကို လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ဖူးအိက အနက်အမှောင်ထုဘက်ကို လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ဖူးအိက အနက်ရောင်ဝတ် ခုံဖြစ်သလို အကြံ သမား မိုးတိမ်ကလည်းအနက်ရောင်ကိုပဲ တမင်ရွေးဝတ်ထားတာမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားလိုက်မိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလည်းရှင့် လူတစ်ယောက်လုံး လာတာကို မမြင်၊ ဟင် ရှင် ရှင် တော်ဝင်ရည်းစားမဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“ရှင် ရှင် ဒါတမင်လုပ်တာမဟုတ်လားဟင်”

ဖူးအိမှာ သူမကိုယ်လေးအပေါ်မှာ ပူးကပ်ထပ်ပီမိုးနေသည့် မိုးတစ်ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ရင်း ရှက်ဒေါသလေးတွေနှင့် တုန်တုန်ရီရီဆိုလိုက်တော့ မိုးတိမ်က ဖူးအိထံမှ စိတ်ဆိုးနေသည့် မျက်နှာလေးကို မရယ်မပြုံး မပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒီမှာ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောပါဗျာ၊ ဘယ်သူက တော်ဝင်ရည်းစားလဲ၊ ခင်ဗျားကိုရော ကျုပ်က ဘာလို့ တမင်ဝင် တိုက်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားသာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားပြီး ကိုယ့်ချစ်သူ မျက်နှာကို မြင်ချင်စောနဲ့ ကျုပ်လာနေတာကို မမြင်အောင် ပျာယာ ခတ်ပြီး ဝင်တိုက်တာသိလား”

“ဘာရှင်”

“ဘယ်သူက ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ၊ လူကို ရှင်လိုများ မှတ်နေလား၊ ကျွန်မမှာ ဘာရည်းစား၊ ချစ်သူမှ မရှိဘူး”

သိရဲ့လား”

“ကျုပ်မှာလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ဘာချစ်သူ ဘာရည်းစားမှ မရှိဘူး၊ တော်ဝင်ဆိုတာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း၊ တောမှာ ခွေ့မျိုးလိုနေ လာတာပဲရှိတယ်”

ဖူးအိနှင့် မိုးတိမ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အနီး ကပ်ဆုံး အနေအထား ရင်တွေခုန်နေကြသလို နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိကြမှန်း ကိုယ်စီသိလိုက်ကြပြီးနောက်မှ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာကြသည်။

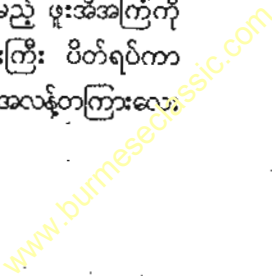
အထူးသဖြင့် မိုးတိမ်ထံမှ ရွန်းလဲ့စူးရှသည့် အကြည့်တွေ က ဖူးအိမျက်လုံးထဲကတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲ ထွင်းဖောက်သွား သလို ရဲရဲတင်းတင်း စိုက်ညှို့နေတာမို့ ဖူးအိမှာ သူထံမှ အကြည့် တစ်မျိုးကြောင့် မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားကာ နေရာက လှည့်ပြေးချင်လာသည်။

“ဖူးအိ သွားတော့မယ်”

“နေဦး”

“အို ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်၊ ရှေ့ကဖယ်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို နေရာက လှည့်ပြေးမည့် ဖူးအိအကြံကို မိုးတိမ်က ကြိုညှိနေသလို ဖူးအိရှေ့ မားမားကြီး ပိတ်ရပ်ကာ ဆီးတား လိုက်တာမို့ ဖူးအိမှာ မိုးတိမ်မျက်နှာကို အလန့်တကြားလေး ချော့ကြည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကလူက ဖူးအိ ချစ်သူလား”
 “ဟုတ်တော့ ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ကျုပ်နဲ့သူ လက်သီးချင်း ယှဉ်ထိုးမလို့”
 “ဟင်”
 “ဒါဖြင့် အဲဒီကောင် မင်းရည်းစားပေါ့”
 “ရှင်နော် လူကို ဘာတွေလာပြီး လျှောက်ပြောနေတာ

လဲ”

“မင်းပဲ ဟုတ်တယ်ဆို”
 “အဲဒီလို ကျွန်မ မပြောပါဘူး”
 “ပြောလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်းကို ကျုပ် ချစ်တယ်”
 “အို”

“ဒီစကားကို ကျုပ် အခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးသေးဘူး။ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားပြီး ပြောဘူးတယ်ဆိုတာ မင်းယုံပါ”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”
 “ဖူးအိ”
 “အို”

မိုးတိမ်က ဖူးအိကိုယ်လေးကို ခြေမြန်လက်မြန် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး နုညက်သော ပါးပြင်လေးကို တစ်အားရှိကနမ်းလိုက်တာ ကြောင့် ဖူးအိမျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ ထူပူရှက်လန့် သွား၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ဖူးအိရယ်၊ ဖူးအိကြောင့် ပန်းရုံကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်တဲ့ မောင်အဖြစ်တွေကို ဖူးအိ သိရဲလားဟင်”
 တိုးရှိုက်နင့်မောသောအသံ။

လှိုက်လှဲသော အနမ်းတွေအောက်မှာ အငိုက်မိသွားပြီးမှ သတိဝင်လာသည်နှင့် မိုးတိမ် ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်အစုံဖြင့် တအားတွန်းထုတ်ဖယ်ရှားပြီး နေရာက ဖူးအိ ချာခနဲ လှည့်ပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ပြီမသိ။ ဧည့်ခံပွဲကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပေမယ့် ဖူးအိစိတ်တွေက ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရတော့။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးတိမ်ရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ်ထွေးထွေး ရောက်ရှိသွားရသည့်အဖြစ်နှင့် လှိုက်လှဲစွာ ရောက်ရှိလာသည့် အနမ်းတွေအောက်မှာ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုသာ ပြန်တွေးရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိ ၏။

အခန်း (၈)

“အို ကြည့်နေပြန်ပြီ”

ဘယ်လိုလူလည်းမသိ။

တော်ဝင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြေလှမ်းမမှားအောင် ဂရုစိုက်ရင်း သူမလှုပ်ရှားသမျှ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေသောလူထံမှ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွဲလိုက်သည်။

ဒီလူကို နာမည်မသိပေမယ့် ပန်းရုံကို ဝင်ထွက်သွားလာနေသူအဖြစ် တော်ဝင် သိသည်။ ဖူးအိနှင့် ဂမုန်းတို့ သူငယ်ချင်းဆိုသည့်လူ။ ကားအမျိုးမျိုး ထည်လဲစီးနိုင်သည့် သူဌေးသား တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ကျပြန်တော့လည်း အဖိုးတန် ဘောင်းဘီအတို၊ အရှည်ကို ခါးကချသူ မဟုတ်။

မိုးတိမ်တို့လို ဗုဆိုးဝတ်တာ တစ်ခါမှမမြင်ဘူး။
ဒီလိုလူနားမှာ သူ့လို ခပ်ကဲကဲမိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်း

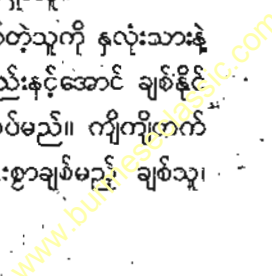
လည်နေပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ တော်ဝင်လို မပြည့်မစုံဘဝနှင့် ဘာဂုဏ်နေမှ မရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤမျှ အနေရခက်အောင် လိုက်ကြည့်နေရသနည်း။

သူနားမှာရှိနေသည့် မိန်းမလှလေးတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို အပျင်းပြေဆော့ရကစားရတာ ငြီးငွေ့လို့ တော်ဝင်တို့လို မိန်းကလေးတွေဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လာခြင်းလား။ တော်ဝင်ကတော့ ဘဝပေးအသိနှင့် သူတို့လိုလူတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံရမှာကို ကြောက်လှပါသည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အထက်စီး အပေါ်ယံကချည်း တစ်သက်လုံး ကြည့်မြင်ပေးကြသူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကလည်း ရိုးရိုးသာမန်လူတွေနှင့် မတူသလို သူတို့လုပ်ဆောင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကြောင့် တစ်ဖက်လူ ဘဝပျက်အလှပျက် ဂုဏ်သိက္ခာပျက်အောင် လှူဂုဏ်ထံ အထက်တန်းလွှာတစ်ခုထဲကသာ တတ်နိုင်သည်။

ဖေဖေ ဦးချမ်းငြိမ်းကတော့ တော်ဝင်ကို အမြဲဆုံးမသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်တော့မှ ငွေခွဲရောင်းမစားနဲ့တဲ့။ ငွေပုံပေါ် ခာစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေကြသူတွေ။ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေကြသူတွေထဲမှာ ဖေဖေက သူ့အချစ်ဆုံးသမီးလေး တော်ဝင်အပါအဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ စိုးကြောက်ရှာသူ။

တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို နှလုံးသားနဲ့သာ ရွေးချယ်လိုသူ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နိုင်မည့်သူကို ချစ်တုံ့ပြန်လက်ခံမည်။ လက်ထပ်မည်။ ကျီကျီတက်ကျီ ချမ်းသာရင်နေပါစေ တော်ဝင်ကို မြတ်နိုးစွာချစ်မည့် ချစ်သူ။

တော်ဝင်အပေါ် သစ္စာရှိမည့်သူ့ကိုသာ ဘဝတစ်သက်စာအတွက် ရွေးချယ်လက်ထပ်လိုသူ ဖြစ်သည်။

တော်ဝင် အသည်းနှလုံးကိုရော၊ တော်ဝင်ဘဝကိုရော အပျင်းပြေ ဆော့ကစားမည့်လူစားမျိုးနှင့် တွေ့မှာ ကြောက်ပါသည်။

“တော်ဝင်”

“ဟင်...ရှင်”

တော်ဝင် အတွေးလေးမဆုံးသေး ဖူးအိရဲ့ အဆက်လား၊ အထုံးလား ဘာလားညာလားမသိသည့်လူ တော်ဝင်ရှေ့မှာ ရောက်နေသဖြင့် တော်ဝင် လန့်သွားသည်။ ဖူးအိတို့နှင့် ပတ်သက်သူ၊ ဖူးအိတို့ အပိုင်းအပိုင်းကလူကို တော်ဝင် မဆုံးချင်၊ မပတ်သက်ချင်။

“ကိုယ့်နာမည် နေဗလပါ၊ ဖူးအိသူငယ်ချင်းလေ၊ တော်ဝင် တို့ ပန်းရဂုံကို ခဏခဏလာဘူးတဲ့သူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖူးအိကို ဘာပြောပေးရမလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဖူးအိကို ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ဘယ်သူဆိုတာ တော်ဝင်သိအောင် မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ပြောပြရုံသက်သက်ပါ”

“တို့ တော်ဝင်ကို ခင်ပါရစေ၊ တော်ဝင်သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံပေးပါလား”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့လားရှင်၊ တော်ဝင် သွားပါရစေ၊ တော်ဝင်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“တို့က တော်ဝင်ကို ဘယ်မှာနှောင့်ယှက်လို့လဲ၊ တော်ဝင်

ကို ခင်လို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါရစေလို့ပြောတာ၊ မဖြစ်နိုင်စရာလားဗျာ”

“ဒီမယ် တော်ဝင်ကို ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးမှာ ဆက်မနေနိုင်အောင် ဒုက္ခမပေးပါနဲ့လားရှင်၊ တော်ဝင် ရှင်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“တော်ဝင်စကားတွေက တစ်မျိုးပါလား၊ တို့ နားမလည်ဘူး”

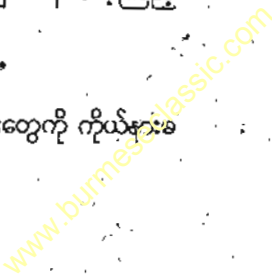
နေဗလ တကယ်နားမလည်။

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် စိတ်ရှုပ်တွေးသွားဟန်လေးကို တော်ဝင် မျက်နှာလှလှပေါ့မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ရှေ့ ရောက်သွားတော့ တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေး ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားသည်။

တော်ဝင်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါစေဆိုပြန်တော့ တော်ဝင်က သူမကို ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးမှာ ဆက်မနေနိုင်အောင် ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ဟု ဆိုသည်။ နေဗလဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တော်ဝင်လို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အတွက် ဤမျှကြောက်စရာကောင်းနေလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ထင်မထားခဲ့။ လှပသည့် တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို ချစ်ကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်စွာ မေးတော့ လှပသည့် မျက်ဝန်းရွှေပြီးတွေနှင့် တော်ဝင်က နေဗလမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် တကယ်နားမလည်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ဝင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

“ရှင် နားမလည်ဘူးဆိုလည်း ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ ကျွန်မက ပန်းရုံမှာ အခိုင်းစေသာသာဘဝနဲ့ နေရတဲ့လူဆိုတာ ရှင်သိမှာပါ နော်”

“တော်ဝင်က ဖူးအိ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလောက်ကြီး နှိမ်ချပြောရတာလဲဗျာ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော နေဗလအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တော်ဝင် နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဖြစ်မှန်ကို ပြောရတာပါရှင်၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်ဘဝကို အဲဒီလောက်ကြီး ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ နှိမ်ချပြီး ပြောချင်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖူးအိတို့နဲ့ ကျွန်မ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်၊ ဖူးအိတို့မိသားစုက ချမ်းသာပြည့်စုံလို့ သူဌေးလိုနေကြတယ်၊ ကျွန်မကမိသားစုကတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ မရှိဆင်းရဲသားလို့နေရတယ်”

“ကိုယ် တော်ဝင်ကို ခင်တာနဲ့ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ဆိုင်လို့လည်း ကျွန်မက ဒီစကားကို မပြောချင်ဘဲ ပြောနေရတာပေါ့၊ ကျွန်မ ဖေဖေက အဘိုးနဲ့ အဘွား သဘောမတူတဲ့ ကျွန်မမေမေကို လက်ထပ်ယူလိုက်လို့ ပန်းရုံအိမ်ကြီးကနေ အဝေးကို လွှင့်ခဲ့ရတယ်၊ အခု ကျွန်မမေမေ မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း ကောင်းကောင်း မကျန်းမာဘူး”

“အခု ကျွန်မတို့သားအဖက ပန်းရုံအိမ်ကြီးမှာ မှီခို ကပ်ရပ်နေကြရတဲ့ ဆင်းရဲသား သားအဖ အိမ်ကြီးရှင်တွေကလည်း

ကျွန်မတို့သားအဖကို သူတို့အိမ်မှာလာနေတာ သဘောမကျဘူး၊ မကြိုက်ဘူး၊ မတတ်သာလို့ လက်ခံထားရတာ”

“ရှင်က ဖူးအိသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား၊ အစထဲက သူတို့ ညီအစ်မက ကျွန်မကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေကြတာဆိုတော့ သူတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မက တုံ့ပြန်ခင်မင်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့သားအဖကို ပန်းရုံအိမ်ကြီးမှာ ခံဝက်မနေနိုင်အောင် အဝေးတစ်နေရာကို လွှင့်သွားအောင် လုပ်လိမ့်မယ်ရှင် သိလား”

“ရှင်အတွက် ကျွန်မတို့သားအဖ ဒုက္ခမရောက်ပါရစေနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

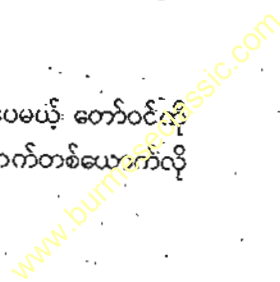
“ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပါ”

တော်ဝင်က သူမဘဝအမှန်ကို ဘာတစ်ခုမှ ထိန်ချန်ကွယ် ငှက်ခြင်းမပြုဘဲ ပြောစရာရှိတာ အကုန်ရင်ဖွင့်ပြောပြပြီးနောက်မှာ နေဗလဆိုသည့်လူနားက ထွက်လာခဲ့သည်။ နေဗလဆိုသည့်လူ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကျန်ရစ်သည်ကို စိတ်မဝင်စားတော့။

တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူလို လူတစ်ယောက်ကို အခု လို ပြောလိုက်ရ၍လည်း ရက်စရာ၊ နောင်တရစရာလို့ မမြင်။ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ ပြောစရာရှိတာကို ပြောခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် တာဝန်တစ်ခု ငြိမ်းအေးသွားသလို ရင်ထဲ ရှင်းလင်းပြီး ပေါ့ပါးသွားသည်။

ဖူးအိတို့ညီအစ်မက မလွယ်။

တော်ဝင်နှင့် ညီအစ်မတော်သည်ဆိုပေမယ့် တော်ဝင်လို ညီအစ်မတော်လို မြင်ကြတာမဟုတ်။ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို

သဘောထားမှန်း တော်ဝင် သိသည်။ တော်ဝင် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်တော့မှ အကောင်း မြင်ကြသူတွေမဟုတ်။

သူတို့ညီအစ်မ တော်ဝင်အပေါ် ဘယ်လိုပဲ မကောင်းထင် ထင် တော်ဝင်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်သူပီပီ ဖူးအိတို့ ညီအစ်မအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထား။ ကိုယ့်အပေါ် လွန်လွန်ကဲကဲ ဆက်ဆံလာတာမျိုး၊ တမင်သက်သက် အနိုင်ကျင့် ခိုလှုံကျတာမျိုး လုပ်မလာသရွှ်တော့ သူတို့ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ် လုပ် သည်းခံနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဖေဖေကလည်း တော်ဝင်ကို အမြဲသည်းခံဖို့ ဆုံးမသည်။ သူတို့နှင့် ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေနိုင်လျှင် ပြီးပြီ။ ဘာအတွက် နှင့်မှ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတွေနှင့် ပတ်သက်စရာမရှိ။ အထူးသဖြင့် ဖူးအိသူငယ်ချင်းဆိုသူနှင့် ဝေးနိုင်လေကောင်းလေဖြစ် သည်။

“တော်ဝင် ခဏနေပါဦး”

တဘုတ်ဘုတ်ခြေသံနှစ် တော်ဝင်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာ သူကြောင့် တော်ဝင် ခြေအံ့ကို ရပ်လိုက်၏။

“ဆောရီး တော်ဝင်ရယ်၊ တို့ကြောင့် တော်ဝင်တို့သားအဖ ဒီလောက်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်သွေး သားအရင်းအချာပေါ်မှာထားတဲ့ ဖူးအိတို့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အံ့သြမိ တယ်”

“ဘာမှအံ့သြစရာမရှိပါဘူးရှင်၊ ဖူးအိတို့ အပြစ်ချည်းပဲ

လည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့သားအဖကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘာဂုဏ် ဘာနေမှ မရှိတာကိုက အပြစ်ပါ”

“မဟုတ်တာ တော်ဝင်ရယ်၊ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖန်းရဂုံရဲ့ မျိုးဆက်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ငွေကြေးတစ်ခု ထဲနဲ့ တိုင်းတာဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

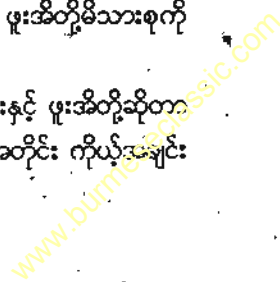
“အခုလို နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရယ်။

နေဗလက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် တော်ဝင်နောက် ဦင်းအလှကိုကြည့်ကာ ပွင့်လင်းပြတ်သားသော တော်ဝင်သဘော ဆားကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေမိသည်။ ရိုးရှင်းပွင့်လင်းသည့် တော်ဝင်က သူတွေ့ဘူးသော တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။ အိုတာကို အရှိလုပ်မပြော။ အရှိ အရှိအတိုင်း သူမဘဝကို ဟုတ်မှန် သည့်အတိုင်း ပြောရုံသော တော်ဝင်ကို နေဗလ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာ ၏။

နေဗလကိုယ်တိုင် တော်ဝင်နှင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ပတ်သက်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားစရာတွေလည်း အများကြီးဖြစ်လာသည်။ တော်ဝင်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို ငွေကြေးနှင့် တိုင်းတာ မြတ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူးဟု ဖန်းရဂုံက ဖူးအိတို့မိသားစုကို ညည်းနှိုးပြောဆိုခဲ့သည်။

တကယ်တော့ နေဗလ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဖူးအိတို့ဆိုတာ တစ်ခြင်းညီ အဆင့်ခြင်းတူကြသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုယ့်အချင်း

ချင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်လိုလူကိုမှ အရေးလုပ်ကြသူတွေမဟုတ်။
ဂုဏ်မရှိ ငွေမရှိသူဆိုလျှင်လည်း အထင်မကြီး။ အပေါင်းအသင်း
မလုပ်။ နေဗလ မာမိကိုယ်တိုင် အရာရာကို ငွေနှင့်ပိုင်းဖြတ်ထားသူ
ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားပတ်သက်
ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် နေဗလအကြောင်းကိုသာသိရင် မာမိ ရင်ကျိုးမှာ
သေချာသည်။ နေဗလကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝမှာ လိုတရ ပြီးပြည့်စုံ
သည့် ရွှေမင်းသားအဖြစ်က နိမ့်လျော့ပြီး သောကဗျာပါဒတွေနှင့်
အမြဲပူပင်ကြောင့်ကြနေရသည့် မရှိဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမှာ
ကိုလည်း အလိုမရှိ။ တော်ဝင်ကိုလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်
စားမိနှင့် တစ်ယောက်တည်း အခုမှ ခက်နေ၏။

တော်ဝင်နားကို မကပ်တော့ဘဲ အပေးက တော်ဝင်လှုပ်ရှား
မှုကို စောင့်ကြည့်ရင်း နေဗလရင်ထဲမှာ တော်ဝင်အပေါ် စွဲလမ်းမှု
က တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုဆိုးလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား၊ နေမကောင်းဘူးလား”

အိမ်အပြင် အမြဲထွက်နေမှ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်တတ်သော
နေဗလလိုလူ အခန်းထဲငြိမ်ပြီး ကုတ်နေတာမြင်တော့ မာမိက
နေဗလအခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မျက်နှာမသာမလာနှင့်
နေဗလနဖူးလေးကို ထိကိုင်ရင်း စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမိရာ၊ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်
တည်းနေချင်လို့ပါ”

“တစ်ချိန်လုံး အပြင်ထွက်နေရမှာ ကျေနပ်တဲ့လူက

စကားအထူးအဆန်းတွေ ပြောနေပြီဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု
ပါလား”

“မာမိကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ သား ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်
မပြေလို့မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိရာ၊ သားမှာ ဘာကောင်မလေးမှ
လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ အားလုံးကို စိတ်ကုန်လို့ ဖြတ်လိုက်တာ
ကြာလှပြီ”

တော်ဝင်ကို ချစ်မိပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသွားပြီး
ဇောက်ပိုင်း နေဗလက သူ့မှာရှိသမျှ ရည်းစားတွေအားလုံးကို
ဖြတ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် နေဗလ တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှဖုန်းတွေ
ချည်ကုန်သည်။ နေဗလက ဘယ်ဖုန်းကိုမှ မကိုင်တော့။

“ဒါကြောင့် ဖုန်းသံမြည်တိုင်း သားမှာမည်ကိုချည်း
မေးနေကြတာကိုး၊ မာမိသားလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း
ပြီးတာပါပဲ၊ ရော့ ရော့ ဒီမှာသားအတွက် မုန့်ဖိုးယူထားဦး၊ မာမိ
အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

နေဗလလက်ထဲကို ထောင်တန် အုပ်လိုက်ရောက်လာ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည့်
မာမိကို လှမ်းကြည့်ရင်း တော်ဝင်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့
နေဗလ မျက်နှာညိုသွားသည်။

အခန်း (၉)

“ဖူးအိ”

“အို အမေ့”

ဖူးအိတစ်ယောက်တည်း ခြံနောက်ဘက်က ပိတောက်ပင် ကြီးအောက်အရောက် ဖူးအိနာမည်ကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အနား ကပ်ခေါ်လိုက်သည့် အသံနှင့်အတူ မြဲမြဲကြံ့ခိုင်သော လက်အစုံက ဖူးအိ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက် ရ၏။ အလန်တကြား အော်လိုက်သံလေးနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုသွားရာ ထိုလူမျက်နှာကို မော့အကြည့်...

“ဟင် မောင်”

“ချစ်လိုက်ရတာ ဖူးအိရယ်”

“အို”

လူပသောမျက်နှာလေးထက် ပြိုဆင်းလာသော အနမ်း တံတိုင်းကို ကာကွယ်ရန် အခွင့်မရလိုက်ပါ။ အချစ်လူဆိုး မိုးတိမ်

ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖူးအိတစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကြပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါဆို”

“ဟင်အင်း”

“ချစ်တယ်”

“အို”

ဖူးအိ လက်သီးဆုပ်လေးတွေက မိုးတိမ်ရင်ဘတ်ကြီးပေါ် တာဘုတ်ဘုတ်နှင့် ရောက်လာသည့်တိုင် မိုးတိမ်က ဂရုမစိုက်။ ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်းသာ တတ်သိနားလည်နိုင်သော ချစ်မလှိုင် ကြီးကို စိုက်ထူဖို့ ကြိုးစားနေပါသည်။

“မောင်နော် ဖူးအိ ငိုလိုက်တော့မယ်သိလား”

“ငိုပေါ့၊ ဖူးအိငိုရင် မောင်ကချောမှာပေါ့၊ မောင်ကို

လက်ထပ်မှာ သေချာပါတယ်နော် ဖူးအိ”

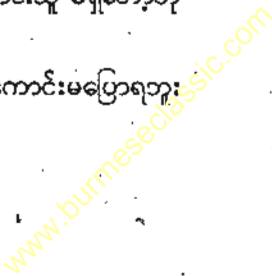
“လက်မထပ်ဘူး အပျော်ကြိတာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မုန်းမုန်းနှင့် ဖူးအိက တမင်အရွံ့တိုက်ပြောနေမှန်းသိတော့ မိုးတိမ်မှာ ချစ်သူလေးကို အမြတ်တနိုး ထွေးပွေ့ရင်း ခပ်တိုးတိုး ထိုက်ရယ်လိုက်သည်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသော ဖူးအိကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ဒီကမ္ဘာမှာ သူ့လောက်ကံကောင်းသူ မရှိတော့ဟု ထင်သည်။

“လူတွေတာနဲ့ ဒါပဲ၊ စကားကို အကောင်းမပြောရဘူး

ပေါ့”

“ချစ်တာကိုးဗျာ၊ ဖူးအိကို မောင် ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ဖူးအိ အခုချိန်ထိ မသိသေးဘူးလား”

“အဲမယ် သူတစ်ယောက်တည်း ချစ်တတ်တာ ကြနေတာ ပဲ၊ ဒီကတော့ မချစ်တဲ့အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူပဲ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေ သိလား”

“မောင့်ကို ဖူးအိ တကယ်ချစ်ရင် တကယ်လက်ထပ်ရဲ ရမှာပေါ့”

“ဘယ်သူက လက်မထပ်ဘူးလို့ ပြောနေလို့လဲ”

“အခုပဲ ဖူးအိက မောင့်ကို အပျော်ကြိုတာဆို၊ နှစ်နာစရာ ရှိရင် မောင်ပဲ နှစ်နာရမှာ၊ ဖူးအိ မောင့်ကို ခွဲသွားမှာ မောင် ကြောက်တယ် ဖူးအိရယ်”

ပါးစပ်က ကြောက်တယ်ဟု ပြောနေပေမယ့် ဖူးအိကို မိုးတိမ် တကယ်ကြောက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း မောင့်ထံမှ လိုက်လံ သောအနမ်းတွေက သက်သေခံနေသဖြင့် မောင်အကဲပိုနေပုံကို အမှောင်ထဲမှ ဖူးအိ မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိသည်။

“ဟွန်း မောင်တို့တောသားတွေက လူပုံကြည့်တော့ ရိုးပုံ ရိုးလက်နဲ့ သိပ်လည်တယ်သိလား၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ရည်းစားဘယ်နှစ် ယောက်ကို ညှာပြီးပြီလည်း မသိဘူး”

“သိပ်မများသေးပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ဖူးအိ အပါအဝင်နဲ့မှ လူပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်ရုံပဲရှိသေးတာပါ”

“တွေ့လား ပြောရင်းက ဇာတိရုပ်က ပေါ်လာပြီ”

“လောက်ရှုပ်တဲ့ ပွေတဲလူ၊ ဖူးအိအသားကို လာမထိနဲ့၊ သွား”

“သွားမလိုပဲပဲ ဖူးအိက အတူလိုက်ချင်မှန်းမသိ မလိုက် ချင်မှန်းမသိနဲ့ ဖြစ်နေလို့ ငြိမ်နေရတာ၊ အခု ဖူးအိကိုယ်တိုင်က သွားဆိုမှတော့ သွားရုံပေါ့”

“လာ လိုက်ခဲ”

“ကြည့်စမ်း မောင်နော်”

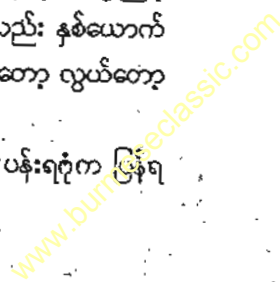
“ဟင့်အင်းဆို”

“အို...အို”

မောင့်အချစ်က ကြမ်းသည်။ ရမ်းသည်။ ဖူးအိ ဘာပြော ပြော မောင်က နားမဝင်။ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်သည်။ မောင်ကို ချစ်မိတော့ ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်အလိုကို လိုက်မိသည်။ နှစ်ပွဲညမှ အစပြုခဲ့သော အချစ်စာတ်လမ်းလေးကို ဘယ်သူမှမသိ အောင် ဖူးအိတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ခိုးတွေ့ရင်း နှစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ပြသည်။

နေ့စဉ်လို ချိန်းတွေ့နေသော ဖူးအိတို့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိသေး။ နှစ်ယောက်စလုံး အချစ်မွန်နေပြီမို့ အပြင်မှာ တွေ့ကြုံရ ခြင်းအားမရ။ အခုလို ညဘက်လူခြေတိတ်ချိန်မှာလည်း နှစ်ယောက် နှစ်ချိန်းတွေ့သည်အထိ ကဲကြသည်ကြသည်ဆိုတော့ လွယ်တော့ သွယ်။

မိုးတိမ်ကလည်း သူ့မြို့သူ မပြန်တော့။ ပန်းရုံက ပြန်ရ

မည်ဆိုရင်တောင် ဖူးအိကို သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားချင်နေသည်။

“မောင့်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါတော့ ဖူးအိရယ်၊ မောင်တော့ ဖူးအိနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူး”

“မောင်က ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ၊ လူကိုများဟင်းရွက်ကစွန်းရွက် ထင်နေလား၊ မောင်နဲ့ချစ်နေတာသိရင် မာမိတို့က ဖူးအိကို သတ်မှာရှင် သိရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင်က ဖူးအိတို့လောက် မချမ်းသာလို့လား”

ဖူးအိမပြော။

ငြိမ်သက်နေသော သူ့ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မိုးတိမ် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မောင့်ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ပန်းရင်လို အိမ်ကြီးမျိုးနဲ့ မထားနိုင်ပေမယ့် တခြားသူတွေပြိုင်ရင် အဆင့်အတန်း မနိမ့်စေရဘူး၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်တယ်ဆိုတာထက်သာတဲ့ နေထိုင်မှုမျိုးနဲ့ နေထိုင်နိုင်ရမယ်လို့တော့ အာမခံပါတယ်”

“ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေ မရှိပါဘူး၊ မောင်ပြောသလိုလည်း နေနိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဖူးအိကို မောင်အဖြစ် ချစ်နေဖို့နဲ့ သစ္စာရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“ဖူးအိကို မောင် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖူးအိမသိဘူးလား”

“အခုတော့ ဟုတ်နေတာပဲလေ၊ နောက်ကျရင်သာ”

“ဟိုး...ဟိုး နောက်ကိစ္စတွေ အသာထားစမ်းပါဦးဗျာ၊ လောလောဆယ် ချစ်နဲ့မောင် မြန်မြန်နီးကြရဖို့ပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ”

“ဖူးအိမိဘတွေဆီကို မောင်မိဘတွေ ခေါ်လာပြီး လူကြီးစုံရွာနဲ့ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူရမလား၊ မောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖူးအိပဲ ပြောပါ”

“မာမိတို့ကို ဖူးအိ ကြောက်တယ်မောင်၊ မောင်နဲ့ ဖူးအိ ချစ်နေတာသိရင် ဖူးအိကို ဒီမှာတောင် ထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားကို ပို့ပစ်မှာသိလား”

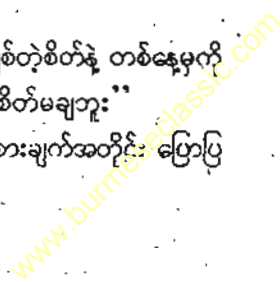
“ဒါဖြင့် မောင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အိမ်က မသိမချင်း နိုးတွေ့နေကြတာပေါ့၊ လူကြီးတွေသိသွေးပြီး သဘောမတူဘူးဆိုမှ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့၊ မောင်ရယ်နော်”

“အင်းလေ ဖူးအိ သဘောပါ၊ မောင့်သဘောကတော့ ဖူးအိကို လုံးဝစိတ်မချဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးထားချင်တယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဖူးအိကို မောင်နဲ့ ခွဲထားမယ်ဆိုရင်လည်း ဖူးအိက မောင့်မယားဆိုတော့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် တရားဝင်ခေါ်ရုံပဲပေါ့”

“အခုတော့ မောင်မှာ ဖူးအိကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ တစ်နေ့မှကို ရင်မခဲအေးနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်ရမှာလည်း စိတ်မချဘူး”

ထိုစကားကို မိုးတိမ်ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ပြောပြ

နေခြင်းပါ။ ဖူးအိကို အရူးအမူး အသည်းအသန် ချစ်မိပြီးနောက်မှာ အချစ်အတွက်ဆိုရင် မိုးတိမ်ဘက်က ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း မိုးတိမ်ကို သိပ်ချစ်တာ သိပေမယ့် ဖူးအိက သူ့လိုမစွန့်စားရဲ။

မိုးတိမ်လို လူတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့မိတာ ပင် ဖူးအိလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လွန်နေပြီဟုဆိုရမည်။ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းတူ၊ ဂုဏ်ခနလည်းတူသူနှင့် ချစ်သူဖြစ်ရ လို့ မာမိတို့ရှေ့မှာ ဒါ ဖူးအိချစ်သူပါလို့ ချပြရပေမယ့် မိုးတိမ်လို လူကိုတော့ မာမိတို့ရှေ့ ချပြရလောက်အောင် ဖူးအိ သတ္တိမကောင်း ပါ။

ချစ်သူကိုသနားပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“မောင်စကားကို နားမထောင်နိုင်တဲ့ ဖူးအိကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မောင်ကို ဖူးအိ ချစ်ပေမယ့် မောင်နောက်ကို လိုက်ရဲတဲ့အထိတော့ ဖူးအိမှာ သတ္တိမရှိပါဘူး မောင်”

“မောင်ကိုချစ်မိလို့ ဖူးအိမှာ အခုထဲက နောင်တရနေပြီ လား”

“မောင်ကိုချစ်မိလို့ နောင်တရနေပြီဆိုမှတော့ အခုချိန် မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖူးအိ ရောက်နေစရာ မလိုပါဘူး မောင်”
လမင်း၏အလင်းနှင့် ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်

မျက်နှာကို တစ်ယောက် နှင့်နှင့်သည်းသည်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ ကြသည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဤမျှအသည်းနှင့်အောင် ချစ်သွားမိခဲ့ကြလိမ့်မည်ဟု ဖူးအိရော မိုးတိမ်ပါ ထင်မထားခဲ့ကြပါ။

“မောင်ကိုချစ်ရင် ဖူးအိကိုယ်တိုင် သတ္တိရှိမှဖြစ်မယ်”

“မောင်ရယ်”

မိုးတိမ်ရင်ခွင်မှာ ဖူးအိမျက်နှာလေးကို ဝှိုးထွေရင်း ချစ်သူ တိုက်ကြီးကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် မမိမကမ်းလေး ပြန်လည် စက်တွယ်ထားမိသည်။ မိုးတိမ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာကို ဖူးအိပဲ သိသည်။

“မနက်ဖြန် မောင် အိမ်ကိုပြန်တော့မယ် ဖူးအိ”

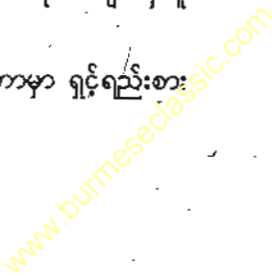
“ရှင်”

“မောင်ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကထွက်လာတုန်းက ခဏဆိုပြီး ထွက် လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်လို့ ဖူးအိကိုတွေ့ပြီး မပြန်နိုင်တာနဲ့ ဒီမှာ ဘယ် လောက်တောင် ကြာပြီပဲ”

“ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အိမ်ကို ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ နေလာရတာ မျက်နှာပူ လှပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြန်ပေါ့၊ တောမှာ ရှင့်ရည်းစား စောင့်နေတာ ကျွန်မ မသိဘူးထင်လို့လား”

“ကြည့်စမ်း အိမ်ပြန်မယ်ပြောတာနဲ့ လူကို ရှင်တွေ ကျွန်မ
တွေနဲ့တောင် စိမ်းစိမ်းကားကား ပြောလို့ပါလား၊ တကယ် အိမ်ကို
ပြန်သွားပြီးရင်တော့ လူကိုပါ မေ့ပစ်လိုက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“မေ့ပစ်အောင်လုပ်ရင်တော့ မေ့ရမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် အသည်းထဲစွဲနေတဲ့
အမှတ်တရတစ်ခုတော့ ထားရစ်ခဲ့မှထင်တယ်”

“မောင်နော်”

“ဒီတစ်ခါ ဇွတ်ဆိုးရင် ဖူးအိက မောင့်ကို တစ်ခါတည်း
မုန်းပစ်လိုက်မှာ သိလား”

“ဖူးအိက မောင့်ကို တကယ်မုန်းနိုင်လို့လား”

“မုန်းအောင်လုပ်ရင် မုန်းမှာပေါ့”

“ချစ်အောင် နေပြမယ်ဆိုရင်ရော”

“ချစ်မှာပေါ့”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်ချစ်တော့”

လမင်းက တိမ်တိုက်တွေကြား ပြေးဝင်ကွယ်ပျောက်သွား
သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဖူးအိ လာပါဦး၊ သမီးကို မာမီ မေးစရာရှိလို့”

“ရှင်”

မာမီစကားကြောင့် ဖူးအိမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ
ရှင်တွေလည်း တဒိန်းဒိန်းဖြစ်လာသည်။ မာမီက ဖူးအိကို ဘာများ
မေးစရာရှိသနည်း။ ဧကန္တ မောင်နှင့်ဖူးအိတို့ ချစ်နေကြတာ မာမီများ
ရိပ်မိသွားပြီလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် လူက တုန်လှုပ်နေ၏။

“သမီးမျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ နေမကောင်းဘူး
လား”

“ခေါင်းနည်းနည်းဖူးရုံပါ မာမီ၊ ဖူးအိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မာမီဝယ်ပေးထားတဲ့ အားဆေးတွေကို မှန်မှန်သောက်မှ
ပေါ့ သမီးရဲ့ ဂမုန်းလည်း အတူတူပဲ၊ စာမီကိုယ်တိုင် သတိမပေးဘဲ
နေရင် မေ့နေရော၊ သမီးတွေရော အဖေလုပ်တဲ့လူရော ဒီအတိုင်းပဲ၊
နေရာတကာ ဒီအမေလိုက်နိုင်မှဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ”

“မာမိ ဖူးအိကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

မာမိစကားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ပြောင်းမသွားခင် ဖူးအိက မာမိကို မေးလိုက်၏။

“အေး ဒီနေ့တော့ မာမိနဲ့ နေဗလမာမိ တွေ့လို့လေ၊ အဲဒါ သူက သမီးတောင်းနေတာနဲ့၊ မာမိလည်း သမီးသဘောကို မေးလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါ သမီးသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်”

“သမီးနဲ့ မောင်နေဗလနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပြီလား”

“မာမိတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးတို့က ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဒါဖြင့် သမီးက မောင်နေဗလကို အိမ်ထောင်ဘက် တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောမကျဘူးပေါ့ ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာပင် မာမိအမေးကို ဖူးအိ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မာမိကရယ်သည်။

“သိပါဘူးကွယ်၊ မာမိက မောင်နေဗလကို သမီးသဘော ကျမယ်ထင်နေတာ မာမိ အထင်မှားတာကိုး၊ ဒီကိစ္စ သမီးသဘော မတူရင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုတော့ သမီးတို့ သဘောကျ ဆုံးဖြတ်ကြပါ”

“သမီးတို့ သဘောကျဆိုပေမယ့် ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်း

တူ၊ ဂုဏ်ရည်တူတဲ့သူမျိုးကို ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိရဲ့”

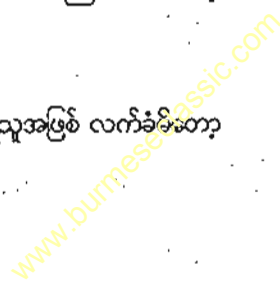
“သမီးအပြင်သွားမလို့လား၊ သွားလေ မာမိတော့ ဒီနေ့ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားမလို့၊ သမီးသွားစရာရှိရင် ကားယူသွား”

ဖူးအိလက်ထဲကို မာမိကားသော့ ရောက်လာသည်။ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဖူးအိရင်ထဲ မပျော်။ မိုးတိမ်ကို ဖူးအိ ချစ်သူအဖြစ် လူလယ်ခေါင်မှာ ချပြဖို့ခက်နေသည်။

နေဗလ မာမိကလည်း အခုမှ သမီးတောင်းနေသည်တဲ့။ ဟိုတုန်းက စိတ်နှင့်ဆို မာမိပြောစကားကို ဖူးအိဘက်က အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိမည်လားမသိ။ အခုလိုအချိန်မှာတော့ လူတစ်ယောက်ကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ချစ်မိသော မေတ္တာစစ်နှင့် သူများတွေလို ပေါ်ပြုလာဖြစ်ရုံ၊ စိတ်ဝင်စားရုံနှင့် ခံစားရသော စိတ်ခံစားချက်ကို တိတိကျကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်ပြီမို့ နေဗလလို လူတကာ အထင်ကြီးစိတ်ဝင်စားသော လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ရည်းစားဖြစ်ရုံ တွေးမိသော သူမစိတ် သဘောထားထဲမှာ အချစ်ဆိုသည်အရာ မပါဝင်ကြောင်း သိလာခဲ့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

နေဗလကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံခံတာ

မလို။ မောင်ကသာ ဖူးအိကို နေဗလရဲ့ ချစ်သူဆိုရင် အခုလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သည်းသည်းလှပဲ ချစ်ချင်မှချစ်တော့မှာ။ အခုတော့ မောင့်ရဲ့အချစ်ဦးဟာ ဖူးအိကိုယ်တိုင်ဖြစ်သလို ဖူးအိရဲ့ အချစ်ဦးဟာ မောင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခြင်းက သေချာတွေးကြည့်လေ ကြည့်နူးပီတိ ဖြစ်ရလေဖြစ်နေ၏။

ဒီနေ့ဆိုရင် မောင် သူ့မြို့ကို ပြန်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီဖြစ် သည်။ ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ မောင့်ကိုလွမ်းသည့်စိတ်၊ သတိရသည့်စိတ် နှင့် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ၊ အခန်းအောင်းပြီး ငြိမ်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။ တစ်ချိန်လုံး လွမ်းနေရတာကြီးကို မခံစားနိုင်တော့ အဝတ်လဲပြီး အပြင်ကိုထွက်မည်အလုပ် မာမိနှင့်တွေ့တာဖြစ်သည်။

ဂမန်းလည်း ဘာမှကို အားမကိုးရဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ရည်းစားနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ပဲ သိတယ်။ မိုးတိမ် ရှိနေတုန်းက ဖူးအိကိုယ်တိုင် အိမ်က လူ့အလစ်ကို စောင့်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့လောက်သာ စိတ်ဝင်စားတာကို မေ့သွားသည်။

လွမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်။

မောင်ကတော့ ဖူးအိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အခုချိန်ဆို သတိတောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖူးအိကသာ မောင့်ကိုလွမ်းစိတ်၊ သတိရစိတ်နှင့် တိတ်တိတ်လေး ညှုတ်ငိုနေမိတာဖြစ်သည်။

ဟော...ဟိုမှာ တော်ဝင်ပါလား။

ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး တော်ဝင်ကို ကြည့်မရအောင် ရန်လိုစိတ်တို့နေခဲ့သော်လည်း မောင့်ရဲ့သူငယ်ချင်း တော်ဝင်အဖြစ်

မြင်လိုက်၊ တွေ့လိုက်ရတော့ ဖူးအိရင်ထဲက အမုန်းနှင့် ရန်လိုစိတ်တို့ နေခဲ့သမျှတွေ လျော့နည်းသွားသည်။

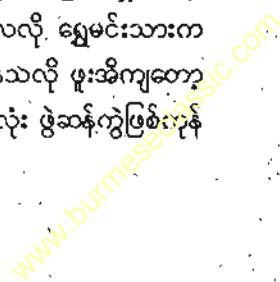
မောင့်ကို လွမ်းစိတ်နှင့် မောင်နှင့်ပတ်သက်သော တော်ဝင် ကို တွေ့မြင်ရတာကိုပဲ ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ မောင့်အငွေ့အသက် တွေ့နေ ရသလိုလို ထင်လာမိသည့် စိတ်ရဲ့ လှည့်စားမှုကလည်း ဆန်းတော့ အဆန်းသားပင်။

“ဟင် နေဗလပါလား”

ဖူးအိက သူမကားလေးကို တော်ဝင်နား ကပ်ရပ်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်စဉ်မှာပင် သူမကား အရင် တော်ဝင်ရှေ့ကို ထိုးဆိုက် ရပ်တန့်လာသည့် နေဗလကားကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သူတို့နားက သူမကားလေးကို အသာကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် လွမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်နှင့်အမီ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည့် ဆံပင်နီနီ နေဗလနှင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် လှပနေသော တော်ဝင်တို့စုံတွဲအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဖူးအိနှုတ်ဖျားက ခစ်ခနဲအသံ ထွက်သွားသည်။

နေဗလနှင့် ဖူးအိအဖြစ်ကလည်း ရယ်တော့ရယ်ရသည်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းကြတော့ အထင်မကြီး၊ စိတ်မစင်စားတာလားမသိ။ ဂုဏ်ချင်း၊ အဆင့်ချင်းတူပေမယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်လာခြင်းမရှိ။ ဟော ပြစ်မယ့်ဖြစ် ချစ်မယ့်ချစ်တော့လည်း နေဗလလို ရွှေမင်းသားက တော်ဝင်ကိုမှ အသည်းအသန် လာကြွပြနေသလို ဖူးအိကျတော့ လည်း မိုးတိမ်ဆိုသည့် မောင်ကလွဲလို့ အားလုံး ဖွဲ့ဆန်ကွဲဖြစ်ပျက်

သည်။

သူတို့အဖြစ်ကိုသာ မိဘတွေသိလျှင် ရင်ကျိုးကြမှာ သေချာ သည်။ ဒါကိုသိသိနှင့် ဖူးအိတို့ လူငယ်တွေကြပြန်တော့ အချစ်ကို ဦးစားပေးသူတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တာခက်သည်။

“လာပါ တော်ဝင်ရယ်၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်က တော်ဝင် မလိုက်မချင်း ခေါ်နေမှာနော်၊ တော်ဝင်နဲ့ကိုယ့်ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ မခံချင်ရင် ကိုယ့်ကားပေါ် အမြန်တက်တော့”

“ရှင် ရှင် တော်ဝင်ကို ဘယ်လောက်အထိ အနိုင်ကျင့် ဝိုင်းကျနေဦးမှာလဲဟင်”

ရှက်ရှက်နှင့် နေဗလကားပေါ် တော်ဝင် ရောက်ခဲ့ရသည်။ မရောက်လို့လည်းမဖြစ်တော့။ ကားဂိတ်မှာရှိနေသည့် လူတွေအားလုံးက သိပ်လှသည့် တော်ဝင်နှင့် နေဗလတို့စုံတွဲကို စိတ်ဝင်စားသော အကြည့်၊ အားကျသောအကြည့်၊ စူးစမ်းသောအကြည့်တွေနှင့် ဝိုင်းပြီး ပြုပြင်ကြည့်နေမှတော့ မိန်းမသားဖြစ်သည့် တော်ဝင်ကလည်း နေဗလကို အရှုံးပေးလိုက်ရပြီး ကားပေါ်အရောက် ရှက်မွန်သော ဒေါသလေးတွေနှင့် နေဗလကို ရန်တွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြောပြီးပြီလေ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါလို့ တော်ဝင်ဆီက အဖြေကို မရမချင်း ဒီလိုပဲ လုပ်နေရမှာပဲဆိုတာ”

“ဟင်”

တော်ဝင်အသွင်လေးက ထူပြုပြောနေသလောက် နေဗလ

အသွင်က အေးစက်တည်ငြိမ်နေတာမို့ တော်ဝင်မှာ အခံရခက်ခက်နှင့် နေဗလတစ်ကိုယ်လုံးကို စိတ်ရှိသလောက် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ချင်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ရှင့်ကို တော်ဝင် ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ တော်ဝင်ဘဝကိုလည်း ရှင် သိရသားနဲ့၊ တော်ဝင်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ရှင့်လုပ်ရပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်သင့်ပါပြီရှင်”

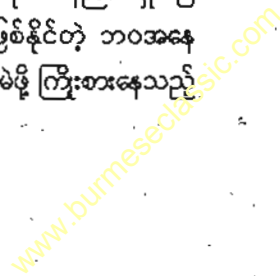
“ရှင့်ကို တော်ဝင် ကကယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကလည်း တော်ဝင်ကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်နေတာပဲ၊ အချစ်ရေးမှာ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ ကိုယ်က သတ္တိရှိရှိ တော်ဝင်ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်လို့ ပြောနေတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို တော်ဝင် အသိအမှတ်ပြုလို့လား၊ လက်ခံခဲ့လို့လား”

တော်ဝင်ကို ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း တော်ဝင်ရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာသလို စိတ်တွေလည်း ရှုပ်ထွေးကာ ငိုချင်လာသည်။

ဘယ်လိုလူနှင့် တော်ဝင် လာတွေ့နေရပါသနည်း။ ရှင်းပြလို့လည်းမရ။ တောင်းပန်လို့လည်းမပြီး။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝအနေအထားတွေကို သိသိကြီးနှင့် ဇွတ်အတင်း မိုက်မဲဖို့ ကြီးစားနေသည့် လူကို နားဝင်လက်ခံလာအောင်။

တော်ဝင်အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားအောင် နောက်ထပ် ပြောဖို့ရာ စကားလုံးမရှိတော့သလို ဖြစ်နေ၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ၊ တော်ဝင်အိမ်ပြန်မှာ တော်ဝင်ကို အိမ်ပဲပြန်ဖို့ပါ”

“အချိန်တန်တော့ ပြန်ရမှာပေါ့၊ အခု အစောကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့ ကန်တော်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားစကား ပြောကြရအောင်”

“တော်ဝင်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးရှင့်”

“ရတယ်လေ ကိုယ်ပြောတာပဲ နားထောင်ပေါ့”

“အို”

လှပသည့် တော်ဝင်မျက်နှာလေးမှာ ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ် အုံ့ဆိုင်းမိုင်းညိုကာ အခုပဲ ငိုချလိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်လာ၏။

“ကားကို အခုရပ်ပေးနော်၊ ပြောမရရင် ခုန်ချလိုက်မယ် သိလား”

“သတ္တိရှိရင် ခုန်ချကြည့်လေ၊ ကိုယ်ကလည်း ရှေ့တည့်တည့်က သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်ပစ်ရုံပဲ၊ တော်ဝင်အချစ်ကို မရလို့ သိပ်စိတ်ညစ်နေတာ၊ ပြော ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီးယက်လို နှစ်ယောက်အတူ တစ်ပြိုင်တည်း သေကြမလား”

“ရှင်တော့ရှူးနေပြီ သိလား”

“တော်ဝင်ကို ချစ်မိပြီလို့ သိလိုက်ကတည်းက ကိုယ်ကိုယ်ကို ရူးပြီလို့ သိလိုက်သားပဲ”

“မင်းပြောစမ်း တော်ဝင်၊ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘက်က အီလောက်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက် အရေးမလုပ်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

ကားက ကန်တော်ကြီးပတ်လည် လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ဆီးရပ်သွားသလို ကားမောင်းသူမှာလည်း တော်ဝင်ရှိရာ ကားနောက်ဆုံးသို့ ကူးလာတာမို့ တော်ဝင်မှာ ကားပေါ်က ဆင်းပြေးရန် ပြင်လိုက်ပေမယ့် မရတော့ပါ။

“ဒါက ဘယ်ကိုထွက်ပြေးဦးမလို့လဲ တော်ဝင်၊ မင်းအတွက် ကိုယ်က အဲဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား”

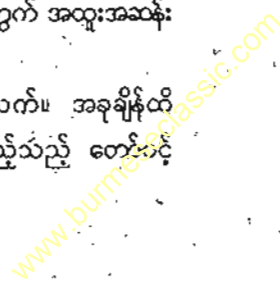
“ရှင် တော်ဝင်ဦးလက်ကို လွှတ်နော်၊ ပါးစပ်က ရိုးရိုးပြောမည်းရရသားနဲ့၊ ဖယ်ပါ”

“တော်ဝင်အသားကို မထိနဲ့”

တော်ဝင်က ကဲကဲဆတ်အမူအရာနှင့် နေဗလလက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို အားနှင့်ဆောင့်ရုန်းလိုက်သဖြင့် နေဗလက သောလွတ်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လှပသည့် တော်ဝင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အပေါ်မှာ တော်ဝင်လို ဘယ်မိန်းကလေးမှ မဆက်ဆံဘူးတာမို့ တော်ဝင်နှင့်ပတ်သက်သမျှ နေဗလအတွက် အထူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေသည်။

တော်ဝင်ပုံစံကလည်း အရိုင်းသက်သက်။ အခုချိန်ထိ နှစ်သုရည်းစားထားဖူးပုံလည်းမရ။ သူ့ကိုကြည့်သည့် တော်ဝင်

မျက်လုံးတွေက ကျားရှေ့ရောက်နေသော သမင်ပျိုမလေးလို ဖြစ်နေတာကို သူ အသည်းအယားဆုံးဖြစ်သည်။

တော်ဝင်ကို ချစ်မိပြီ။

တော်ဝင်အချစ်ကို ရမှဖြစ်တော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် တစ်ချိန်လုံး တော်ဝင်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး တော်ဝင်ကို ချစ်ရေးဆိုနေခဲ့သည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ မချစ်နိုင်ပါဟု တော်ဝင်က ငြင်းလေ သူက တော်ဝင်အချစ်ကို ပိုလိုချင်လေ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်လေ ဖြစ်နေသည်။ တော်ဝင်ကို ချစ်မိလို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည့် ပြဿနာအခက်အခဲတွေက အားငုံးသူဘက်က သေချာစဉ်းစားတွက်ချက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

တော်ဝင်ကို တကယ်ချစ်မိပြီဆိုတော့ မိဘက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မှာလည်း မကြောက်။ ဆင်းရဲမှာကိုလည်း မကြောက်။ နေဗလအတွက် နေဗလအတွားကိုယ်တိုင် သီးသန့်သူ့မှာမည်နဲ့ လွှဲပေးထားသည့် ဘဏ်အပ်ငွေနှင့် တိုက်တစ်လုံးရှိသည်။

မာမိတို့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လျှင် သူနှင့်တော်ဝင်တို့ အတွေးပေးထားသည့်တိုက်မှာ နေကြမည်။ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် သင့်တင့်သည့် စီးပွားရေးလုပ်မည်။ အနည်းဆုံးကားပွဲစားတော့ သူလုပ်တတ်သည်။ ကိုယ်ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ ယူထားသည့် မိန်းမကို အများလေးစားအားကျအောင် သူလုပ်အားနှင့်ထားမည်။

ဒါတွေအကုန်လုံး သူ့အစီအစဉ်။

သူ့စိတ်ကူးတွေအဖြစ် တော်ဝင်ကို သူပြောပြပြီးပါပြီ။

တော်ဝင်က သူဘာပြောပြော တစ်ခုမှ အကောင်းမထင်။ နားလည်းဝင်။ လက်လည်းမခံ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မချစ်ပါဘူးဆိုတာနှင့်ချည်း အဆုံးသတ်နေတော့ နေဗလဘက်က သည်းခံခြင်းအတိုင်းအတာ သူ့အလိုလို ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တော်ဝင်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ဘက်က ဘာမဆို ဖြစ်နေနိုင်သည်။ တော်ဝင်က မချစ်ပေမယ့် သူက တော်ဝင်ကို ချစ်နေသည်။ တော်ဝင်က သူ့ကိုချစ်ပါသည်ဟု အဖြေပေးလိုက်တာနှင့် နေဗလက သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်သွားရန် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တော်ဝင်ဆိုသည့် ရွှေမင်းသမီးကြောင့် သူ့မှာ အခက်တွေ့နေသည်။

မိန်းကလေးများစွာနှင့် တွေ့ဖူးသည်။ ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်သူမှ တော်ဝင်လို ပြောရမခက်။ တော်ဝင်နှင့်ကြုံမှ ချောပြော ခြံလည်းမရ၊ ခြောက်ပြော၍မရနှင့် လှပသော တော်ဝင်မျက်နှာလေးထို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ရှိလက်ရှိ နမ်းပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

သူ့အပေါ် တော်ဝင် ကြောက်လန့်သွားမှာစိုး၍ ထိုအချစ်ကို ဆွိတ်မှိတ်မျိုးသိပ်ထားရခြင်းကိုက တော်ဝင်မသိ။ ဒီလိုနှင့် ကြာရင် သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေ ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲကုန်တော့မည်။

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံ တိတ်ဆိတ်သော ထားထဲမှာ စီးချောသွား၏။

အခန်း (၁၁)

ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေနုလေးက ပူလောင်မွန်းကြပ်နေသော နေဗလရင်မှအပူကို လျော့ပါးသက်သာ သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ကန်ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ် စိတ်ညစ်နေသည့် နေဗလကိုကြည့်ကာ တော်ဝင်မှာလည်း အနေရခက်၊ စိတ်လည်းပျက်နှင့် နေရာက ထွက်ပြေးချင်နေ၏။

“တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် မယ့်အတူတူ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောင်းချစ်လိုက်ပါ”

“ဪ ကျုပ်က မိန်းမမြင်တိုင်း လိုက်ကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို တော်ဝင်ပြောတာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ဂုဏ်ချင်း၊ ငွေချင်းညီတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုရွေး ပြီး ချစ်လိုက်ပါလို့ ပြောချင်တာပါ”

“တယ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါလား၊ ယောက်ျား ထစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်ကြဖို့အရေး ဂုဏ်ချင်း ငွေချင်း ညီ မညီ အရင်ကြည့်ရဦးမယ်ဆိုပါတော့”

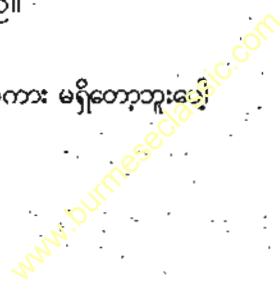
“ရှင်တို့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိရှိသမျှလူတွေ အကုန် အဲဒီလို လုပ်နေကျပဲမဟုတ်လား၊ တော်ဝင်ပြောတာ ဘာများ မှားလို့လဲ”

“မှားတော့မမှားဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့အရာက အဲဒါတွေ ရှိ မရှိ သိမှမသိဘဲ၊ သူချစ်ချင်တဲ့သူကို ချစ်တယ်၊ သူ မချစ်ချင်တဲ့သူ မချစ်ဘူး၊ သူ့ကို သွားချစ်ပါလို့ ပြောလို့မရသလို သူ့ကိုမချစ်ပါနဲ့လို့လည်း တားဆီးပိတ်ပင်လို့မရဘူး၊ အချစ်မှာ လူတန်းစားမရှိဘူး၊ အဆင့်အတန်းလည်း ခွဲမထားဘူး၊ တော်ဝင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ တော်ဝင်ကို ချစ်သလို ချစ်ကြည့်လို့မရဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လိုက် စမ်းပါ တော်ဝင်ရယ်၊ ချစ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

ချစ်အဓိပ္ပာယ်နှင့် အချစ်အကြောင်းတွေပြောရင်း နောက်ဆုံး တော့ သူ့စကားက ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာမို့ တော်ဝင် စိတ်ညစ်သွား သည်။ လက်ကနာရီလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်၏။ အိမ်အပြန် နောက်ကျလျှင် ဖေဖေက မျှော်နေတော့မည်။

“ရှင်ကို တော်ဝင် မချစ်ဘူး”

“ဒါအပြင် တော်ဝင်မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူးဘေ့၊ ဟုတ်လား”

“မချစ်လို့ မချစ်ဘူးပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာလားရှင်”

“စိတ်ဆိုးစရာပေါ့၊ ကိုယ်က တော်ဝင်ကို ချစ်ပါရစေ၊

ကြိုက်ပါရစေလို့ အသည်းအသန် တောင်းပန်နေတာကို တော်ဝင် မချစ်ဘူးလို့ ပြောနေမှတော့ စိတ်မဆိုးလို့ ကိုယ်က ပျော်နေရဦး မှာလား”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာရှင်”

“ကိုကိုသာ သိပ်ချစ်လိုက်စမ်းပါ တော်ဝင်ရယ်၊ တော်ဝင် ကသာ ကိုကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် အားလုံးပျော်စရာချည်း ဖြစ်လာမှာပါဗျာ”

“ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုကိုချစ်တယ်လို့ ပြော လိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်နော်”

“ချစ်တယ် တော်ဝင်ရယ်”

“သိပ် သိပ်ချစ်တယ်”

“ရှင်နော် တော်ဝင်ကို ဇွတ်အတင်းအကြပ် မလုပ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ဖယ်စမ်းပါရှင်”

“ဖယ်ဆိုနေ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို မကျေနပ်လို့ ရိုက်ချင်လည်းရိုက်၊ သတ်ချင်လည်းသတ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီနေ့မှ တော်ဝင်အချစ်ကိုမရ ရင် မနေနိုင်တော့ဘူး”

“မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တော်ဝင်အချစ်ကို အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထားတယ်၊ ဒီတော့ တော်ဝင်က ကိုယ့်ကို ဒီနေ့ချစ်ရင်ချစ်၊ မချစ်လို့ ကတော့ တော်ဝင်ကို အိမ်ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

ဒီလိုဆိုတော့ တော်ဝင် နေဗလမျက်နှာချောချောကို အလန် တကြား မော့အကြည့်မှာ အုပ်မိုးကျလာသည့် နေဗလမျက်နှာကို ရှောင်ဖယ်ရန် အခွင့်မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“တော်ဝင်”

“ရှင်နော်”

“အိုး အမေ”

တော်ဝင်က သူမမျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာခါရမ်းသည်။ နေဗလက ခွင့်မပြု။ တင်းကျပ်သော အနှောင့်အဖွဲ့ဖြင့် မွန်းကျပ် လှိုက်ဖို့အောင် ညှို့ငင်ဖြားယောင်းသည်။ အချစ်ရေးမှာ အစိမ်းသက် သက်ဖြစ်သော တော်ဝင်ခမျာ အချစ်ကျမ်းကြေသော နေဗလ ချစ် အနမ်းကြမ်းများအောက်မှာ မလူးမလွန်နိုင်ဘဲ အငိုက်မိသွားသည်။ ပထမတော့ နူးနူးညံ့ညံ့။ နောက်တော့ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း။

“တော်ဝင်”

“ရှင် တော်ဝင်နာမည်ကို မခေါ်နဲ့၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“ကဲ ကဲ”

ရှက်လွန်းသဖြင့် သူမမျက်နှာချောချောကို တော်ဝင်မော့

မကြည့်ရဲ့။ နေဗလကိုယ်ကြီးကိုသာ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာသည်။

“ချစ်တာ အပြစ်လား တော်ဝင်ရယ်”

“မပြောနဲ့ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး”

“ရှင့်လို လူမိုက် လူရမ်းကားကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး သိလား”

“တော်ဝင် အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်ပြောနော်၊ ကြာရင် ကိုစိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် ပေါက်ကွဲကုန်ရင်တော့ တော်ဝင်အပြစ်ပဲ သိလား”

“ဖယ်ရှင် ရှင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်ရာ ပြောပြီး နေရစ်၊ တော်ဝင် ပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုပြန်မှာလည်း၊ ကို ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်မှ မပြန်ရ ဘူး”

“ဟင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် လှပသော မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း နေဗလရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လာသည်။ တော်ဝင်မှာ တမင် လုပ်ယူရတာမဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလို ဆန့်ကျင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော ညှို့မာတ်တစ်မျိုးရှိသူဖြစ်သည်။

“အိမ်ပြန်ချင်ရင် ကိုကိုချစ်တယ်လို့ပြော”

“မချစ်ဘူးရှင်”

“မချစ်ရင် မပြန်ရဘူး”

“အို”

“တော်ဝင်ရယ်”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

အသားချင်း ထိခတ်မိသံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်မှာ အချစ်သည်းထန်နေသူထံမှ အံ့သြမှယုံကြည်နိုင်ဟန် အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမ လက်ကလေးကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်မိလျက် တုန်လှုပ်ချောက် ချား မိပြီနည်း။

သူမ ဘာတွေလုပ်လိုက်မိပြီနည်း။

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“တော်ဝင်”

နောက်က ခေါ်သံကိုကြားသော်လည်း တော်ဝင်လှည့် မကြည့်တော့။ လှပသော မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ကွယ်ပြီး နေရာက တအားပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နေဗလထံ မှ ဇွတ်တရွတ်ဆန်မှုထွေက တော်ဝင်ကို အခုလိုအဖြစ်မျိုးရောက် အောင် တွန်းပို့ခြင်းဟု တော်ဝင်သိသည်။

သူသာ တော်ဝင်မကြိုက်တာ မလုပ်ခဲ့လျှင် တော်ဝင်ဘက် ကလည်း အခုလို ဖြစ်စရာမရှိဟု ထင်သည်။

“ဝူး”

“ကျီး”

“တော်ဝင် နေဦးလေ”

တော်ဝင်နားမှာ နေဗလ ကားကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

“တော်ဝင်ကို ထပ်မနေ့ဆင့်ယုတ်ပါနဲ့ရှင်၊ တော်ဝင် သွားပါရစေ”

ပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ဖြူနုသောလက်ခုံလေးဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်ဟန်ကို နေဗလစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ ဒီလိုပုံစံနှင့် တော်ဝင်အချစ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာကို သူ ကြောက်လာသည်။

“တော်ဝင်ကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါဗျာ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို တော်ဝင် မယုံလို့လားဟင်”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို တော်ဝင် လက်ထပ်ပါလို့ တော်ဝင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမှာလား”

“ရှင်နော် တော်ဝင်ကို ငရဲကြီးအောင် မလုပ်နဲ့”

“ဘယ်အချိန်ကျမှ ကိုကို တော်ဝင် ပြန်ချစ်မှာလည်း”

“တော်ဝင် မသိဘူး”

ထိုစကားကို တော်ဝင် လိမ့်ညာပြီး ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ နေဗလဆိုသူကို တော်ဝင် ချစ်ရန်စိတ်ဆန္ဒမရှိ။ သူတို့လို လူတန်းစားတွေကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး နုနယ်သော တော်ဝင်နလုံးသားလေးကို ပုံမအပ်ရဲပါ။

အခြေခံချင်း မတူညီသူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခြင်းမှာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသည်နှင့် ဘာမှမခြားသည်ကို တော်ဝင်နားလည်သည်။ လက်လည်း လက်ခံသည်။ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးနဲ့ ကျေးတောသူမင်းသမီးလေးတို့၏ ချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ပုံပြင်တွေထဲမှာသာ ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်သိမ်းခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ပေါင်းစည်းသွားကြသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသလောက် အပြင်ဘက်လက်တွေ့လူဘဝ လူ့လောကမှာ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတောင့် ကြုံခဲဟုဆိုရမည်။

အလွမ်းဇာတ်လမ်းတွေနှင့် တာသမ ကြေကွဲနေရသော ရင်နာစရာဇာတ်သိမ်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးခံစားနေရမည့်အဖြစ်ဆိုး ဝေဒနာဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရန် ကြောက်လှပါသည်။

“တော်ဝင်ကြောင့် ကိုတော့ သိပ်ခက်နေပြီ”

“ဘာမှ ခက်စရာမလိုပါဘူးရှင်၊ တော်ဝင်ကို မုန်းလိုက်ဗေလိုက်ရင် ပြီးပါပြီ”

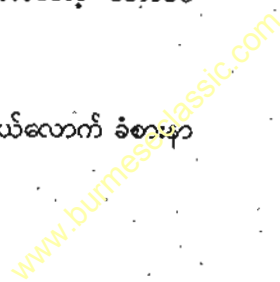
“ကိုမှ မုန်းလို့မရပဲ”

“ပိုပိုပြီး ချစ်လာလို့ အခုမှ ဒုက္ခဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်ဘာသာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာတော့ တော်ဝင်ထည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“တော်ဝင် တတ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်ဝင်ကြောင့် ကိုရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားမှာ”

ကျင့်နေရတယ်ဆိုတာ တော်ဝင် သိနေပြီပဲ”

“တော်ဝင် သွားတော့မယ်”

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုသွားမလို့လည်း၊ ကိုယ်ခေါ်တာ ကိုယ်ပဲ လိုက်ပို့မှာပေါ့၊ ကားပေါ်တက်”

“ဟင့်အင်း တော်ဝင် မလိုက်တော့ဘူး”

သူ့ကို တော်ဝင် ကြောက်သွားမှန်းသိလိုက်ရတာမို့ သူ ရယ်လိုက်တော့ တော်ဝင် ပါးလေးတွေ ရဲရဲနီစွေးကာ မျက်လွှာချခေါင်းလေးငုံ့သွားပုံက နေဗလ အသည်းထဲ စွဲသွားသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ တော်ဝင်ရယ်။

“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ တော်ဝင်မကြိုက်တာ ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ စောစောကတော့ တော်ဝင်ကို သိပ်ချစ်လာလို့”

“အို တော်ပါတော့”

ပြောသူက ပြောပေမယ့် တော်ဝင်ဘက်က မကြားရဲတာနှင့် ရှက်လန့်တကြားလေး အော်လိုက်တော့ သူထံမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံက တော်ဝင်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွား၏။

“အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ် ကားပေါ်တက်”

“တော်ဝင်ဘာသာ”

“ကောင်းကောင်းပြောနေတုန်း ကားပေါ်တက်နော်၊ ပြီးမှ ကိုကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

နေရာတကာ တော်ဝင်ကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျသူ၏ မျက်နှာကို မကျေမနပ်လေး မော့အကြည့် တော်ဝင်ကို တုန်ဖြန့်

စိုက်ကြည့်နေသော ရွန်းလဲ့ဝေရီစောက်ပသော သူထံမှ ညှို့မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ရဲရဲများကြောင့် တော်ဝင်ပါးလေးတွေ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။ နောက်ဆုံး သူပြောသည့်အတိုင်း သူ့ကားပေါ် တော်ဝင် တက်လိုက်ရသည်။ ရင်ကတော့ တထိတ်ထိတ်။ ဘယ်အချိန်ဘာတွေများ လုပ်ဦးမှာလဲဆိုတာ အိမ်မှရောက်ခရမ်း တော်ဝင်မှာ ရင်ထိတ်နေ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဟိုရှေ့နားမှာပဲ ကားကိုရပ်လိုက်တော့”

“ကဦး”

လူကဲ့ထံ သူ့ဌေးရပ်ကွက်မို့ လမ်းက လူရှင်းနေသည့်။

“ခဏလေး တော်ဝင်”

“ဘာလဲဟင်”

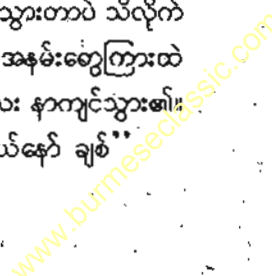
ကားပေါ်မှ တော်ဝင်ဆင်းမည့်အပြု နေဗလက ကားမောင်းသူနေရာက ဆင်းလာကာ တော်ဝင်ရှိနေသည့် ကားနောက်ခန်းစာခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာပုံက လျင်မြန်သွက်လက်နေ၏။

“တော်ဝင်ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့”

“အိုး”

ထွေးခနဲ နွေးခနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတာပဲ သိလိုက်၏။ လျှပ်စီးလက်သလို ကျရောက်လာသည့် အနမ်းတွေကြားထဲ အလစ်အငိုက်မိသွားခိုက် တော်ဝင် နှုတ်ခမ်းလေး နာကျင်သွား၏။

“သွားလို့ရပြီ မနက်ဖြန်မှ ဆုံကြမယ်နော် ချစ်”

တော်ဝင် သူ့ကို ရန်တွေ့စကားဆိုရန် အချိန်မရတော့
သူမအပေါ်မှာ လူလည်ကျလှသော နေဗလမျက်နှာချောချောကို
မျက်စောင်းဒိုင်းခဲထိုးပြီး ကားပေါ်က မကျေမနပ်လေး ဆင်းခဲ့သည်။

ပန်းရုံအိမ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရောက်နေသော
သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှမတွေ့ခင် တော်ဝင်ခြေလှမ်းထို
သွက်နိုင်သမျှသွက်အောင် လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူကတော့ တော်ဝင်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တွေ့
သွားရခြင်းကိုတော့ တော်ဝင်ရော နေဗလပါ မရိပ်မိလိုက်ကြပါ။

နေဗလက တော်ဝင် ပန်းရုံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားသည်အထိ ချစ်သူပုံရိပ်လေးကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကားထဲ
နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်
အိမ်အပြန်လမ်းခရီးက ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ကြည့်နူးခြင်းတွေနှင့် နှုတ်ခမ်း
အစုံက ပြီးနေသလို သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တော်ဝင်ကို ချစ်သည့်အချက်
တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

အခန်း (၁၂)

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်လျက် လှပသည့် သူမပုံရိပ်လေးကို
ကြည့်ရင်းက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေးထက် နှင်းဆီသွေးရောင်သို့
ပြောင်းသွားကာ သူမကိုယ်သူမ ဆက်မကြည့်ရဲတော့သလို ဖြစ်လာ
သဖြင့် မှန်တင်ခုံကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

နာကျင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ပါးလေးကို ယောင်
ရမ်း စမ်းကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက်ပြီး နေဗလဆိုသည့်လူနှင့် ဘယ်လို
စင်ဆိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဒီလူနှင့်တော့မလွယ်။

တော်ဝင်ကို ပြောဆိုပြုမူပုံတွေက တဖြည်းဖြည်း ရဲတင်းရုံ
ကေ ချစ်သူရည်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်လာအောင်
သူကပဲ ပြောင်းလွဲပစ်နေသည်။ ပြည့်စုံချမ်းသာသော လူချောလူလှ
တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသော်လည်း ချစ်သူရည်းစား
အဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ကိုတော့ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ တွေးမေး
သေးပါ။

www.burmeseclassic.com

နေဗလနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော သူနှင့် အဆင့်
အတန်းတူသူ ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းမချောပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည်။
အနက်က ဘာကြောင့်များ တော်ဝင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ
အသည်းအသန်ဖြစ်နေရသနည်း။

သူလိုလူတစ်ယောက်အတွက် သူ အလိုရှိတိုင်း အပျင်းဖြူ
ဆော့ကစားနိုင်စရာ ယမင်းရုပ်ကလေးများစွာ ရှိနေခြင်းကို
စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့သွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တော်ဝင်လို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က သူ့လို ရွှေမင်းသမီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်
ရွှေမင်းသားကို မချစ်နိုင်ပါ။ မကြိုက်နိုင်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါဟု
အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနှင့် ငြင်းဆန်နေတာကိုပဲ သူ့အတွက်
အသစ်အဆန်း တစ်မျိုးဖြစ်နေခြင်းများလေးဆိုသည်ကိုက ကာယထံ
ရှင်ဖြစ်သော နေဗလထက် တော်ဝင်လည်း ပိုမသိနိုင်ပါ။

အလွယ်ရနိုင်သူတွေများလွန်း၍ ခက်ခက်ကိုမလိုချင်နေ
သည် ကတော့ သေချာသည်။ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်ကရော နေဗလထံ
သည့် ရွှေမင်းသားအပေါ်မှာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသိနှင့် စိတ်ဝင်စား
ပြီလား။

အို မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဘာလို့ လျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်
နော်။ ချစ်သူရည်းစားတွေ ပိုလိုပေါက်အောင်ထားပြီး မိန်းကလေး
တွေအသည်းနှလုံးကို အပျင်းပြေကစားစရာလို သဘောထားနေတဲ့
လူကို သွားချစ်မိလို့ကတော့ တော်ဝင်လည်း တခြားတခြားသော
မိန်းကလေးတွေလို မျက်ရည်ပစ်လယ်ဝေနေအောင် နှလုံးသားတွေ

အစီကွဲကြေရခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ရမည်လို့ တွေးမိတော့
တော်ဝင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်းမတူသလို ဘဝဖြစ်တည်
အပုံခြင်းလည်း မတူညီမှုနှစ်ဦးကြားက ကွာဟမှုကို တွေးလိုက်
နှင့် တော်ဝင် ဦးခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်မိလျက်
အား ဖြစ်သွားသည်။

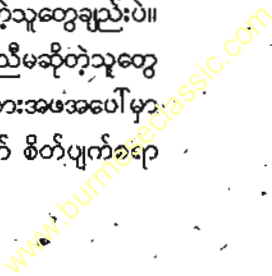
ကျေးဇူးပြုပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေတဲ့ တော်ဝင်ဘဝလေး
ကို ဒါထက်ပိုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့လား ရှင်ရယ်။

အချစ်အတွက် ခံစားနာကျင်ကြေကွဲရမယ့် သောကဒုက္ခ
တွေကို တော်ဝင် ကြောက်လွန်းလို့ ရှင့်အချစ်တွေကို ဟောဝင်ဆီ
အမြန်ဆုံး ရုပ်သိမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဘုရားမှာပဲ တော်ဝင် ဆုတောင်း
ခဲ့ပါရစေ။

ရှင့်ကို တော်ဝင် မချစ်ရဲဘူး။ ရှင်တို့လိုလူတွေရဲ့ အချစ်
ကလည်း တော်ဝင် မယုံဘူး။

ရှင်ကို တော်ဝင် မယုံဘူး။ လူ့အထက်တန်းစား ဂုဏ်ကြီး
ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ငွေအတွက်သာဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲ ပြောရဲ
သလို အရာရာကိုလည်း ငွေနဲ့ပိုင်းဖြတ်၊ ငွေကိုပုံပေးပြီး ဖြစ်လာ
ကျ ကိစ္စမှန်သမျှကိုလည်း ငွေနဲ့ပဲ ရှင်းတတ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။
တခြား မကြည့်နဲ့။ တော်ဝင်ရဲ့အဒေါ်နဲ့ ညီမဆိုတဲ့သူတွေ
အတောင် ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲနဲ့ တော်ဝင်တို့သားအဖအပေါ်မှာ

အတိုပြုမှုဆက်ဆံပုံတွေကလည်း ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာ

ကောင်းနေပြီလဲ။

“တော်ပင်ရေ တော်ဝင်”

ဟော အိမ်ရှေ့ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး။

“လာပြီ”

အိမ်ရှေ့ကို အပြေးလေးအထွက် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသူ ကို မြင်လိုက်ရတော့ တော်ဝင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဖူးအိပါလား လာလေ”

သူမအိမ်ကို တစ်ခါမှ မလာဘူးသော ဖူးအိကို တွေ့လိုက် ရတာမို့ တော်ဝင် အံ့ဩနေသလို ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း တော်ဝင် ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာအထားရခက်နေတာကို မြင်ရသည်။

“ဦးလေးရှိလား”

“ဖေဖေ မရှိဘူး ဖူးအိ၊ ကိစ္စရှိလို့ ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ဖူးအိက ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြောလေ၊ ဒေါ်လေးက တော်ဝင်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်”

ဖူးအိ ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း အိမ်ထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်သည်။ ဖူးအိရင်ထဲမှာတော့ မောင့်ကို သိပ်ပြီးသတိရနေ သလို တမ်းတစ်စုံဖြင့် အလွမ်းကြီးလွမ်းနေ၏။ ပန်းရုံက မောင် ပြန်သွားပြီး မောင့်နဲ့အပြင်မှာ နှစ်ကြိမ်ခန့်နီးတွေ့ဖြစ်သည်။ ပန်းရုံ

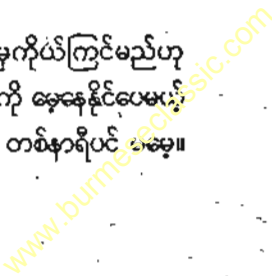
ထိုမဝင်ဘဲ ဖူးအိကို တွေ့ရုံသက်သက် သူ့မြို့ကလာတာဖြစ်ပြီး နှစ်သူချင်း အားရအောင် အလွမ်းမဖြေရသေးခင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပြန်သွားခဲ့ရသည်ချည်း။

ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်က မသိအောင် အလွမ်းပြောနေရသည် ဆိုပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်း မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တိုင်း မောင်နှင့် တွေ့ရဘဲ ဖုန်းချချဖြစ်နေရသည်။ မောင့်အိမ်ကပြောတော့ မောင် ခရီးထွက်သွားသည်တဲ့။ ဘယ်ကိုသွားသည်ရယ်လို့တော့ အတိအကျ ပြော။

ဖူးအိစိတ်ထဲမှာ ဇေဇေဝါအတွေးလေးတွေနှင့် ချစ်သူမောင် အပေါ်မှာ သံသယစိတ်လေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ထို သံသယက တခြားမဟုတ်။ မောင့်မှာ ဖူးအိအပြင် တခြားတစ်ယောက်ရှိနေ၍သာ ဖူးအိကို တမင်မတွေ့လို၍ ဖုန်းလက်ခံစကားမပြောချင်တာနှင့် အကြောင်းပြချက် တစ်ခုပေးထားသလို ထင်နေသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ထိုအတွေးနှင့် ပူလောင်ပြီး အိပ်မပျော် ဇားမဝင်နိုင်ဘဲ ဤမျှ နေစိမ့်သော မောင့်ကိုလဲ စိတ်ထဲမှာ နာလာ သည်။ ပြောတော့ဖြင့် ဖူးအိကို သေမတတ်ချစ်ရပါသည်တဲ့။ အခု တော့ ဖူးအိ သေမတတ်လွမ်းနေတာကို မောင် မသိတာကိုပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မိသည်။

စကားပုံထဲကလို မောင့်ကို သူ့ကြင်မုကိုယ်ကြင်မည်ဟု စိတ်ကို တင်းကြည့်ပေမယ့်မရ။ မောင်က ဖူးအိကို မှေနေနိုင်ပေမယ့် ဖူးအိက မောင့်ကို တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်စက္ကန့် တစ်နာရီပင် မမှေ။

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ ကျိတ်မခံစားနိုင်တာနှင့် တစ်ချိန်လုံး ကြည့်မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော တော်ဝင်ရှေ့သို့ သူမကိုယ်သူမ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ပြီမှ တော်ဝင်ကို ခေါ်ရပြောရမှာ ခက်နေမိသည်။

ထူးခြားသည့် အမူအရာနှင့် ဖူးအိအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မိုးတိမ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသူက တော်ဝင်။ ဖူးအိလို တော်ဝင်အပေါ်မှာ အမြဲမကြည့်မလင်ဖြစ်နေသူတစ်ယောက်က ထူးထူးခြားခြား တော်ဝင်ဆီကို ရောက်လာရခြင်းမှာ တခြားကိစ္စမဖြစ်နိုင်။

သူမချစ်သူ မိုးတိမ်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးရင်း တော်ဝင် အာရုံထဲကို နေဗလ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် တော်ဝင် လန့်သွားသည်။ ဖူးအိနဲ့မိုးတိမ်အကြောင်း တွေးပါတယ်ဆိုမှ ဘာကိစ္စ မဆီမဆိုင် နေဗလဆိုသည့်လူကို သတိရနေမိသနည်း။

“တော်ဝင်”

“ဟင်”

“ဟို မောင်၊ မိုးတိမ်ဆီက တော်ဝင်ဆီကို တစ်ခုခုများ အဆက်အသွယ်ရှိသလားလို့ပါ။ အဲဒါ သိချင်လို့ လာမေးတာ”

တော်ဝင်ရှေ့မှာ မိုးတိမ်ကို ဖူးအိနှုတ်ဖျားက မောင်လို့ ယောင်မှားထွက်သွားမိသည့်အတွက် ရှက်စိတ်ဖြင့် ပါးလေးတွေ နီရဲသွားပေမယ့် ဖူးအိက သူမ သိလိုတာကို ရှေ့မျက်နှာနောက် ထားပြီး တော်ဝင်ကို မေးလိုက်မိရ၏ပြီ။

ဖူးအိ အခုလို ဖြစ်ရတာတွေအားလုံး မောင်ကြောင့်။ ဖူးအိအပေါ်မှာ မောင် မကောင်းလို့။ ဖူးအိကို မောင် ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားလို့။ တော်ဝင်ရှေ့ကို မောင့်အတွက် မျက်နှာပူပူနှင့် ရောက်ခဲ့ရ သည့်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို ရန်တွေ့စကားဆိုမိသည့်အဖြစ်ကို မောင် သိမည်မဟုတ်ပါ။

“အိမ်ထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦးလား ဖူးအိ”

“ဟင့်အင်း ဖူးအိ မထိုင်တော့ဘူး၊ အပြင်ကို သွားစရာ လည်းရှိသေးလို့ပါ”

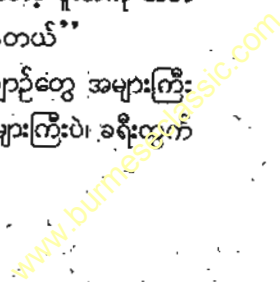
“ဪ”

“မိုးတိမ်နဲ့ တော်ဝင်တို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ သူ ပြန်သွားပြီးကတည်းကပါပဲ၊ မိုးတိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖူးအိ ဘာ သတင်းများကြားလို့လဲ”

“သတင်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖူးအိကို သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်လို့ တော်ဝင်များ သိမလား လို့ပါ”

“သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း ခရီးထွက်နေတယ်ပဲ ပြောတယ်၊ ဘယ်ကို ခရီးထွက်တာလည်းဆိုတော့ ဖူးအိကို အတိ အကျမပြောလို့၊ ဖူးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“သူတို့က လယ်တွေယာတွေ ဥယျာဉ်တွေ အများကြီး ဝိုင်တာဆိုတော့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ ခရီးထွက်

ရင် ဒီလိုပဲ ကြာတတ်တယ်၊ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ သွားရတာ လည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ ဖူးအိ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“မိုးတိမ်က ဖူးအိထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဖူးအိကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“အို”

ဒီလိုပေါ်တင်ကြီး အပြောခံလိုက်ရတော့ ဖူးအိမျက်နှာလေး အနီရင့်ရောင် ပြောင်းသွားသည်အထိ ရှက်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် တော်ဝင်ရှေ့မှာ မိုးတိမ်ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမိသူအဖြစ် ဖူးအိကိုယ်ဖူးအိ ဝန်မခံချင်။ ဝန်ခံလိုက်ရမှာ ရှက်နေသည်။

ဖူးအိတို့လို အနေအထိုင် အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်နှင့် ဂုဏ်ရည်တူ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး ခေါင်း ခေါက်ယူလိုက်နိုင်ပေမယ့် ဖူးအိနည်းသားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်မိသူကြတော့ ကိုယ့်ဘဝနှင့် လားလားမှ မအပ်စပ်သော မိုးတိမ် လို တစ်ရွာသားကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေ၏။

မိုးတိမ်ကို ချစ်သည့်အချစ်နှင့် ဖူးအိဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရလာသည်အထိ ဖြစ်လာရခြင်းကလည်း အံ့ဩစရာ။ မာမီနှင့် ဒက်ဒီသာ ဖူးအိ အကြောင်းသိလျှင် မိုးမီးလောင်ကြမှာသေချာသည်။ မာမီတို့က ဖူးအိကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာ ဖူးအိ သိသည်။

ဖူးအိရဲ့ချစ်သူဟာ အနည်းဆုံးတော့ နေဗလမဟုတ်ခဲ့ရင် တောင်မှ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲက တခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရ

မည်ဟု ဂမုန်းကအစ အပိုင်တွက်ထားသည်။ ဂမုန်းချစ်သူ စွမ်းဆို လျှင် နှစ်ဖက်မိဘတွေကိုယ်တိုင် သဘောတူကြသဖြင့် ဂမုန်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ခရီးလမ်းက ပန်းခင်းသောလမ်းနယ် ဖြောင့်ဖြူးသာ ယာလှပတင့်တယ်နေ၏။

ဖူးအိလို ကိုယ့်ကို ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ် သော ချစ်သူကို ကိုယ်က မကြည့်ဖြူ မခေါ်ချင်မပြောချင် လုပ်ခဲ့ သူထံမှ မျက်နှာအောက်ကျခံပြီး သွားရောက်စုံစမ်းနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အခုတော့ မောင့်ကြောင့် ဖူးအိမှာ သိမ်ငယ်ရက်ရွံ့ နေရတာကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သဘောမကျ။

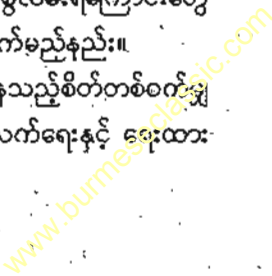
ဂမုန်းသာသိလျှင် ဖူးအိကို အပြစ်တင်မှာ သေချာသည်။

“ဪ” ခုမှသတိရတယ်။ မိုးတိမ် ပြန်သွားတုန်းက မေ့သွားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး တော်ဝင် “သိမ်းထားတာရှိတယ်၊ ဖူးအိ ယူသွားနော်”

မယူချင်ဘူးလို့ မငြင်းမိ။

အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသည့် တော်ဝင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မောင့်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာတွေများ ရှိနေမှာပါလိမ့် စိတ်ကူးကြည့်နေမိသည်။ ဒိုင်ယာရီလေးထဲမှာ မောင်က ဖူးအိကို အဘယ်မျှ ချစ်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကြောင်း စွဲလမ်းရကြောင်းတွေ ရေးထားမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မည်နည်း။

ဒီလိုသာဆိုလျှင် မောင့်ကို လွမ်းနေသည့်စိတ်တစ်ဝက်မျှ လျော့ပါး သက်သာသွားမည်ဖြစ်၍ မောင့်လက်ရေးနှင့် ရေးထား

သည့် စာလေးတွေကို အမြတ်တနိုး အမှတ်တရ အလွမ်းဖြေ၍ ရနိုင်သေးသည်။

“ရှော ဒီမှာ”

အညှီရောင် ဒိုင်ယာရီလေး ဖူးအိလက်ထဲ ချောက်လာ၏။ တော်ဝင်ရှေ့မှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မောင့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်

“ဖူးအိဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းလေးကို မောင်သိပ်ချစ် တယ်”

“အို”

အနုပညာဆန်ဆန် မောင့်လက်ရေးလေးတွေက ညီညီညာညာ လှလှပပ။ ဖူးအိအမည်နှင့် ဖူးအိကို ချစ်သည့်အကြောင်း ရေးသားထားသည့် မောင့်စာကို ဖတ်လိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ခံစားကြည့်နူးသွားရသလို တော်ဝင်မျက်နှာကိုလည်း ရှက်အမ်းအမ်းလေး မော့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာတွေရေးသား ရင်ဖွင့်ထားသည် မသိသေးသော်လည်း ထိုစာတွေအားလုံးကို တော်ဝင် ဖတ်ပြီးလောက်ပြီဟူသော အသိက ဖူးအိပါးလေးတွေကို နွေးထွေးသွားစေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ တော်ဝင်၊ ဖူးအိ သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖူးအိရယ်”

မောင့်စာအုပ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုးထွေးပိုက်ရင်း နေရာက မပြေးရုံခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်လာသည့် ဖူးအိနောက်ကျော

ပြင်ကိုကြည့်ကာ တော်ဝင် စိတ်ထဲ ဘာတွေဘယ်လို တွေးနေမည်ကို ဖူးအိ မသိချင်သလို တွေးလည်း တွေးမကြည့်ချင်ပါ။

စိတ်ထဲမှာတော့ မောင့်ကို ဖူးအိ ဘယ်လောက်ချစ်နေသည်၊ ဘယ်လောက်လွမ်းနေ တမ်းတနေသည်ဆိုတာကို တော်ဝင် သိသွားပြီဟု တွေးမိတာနှင့်ပင် ရှက်လွန်း၍ ဖူးအိမျက်နှာလေးကို သာ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် နေရာမှာ ကွယ်ဝှက်ထားချင်နေမိသည်။

ကွက်အသစ်ရဲ့အချစ်ရက်စွဲများ

အခန်း (၁၃)

“ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ သားရယ်၊ မာမိတို့မှာ အားလုံးပေါင်းမှ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတာ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တဲ့သူကကွယ်၊ ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့သူကိုမှ၊ အရှုံးအမှူး အသည်းအသန် ဖြစ်စရာလားကွယ်၊ သား အန်ကယ်ပြောတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ထဲကဆို ဟုတ်လားသား”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မှာလည်း အခြေ အနေနဲ့ပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ မာမိကတော့ သားကို ဖူးအိလေးကလွဲရင် တခြားဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှကို သဘောမတူဘူး”

“ဖူးအိကိုပဲ သား လက်ထပ်ပါ”

နေဗလ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူနှင့် တော်ဝင်ကို ဦးလေးတော်သူ အန်ကယ်လေးက တွေ့သွား

တာမို့ မာမိနားကို ရောက်သွားသည့်အတွက် တော်ဝင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နေဗလဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်အတိုင်း ပြောပြလို့လည်း မာမိက သူ့စကားကို လက်ခံမည်မဟုတ်။ တော်ဝင်နှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်မှာကို တော်ဝင်ကို ချစ်ရေးမဆိုခင်ထဲက နေဗလ သိထားပြီးသားဖြစ်သည်။ အခုလိုအချိန်မှာလည်း မာမိက သူနှင့်တော်ဝင်ကို လုံးဝသဘောမတူနိုင်ကြောင်း ပြတ်သားစွာ စကားဆိုလာပေမယ့် ထူးပြီး ဘာမှမခံစားမိ။ မာမိသဘောတူသည့် မိန်းကလေးက ဖူးအိဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ နေဗလအတွက် အတော်လေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဖူးအိက သူ တော်ဝင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ တစ်ဖက်သက် သဘောကျနေတာကို သိထားတော့ အထူးရှင်းပြနေစရာမလိုတော့။ ဖူးအိကို အသုံးချပြီး တော်ဝင်နှင့် နီးအောင် သူ့ဘက်က ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ပင် ရနိုင်သေးသည်။ ဒီကြားထဲမှာ ဖူးအိမှာ ချစ်သူရှိနေဖို့က အရေးကြီးသည်။

ဖူးအိမှာသာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းရ လွယ်မည်မဟုတ်။ ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရခက်မှာ သေချာသည်။

“မာမိပြောတာ ကြားလား သား၊ ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်း တူ ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးကိုပဲ စဉ်းစားစမ်းပါကွယ်”

“သား သူ့ကိုချစ်တယ် မာမိ၊ ဖူးအိကိုတော့ ခင်ပါတယ်၊

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူတစ်ယောက်လိုတော့ မချစ်ဘူး”

“လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ဒီလိုပဲ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ ချစ်သွားကြမှာပါကွယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝကြီးထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက ထင်သလောက်လည်း အရေးကြီးလှတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အချစ်ဆိုတာကြီးကို အကြောင်းပြပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒုက္ခနွံထဲ နစ်သထက်နစ်အောင် ဆွဲချပစ်ဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ သားရယ်။ လောကကြီးမှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတာတွေလည်း တကယ့်လက်တွေ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝထဲ အများကြီးပဲ”

“မာမိပြောတာ နားထောင်နော် သား၊ ပူးအိလေးနဲ့သာ ဆိုရင် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြလို လူတိုင်းက အားကျချီးမွမ်းကြမှာ သိလား”

နေဗလမာမိက သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဘဝအသိဖြင့် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သားရတနာလေးကို နားချနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာခဲ့သူဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ အချစ်ရေးဘက်ကိုသာ အလေးသာပေးလိုသော စိတ်ဆန္ဒကို နားလည်နေ၏။

အချစ်ဆုံးချစ်သူနှင့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကွဲခဲ့ရပြီး သည့်နောက်မှာ မိဘတွေသဘောတူသည့် ပြီးပြည့်စုံလိုတရဘဝမှာ လူတကာ အားကျငေးယူရသောဘဝဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အထက်စီးက ခေါင်းမော ရင်ကော့ပြီး ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေနိုင်သူ

ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်မိသားစုဘဝလေးနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်လာတော့ အချစ်အတွက် ခံစားခဲ့ရတာတွေက ငယ်ရွယ်သူဘဝ စိတ်ကူးအယဉ်လွန်တာတွေ အဖြစ်သို့ လွယ်လင့်တကူ ကူးပြောင်းသွားသည်။ နောင်ဖွဲ့လာသော သားသမီး သံယောဇဉ်၊ ခင်ပွန်းသံယောဇဉ်တွေထဲမှာ အချစ်ဆိုတာလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ဖြစ်တည်ရှင်သန်လာခဲ့သည်။

အရေးအကြီးဆုံးက ဘဝနှင့်ရင်းရမည့်အချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်စွာ ချနိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။

“မာမိစကားကို နားထောင်မယ်မဟုတ်လား သား၊ သားလက်ခံတယ်ဆိုရင် ပူးအိနဲ့သားတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“အရင်မလိုပါနဲ့ဦး မာမိရယ်၊ ပူးအိမှာလည်း ချစ်သူရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ပူးအိကိုယ်တိုင်လည်း သမီးလိမ္မာလေးပဲကွယ်။ သူလည်း သူ့မာမိစကားကို သားလိုပဲ နားထောင်မှာပေါ့။ သားသာ ဓာမိစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်စမ်းပါကွယ်”

“သားတို့လူငယ်ချင်း အရင်တိုင်ပင်ပါဦးမယ် မာမိရယ်၊ သားကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါဦး”

“မာမိစကားသာ သားနားထောင်မယ်ဆိုရင် သားစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမှာပေါ့ကွယ်။ ဟို မိန်းကလေးကိုသာ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်လိုက် ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ နောက် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်တော့ပါဘူး။ မာမီလည်း တစ်ဖက်ကို သားမသိပ် ဘာစကားမှ မလွန်ထားပါနဲ့။”

“အေးပါကွယ်။ သား သဘောပါ။ မာမီသားလေး ဒီလောက်အပြောရမခက်ဘူးဆိုတာ မာမီသိတာပေါ့။ သားကို မာမီယုံတယ်။ သားက မာမီစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မယ့်သား မဟုတ်ဘူး။”

မာမီစကားတွေက ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသားမို့ နေဗလကို သူ့သဘောနှင့်သူ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်အောင် အပြတ်ချုပ်ကိုင်ထားမှန်း သိလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နေဗလကိုယ်တိုင်လည်း မာမီတို့ သူ့ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေလိုပါ။ မိဘစိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်ကို ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ လူလက်ထံ ထိုးအပ်ပစ်ဖို့ ကြပြန်တော့လည်း တစ်ရက်တလေမဟုတ်။

ဘဝတစ်သက်စာဆိုတော့လည်း ခက်သည်။ သားဆိုးသားမိုက်ဆိုသည်ဘွဲ့ကို နေဗလကိုယ်တိုင်အလိုမရှိ။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် သားလိမ္မာဘွဲ့ကိုသာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံယူလိုသူဖြစ်ပေမယ့် လက်ရှိအနေအထားမှာ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သိနေသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ တော်ဝင်အသွင်သဏ္ဍာန်လှလှလေး ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ မာမီကတော့ တော်ဝင်ကိုမြင်ပင် မမြင်ဘူးရသေး။ သားဖြစ်သူနှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ပါဟု အပြတ်ငြင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ချစ်သော၊ မြတ်နိုးရသော မိန်းမလှ

လေးထံမှ ချစ်အဖြေကို အခုချိန်ထိ မရသေး။ အခုလို အခြေအနေနှင့်လည်း ရဖို့ရာလမ်းမမြင်။ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်က သူ့ဖီအပေနှင့် သူမအမေအဖြစ်ကို သိထားတော့ နောက်ထပ် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ခါးသီးနေသည်မှာ သိပ်တော့မဆန်း။

သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို ကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်စရာ။

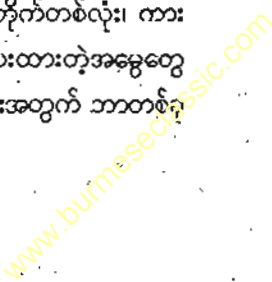
ဟား မောင့်တော်ဝင်ရယ်။

နေဗလက တော်ဝင်ဆီက ချစ်အဖြေကိုရအောင် ဘယ်လိုကြံစည်ကြိုးစားရမှန်း မသိဖြစ်နေချိန်မှာ နေဗလ မာမီကတော့ နားအိတို့ ပန်းရုံကို အရောက်သွားကာ ဖူးအိမာမီ ဒေါ်တင်မို့နှင့် သားရေးသမီးရေးကိစ္စ အခြေအနေ ဆွေးနွေးနေပါသည်။

“တင်မို့ကလည်းကွယ် လူငယ်ချင်း အစထဲရင်းနီးပြီးသား သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ။ လက်ထပ်ပြီးတော့ ထည်း သူ့အလိုလို ချစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်။”

“မင်္ဂလာကိစ္စကိုသာ လူကြီးတွေစိတ်ကြိုက် စီစဉ်လိုက်ရအောင်ပါ။ တင်မို့တို့သဘောသာ ဘယ်လိုဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ပြော၊ ရီမာတို့ဘက်က အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။”

“ပြီးတော့ သားနဲ့သမီးတို့ နေထိုင်ဖို့တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးလက်ဖွဲ့မယ်။ သားရဲ့ဘွားဘွားကြီး ပေးထားတဲ့အမွေတွေ ထည်း သားနဲ့အတူ ပါလာမှာဆိုတော့ ဖူးအိလေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ပုပင်စရာမရှိပါဘူးကွယ်။”

၁၄၈

ခြေလဲသွယ်

အောက်အသစ်အုတ်ရက်ပွား

“မမရီမာက အခုလိုပြောနေတော့ တင်မို့ဘက်က ပြောစရာတောင်မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေပြီ မမရေ၊ သမီးလေးဖူးအိကို လည်း မတော်တရော်တွေ ဖြစ်သွားမှာ ကြောက်နေတာဆိုတော့ မမပြောသလိုပဲ ဒီမင်္ဂလာကိစ္စကို တင်မို့တို့ဘာသာ စီစဉ်လိုက်ကြ တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ညီမရယ်၊ သားကိုလည်း မမက အပြတ်ပြော ပြီးပြီ၊ သမီးလေးဖူးအိကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ ဖူးအိလေးကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချွေးမမတော်နိုင်ဘူးလို့”

“တင်မို့လည်း သမီးကို မမပြောသလိုသာ ပြောလိုက် တော့၊ သားနဲ့သမီးဆိုရင် လန့်နေမြန့်ရွှေ နတ်ဖက်တဲ့စုံတွဲပါ ညီမ ရယ်”

နေဗလမာမိ ဒေါ်ရီမာက သူဖြစ်ချင်တာကို ဝေဝေဆာဆာ လေး တိုက်တွန်းပြောကြားနေသလို သမီးရှင်ဖြစ်သည့် ဒေါ်တင်မို့ မှာလည်း တစ်ဖက် သားရှင်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ခယ တောင်းပန်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို တန်ဖိုးထား တောင်းရမ်းနေသည်ဆို တော့ သမီးဖြစ်သူ ကံကောင်းပုံကို တစ်မိမ့်စိမ့်တွေးပြီး မိဘပီပီ ကျေနပ်ပီတီတွေဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေဗလနှင့်ဆိုလျှင် ပြောစရာ မရှိ။ သဘောတူကြည့်ဖြူပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း သမီးဖြစ်သူဘက် က ခပ်အင်အင်လုပ်နေတာနှင့် ထိုကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်သည်။ အခုတော့ ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင် အတွေးစိတ်ကူးတွေ တစ်မျိုးတစ်စုံ

ပြောင်းလွဲသွားသည်။

သားရှင်ဘက်က လိုလိုလားလား တောင်းဆိုနေတုန်း တိုယ်က အထက်စီးက ခပ်မိမ့်မိမ့်လေး နေရာယူပြီး ကြည့်နေနိုင်တုန်း ခက်လာပွဲကို ကျင်းပမည်။ ကိုယ်က သမီးရှင်ဆိုတော့ လာဘ်ဦးကို ခယ်ကောင်း။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်းက အတွင်းသိ အစင်းသိ တော့။ ဒေါ်ရီမာပြောသည့်အတိုင်း မင်္ဂလာကိစ္စကို ဒေါ်တင်မို့သဘော ခြင့် လက်ခံအတည်ပြုလိုက်သည်။

ဖူးအိအက်ဒီက ဒေါ်တင်မို့ပြောလျှင် အားလုံးပြီးသည်။ နေဗလကို သားမက်တော်ရလျှင် ကိုယ့်ဘက်က မရှုံးသလို ဖူးအိလို ချွေးမကိုရသည့်အတွက်လည်း နေဗလတို့ဘက်က မရှုံးပါ။ ဂုဏ်ဂုဏ်ချင်းထပ်၍ မြတ်ပြီးရင်း မြတ်ကြသူတွေချည်း။

သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရတာလည်း အခုတလော အခြေ အနေမဟန်။ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထက် မှာ လူမမာလိုလုပ်နေသည်။ ပုံစံကိုကြည့်ရတာ ရည်းစားပုမိနေသလို နှိုးဆိုပေမယ့် သမီးဖူးအိမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိ၍ တစ်ပိုင်းကတော့ စိတ်ချထားသည်။

ဒေါ်တင်မို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးဉာဏ်မင်းက အိမ်ကို အရင်ပြန်ရောက်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်တင်မို့ မျက်နှာမှာ အပြုံး မီးတွေ ပွင့်လန်းသွားသည်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ တစ်ကိုယ် တည်း မွေးကြိုင်လန်းဆန်းအောင် ပြုပြင်ပြီးမှ ယောက်ျားဖြစ်သူနား ဆောက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

သမီးနှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေပေမယ့် ညီနောင်နှစ်ယောက် ဘာတွေသဘောကျနေသည်မသိ။ မကြာခဏ ရယ်အော်သံလေးတွေ ကြားနေရသဖြင့် တစ်မျိုးတော့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သမီးကြီး ဂမန်းရဲ့ချစ်သူက နှစ်ဖက်မိဘတွေ အသိအမှတ်ပြု လက်ခံထားပြီးသားမို့ အချိန်တန်ရှင် လက်ထပ်ကြရုံအပြင် မရှိ။ သမီးငယ်လေးအတွက်ကျတော့ ဒေါ်တင်မို့ စိတ်မချပေမယ့် အခုတော့ ရင်အေးချမ်းမြေ့ရပါပြီ။

“ယောက်ျားရေ”

“ဟင်”

“တင်မို့တော့ သမီးငယ်ဖူးအိအတွက် သတို့သားရှာလာခဲ့ပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“နေဗလလေ၊ ဖူးအိသူငယ်ချင်းကောင်လေးလေ၊ မမရဲ့ မာသားနဲ့၊ သူ့အမေကိုက တင်မို့သမီးလေးကိုမှ သည်းသည်းလှုပ်လိုချင်နေတာ၊ ဒီနေ့တော့ သားရှင်ဘက်က ဇွတ်အတင်း သမီးတောင်းနေတာနဲ့ တင်မို့လည်း လက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲလိုက်ပြီ”

“အဲဒါ ယောက်ျားသဘောကရော”

“နေဗလနဲ့ဆိုရင် သဘောတူပါတယ်၊ သမီးသဘောကရော”

“အမလေး၊ ရှင့်သမီးက ပြောမနေနဲ့၊ အစတုန်းကတော့ ဟုတ်မလိုလို့နဲ့ အခုတော့ နေဗလဆိုတာ ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတဲ့လေ”

“သမီးက သဘောမကျဘူးလား”

“အခုတော့ ဒီလိုပဲပြောတာပဲလေ၊ နောက်တော့လည်း အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားတော့ သူ့အလိုလို ချစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒီကိစ္စ သမီး သိပြီးပြီလား”

“မသိလည်း သိအောင်ပြောရမှာပဲ၊ တင်မို့ကတော့ သမီးကို နေဗလနဲ့ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူး၊ ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူတို့မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ အဆင့်အတန်း၊ မျိုးရိုးကအစ ဘာတစ်ခု ပြောစရာရှိလဲ”

ဦးဉာဏ်မင်း ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။ ဒေါ်တင်မို့ ပြောတာတွေအားလုံး မှန်နေသည်။ ယောက်ျားလေးရှင် နိုယ့်တိုင်က လိုလိုလားလားဆိုတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိ။

“အေးလေ၊ မိန်းမသဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကိုကတော့ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး ဆင်စီးမြင်းရုံတာပဲ ကြည့်ချင်တယ်”

“တင်မို့လည်း ကိုလိုပါပဲရှင်၊ ဒါဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို အခုချိန်ကစပြီး အတည်ပြုလိုက်ပြီနော်”

“ဒါပဲပေါ့”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သမီးရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို သဘောတူလက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ သမီးမင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လို အကောင်းဆုံး စီစဉ်ရမလဲဆိုတာတွေ စိတ်ကူးယဉ် တွေးတောစရာ ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခုမကြိုက်ရင် တစ်ခုယယ်လိုက်၊ တခြားတစ်ခု စဉ်းစား

လိုက်နှင့် ဒေါ်တင်မှီတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်မဆုံးရှိနေချိန် သမီးဖြစ်သူ ဖူးအိမှာလည်း သူမချစ်သူ၏ ဒိုင်ယာရီကို အလွမ်းဖြေ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရလွန်းသဖြင့် အလွတ်ရသူဖြစ်နေပါပြီ။

ချစ်သူနဲ့တွေ့ရင် သယ်လိုစိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လိုက်မည်။ ဘယ်လို ရန်တွေ့လိုက်မည်။ ဘယ်လိုမူလိုက်နဲ့ လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးတွေ တစ်လှေကြီး ယဉ်နေကြခြင်းဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် မှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်အတူ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အခန်း (၁၄)

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနှလေးက ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် ဝူလောင်နေကြသူနှစ်ဦး၏ရင်ကို အေးမြမှုတစ်ခုမှ မပေးနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး ထင်မထားသဖြင့် ပိုဆိုးသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်အမြင်လွဲသည့်အကြည့်။ ဒေါသဖြစ် ရန်လိုသော အကြည့်များဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေဗလ၊ ဖူးအိဘက်ကတော့ ဒီကိစ္စကို လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ လက်လည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဖူးအိမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ဖူးအိလက်ထပ်မယ့်လူကလည်း ဖူးအိချစ်သူပဲ”
ဖူးအိအသံက ခါးခါးသီးသီး။ နေဗလကို စိတ်ဆိုးရလွန်းသဖြင့်လည်း သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“နင့်မှာ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ကြားက ဒီကိစ္စ မျိုးက ဖြစ်စရာလား နေဗလရယ်”

“ဪ နင်ကမှ အပြောကောင်း၊ ဘယ်သူကလဲ နင်ကိုမှ မရရင် သေရပါတော့မယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ၊ နင်မှာ ချစ်သူရှိသလို ငါ့မှာလည်း ငါ့ချစ်တဲ့သူ လက်ထပ်ခဲ့သူ အဆင့်ရှိပြီသား နားလည်လား”

“နင်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ အခု ဖူးအိကိုပြောသလို နင့် မိဘတွေကို ဒီအတိုင်းပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒါဆို ပွဲကပြီးနေပြီပဲ”

“မပြီးလို့ပေါ့၊ ငါ့မာမိက နင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ သူ့ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ အပြတ်ပြောထားတော့ နင်ပြောသလို ဘယ်လိုလုပ် ပွဲကပြီးနိုင်မှာလဲ”

စိတ်ညစ်တယ်ဟာ၊ ငါနဲ့ငါ့ရည်းစားက အခုလက်ရှိ အနေအထားမှာတောင် အဆင်ပြေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မာမိသဘောထားတိုသာသိရင် ငါတော့ဆွေးပြီ”

“ဖူးအိအဖြစ်ကလည်း နင်နဲ့အတူတူပါပဲ နေဗလရယ်၊ အခု ဖူးအိတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

အဖြစ်အပျက်ချင်းတူနေတော့ ဝေဒနာခံစားချက်ချင်းလည်း တူနေကြသည်။ နှစ်ဘက်မိဘတွေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ တရားဝင် ဖွင့်ဟကြေညာခံရပြီးနောက်မှာ အခုလို သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်က မိန်းကလေးပဲ၊ နင့်ချစ်သူ လာခေါ်ရင် လိုက်သွားပေါ့”

“အဲမယ် ဖူးအိကြတော့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ခိုးရာလိုက်

ခိုင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ နင်ကမှ ယောက်ျားပီပီ ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူကို သတ္တိရှိရှိခိုးသွားပါလား ဟွန်း”

“ငါ့အဖြစ်က နင်နဲ့မတူလို့ ဖူးအိရာ၊ သူက အခုချိန်ထိ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေပေးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကသာ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ကြီးဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို နင် ဝဋ်လည်တာပေါ့”

“ဟင်”

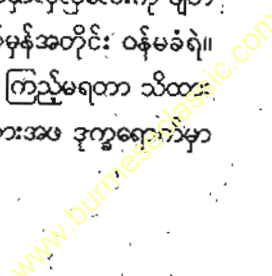
ဖူးအိမျက်နှာကို သူ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည့် ဖူးအိမျက်နှာပေါ်က အပြုံးကြောင့် နေဗလအနေခက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးတဲ့ အတွေးပါလား။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က မိန်းကလေးတွေ အသည်းနှလုံးကို ခွဲနေတာတဲ့၊ နင့်ကြောင့် မျက်ရည်ကျရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ အသည်းကွဲရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ”

“အခု နင် ဝဋ်လည်နေပြီ”

“နင့်လိုလူတစ်ယောက်ကိုတောင် မချစ်နိုင် မကြိုက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖူးအိ မြင်ဘူးချင်လိုက်တာ နေဗလရယ်”

နေဗလမျက်လုံးထဲမှာ တော်ဝင့်မျက်နှာလှလှလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်လိုက်မိပေမယ့် ဖူးအိကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဝန်မခံရ။ ဖူးအိစိတ်က မလွယ်။ တော်ဝင့်ကို အစထဲက ကြည့်မရတာ သိထားတော့ ပိုဆိုးသည်။ သူ့ကြောင့် တော်ဝင့်တို့သားအဖ ဒုက္ခရောက်မှာ

မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ နေဗလကို စိတ်မဝင်စား။ စိမ်းစိမ်းကားကား ရက်စက်စွာ ကျောခိုင်းနေသူမှာ တခြားသူမဟုတ်။

ပန်းရပ်မှာ ဖူးအိတို့နှင့် အတူနေသည့် တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးပါဟုဆိုလျှင် ဖူးအိတစ်ယောက် သူ့ကို အခုလိုပင် မထိတရီ ပြုံးကြည့်နေနိုင်ပါဦးမလားဟု တွေးနေမိ၏။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နင့်ကို မချစ်ပါဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူးဆို တာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ နင့်ထက် အဆင့်မြင့်ပြီး နင့်ထက် ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်နေလို့လား။”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဖူးအိ သိပါတယ်၊ နင်က တော်ရုံမိန်းကလေးကို စိတ် မဝင်စားတတ်တဲ့သူပဲ၊ ဘာလဲ သူ့အဖေက အကောင်ကြီးကြီး အမြီး ရှည်ရှည်ထဲကလား။”

ဖူးအိမေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်။ နေဗလကိုယ်တိုင် ဘာဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိ။ အရင်တုန်းက နေဗလဆိုတာ ဖူးအိပြော သလို မိန်းမလှလေးတွေ ထည်လဲတဲ့သည်ဆိုပေမယ့် နေဗလတဲ့ သည့် မိန်းကလေးတိုင်း တန်းတူရည်တူ အဆင့်အတန်းတူထဲက သူတွေချည်း ဖြစ်တာကို ဝန်ခံပါသည်။

ဒါက အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို နေဗလကိုယ်တွေ့ မခံစားရခင် တုန်းက နေဗလ စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့သက်သက် အပျော်သဘော နှင့် တွဲခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် အခုလက်ရှိ အခြေအနေနှင့် အရင်က နေဗလအခြေအနေ မတူတော့တာကို ဖူးအိမသိ။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် နေဗလပဲ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သိ နေရသည့်အဖြစ်မျှသာ။ ဖူးအိက သူ့ကို အရင်နေဗလဟုထင်ပြီး အထင်တကြီး မေးနေသည်။ သူချစ်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အဖေက အကောင်ကြီးကြီး အမြီးရှည်ရှည်ထဲကလားတဲ့။

သူချစ်တဲ့ တော်ဝင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ အဖေ ဦးချမ်း ငြိမ်းမှာ ဘာကောင်မှမဟုတ်သလို ဘယ်လိုအမြီးရှည်ရှည်မှလည်း မရှိ။ ဆွေမျိုးအရင်းအချာဖြစ်သော ဖူးအိတို့မိသားစုကပင် ခေါ်ချင် ပြောချင်ကြသူတွေမဟုတ်။ အဖြစ်မှန်ကို ဖူးအိကို ပြောလိုကလည်း မဖြစ်။ မာမိသိရင် လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုဆိုးမည်။

“မေးနေတာ ဖြေပါဦး နေဗလရဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလည်း။”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖူးအိရယ်၊ ငါ့အဖြစ်က နင့်ကို ပြော ပြလို့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး၊ နင်သိလို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ။”

“နင့်စကားက သေချာလှချည်လား နေဗလ၊ နင့်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောလို့မရတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေပြီ ထင်တယ် ဟုတ်လား။”

“အေး နင်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။”

“ဟင်။”

နေဗလမျက်နှာကို ဖူးအိ တအံ့တဩလေး ကြည့်လိုက် သည်။

“နင်ပြောသလို ငါ ဝင်္ဍလည်တယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ။”

ပြီးတော့ ငါ့ချစ်တဲ့သူက နင်ထင်သလို အသိုင်းအဝိုင်းထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတယ်”

“သူကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ သူမရှိလို့လည်းမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသွင်ဖြင့် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပြောနေသော နေဗလကိုကြည့်ပြီး ဖူးအိ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပုံကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ့ချစ်သော မိန်းကလေးအတွက် တကယ်ခံစားနေရမှန်းကိုယ်တိုင် ချစ်တတ်သူဖြစ်နေသော ဖူးအိ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်နိုင်ပါသည်။

“နင်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတော့ တကယ်ကံကောင်းပါတယ် နေဗလရယ်၊ တခြားအကြောင်း မပြောနိုင်ရင်အေပါ၊ နင်ချစ်သူကောင်မလေးနာမည်တော့ ဖူးအိကို ပြောပြလို့ ရတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဟင်”

“နင့်ကိုပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဖူးအိရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေဗလ မဖြေ။

ဖြေစရာစကားလည်းမရှိ။

“ဖူးအိမေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး နေဗလရယ်၊ နင် အဖြေရခက်နေအောင် ဖူးအိနဲ့ သိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား”

ဖူးအိစကားက နေဗလရင်ကို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို အက်ခတ်သလို စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဖူးအိမျက်လုံးတွေအောက်မှာ နေဗလကိုယုံကိုကိုယ် အခြေမဖျက်အောင် ထိန်းနေလိုက်ရသည်။

“နေဗလ”

“ဟင်”

“ဖူးအိမေးတာ နင်ဘာလို့ မဖြေတာလဲ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို ညှင်စားစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါ့အကြောင်းကို အသာထားစမ်းပါဦး ဖူးအိရာ၊ နင်မေးတာကို ငါမဖြေခင် ငါမေးတာကို နင်အရင်ဖြေစမ်းပါဦး”

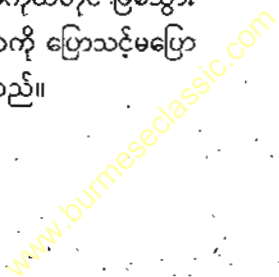
“ဖူးအိက ဘာဖြေရမှာလဲ”

“နင်နဲ့နင်ချစ်သူအကြောင်း ငါသိချင်တယ်”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ ဘာမှမဖြေနိုင်သူက ဖူးအိကိုယ်တိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ဖူးအိနှင့် မိုးတိမ်တို့အကြောင်း နေဗလကို ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတာ ဖူးအိ စဉ်းစားရင်း တွေဝေနေသည်။

“နင်ရော ငါ့လိုပဲလား ဖူးအိ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါမေးတာကို မဖြေနိုင်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး နေဗလရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖူးအိမှာလည်း ဖူးအိအကြောင်းနဲ့ဖူးအိတိုတာလည်း အမှန်ပဲ”

“နင့်ချစ်သူက နင့်မိဘတွေ သဘောမတူနိုင်တဲ့ သူမို့လား”

ချစ်သူမိုးတိမ်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိတော့ ဖူးအိ ဦးခေါင်းလေး ငုံ့သွားသည်။

“ဖူးအိ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နေဗလရယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့ သဘောကျလောက်နိုင်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာ တယ်”

“နင့်အကြောင်းတွေ နင့်အိမ်က သိသွားပြီလား ဖူးအိ သိသွားလို့များ တို့နှစ်ယောက်မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်တာလားမှ မပြော တတ်တာ”

“အဲဒါတော့ ဖူးအိလည်း အတိအကျတော့ မပြောတတ် ဘူး၊ နင်တို့ကြတော့ရော နင့်အိမ်က သိသွားလို့လား”

“အေး”

“ဟာ”

“ဒီလိုဆို ဖူးအိတို့ကိစ္စလည်း မာမိတို့သိနေပြီးသားလား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖူးအိနဲ့နင့်ကို မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်ကြတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အခုချိန်မှာ နင်ရောငါပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ လူကြီးတွေက တို့ကို ထယ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပေးတာကို အသုံးပြုပြီး တို့ကလည်း လူကြီး ခီတာတွေ ယုံကြည်စိတ်ချလာအောင်လည်း ပြနိုင်မှဖြစ်မယ်”

“ဒီတော့ နင်လည်း နင့်ချစ်သူအကြောင်း ငါ့ကို ပွင့်ပွင့် ထင်းလင်းပြောပြ၊ အေး အဲဒီလိုပဲ ငါကလည်း နင့်ကို ငါ့ချစ်သူ အကြောင်း နင်သိအောင်အားလုံး အစအဆုံးပြောပြမယ်”

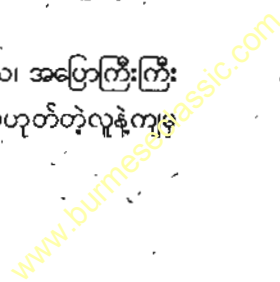
“ပြီးရင် နင်ရောငါပါ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင် နှင့်ရအောင် လူကြီးတွေမသိအောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ငါပြောတာ နင် သဘောတူရဲ့လား ဖူးအိ”

“အခုမှတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရုံရှိတော့တာပေါ့ နေဗလ ရယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

ပထမဆုံး ဖူးအိက သူမချစ်သူ မိုးတိမ်အကြောင်း အစ ဆုံး ပြောပြတော့ နေဗလမှာ ဖူးအိပြောပြသမျှကို နားထောင်ရင်း သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အချစ်ကံ ကြီးမှုကို အံ့ဩနေမိသည်။

ဖူးအိချစ်သူဆိုတာ တခြားသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ သူချစ် သူ သူမြတ်နိုးသော တော်ဝင်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ သူ ရယ်ပစ် ထိုက်မိသည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘာရယ်တာလဲ နေဗလ၊ အပြောကြီးကြီး အနကြီးကြီးနဲ့ မိန်းကလေး၊ အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့လူနဲ့ကျမှ

ထိပြီဆိုပြီး ဖူးအိကို လှောင်တာမဟုတ်လား။”

ဖူးအိမှာ သူမအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောပြီးမှ အရယ်ခံရသဖြင့် ရှက်လည်းရှက် အခံရလည်းခက်စွာ မျက်နှာနီနီဖြင့် ရန်တွေ့လာတော့ နေဗလ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ငါ့ရယ်တာ နင့်ကို လှောင်တာမဟုတ်ဘူး ဖူးအိ။ နင့်နဲ့ငါ့အဖြစ်ကို သဘောကျလို့ ရယ်တာသိလား။ ငါချစ်တဲ့ကောင်မလေးဆိုလို့ တခြားသူထင်မနေနဲ့ဦး။ နင်တို့ညီအစ်မ ကြည့်စေအောင် မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးပဲ”

“ဘာ”

“နင့်ချစ်နေတဲ့သူဆိုတာ တော်ဝင်ဟုတ်လား။”

“အေး”

“တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုသာ မိဘတွေသိရင် ရင်ကျိုးကြမှာပဲ နေဗလရယ်။ နင့်နဲ့ငါ့အဖြစ်ကလည်း တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုလွန်းတယ်”

“အချစ်လေ ဖူးအိ၊ ငါ တော်ဝင်ကို တကယ်ချစ်တာ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ကြားပဲကြားဖူးတယ်။ တော်ဝင်နဲ့ကြမှ အချစ်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အချစ်က နင့်အချစ်လို ကံမကောင်းပါဘူး ဖူးအိရာ”

“တော်ဝင်က သူ့မိဘအဖြစ်ကို နမူနာယူပြီး ငါ့ကိုချစ်ရာကြောက်နေပုံပဲ။ ငါ ဘယ်လိုပြောပြော ငါ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာချစ်ပဲ”

“သူက ငါ့ကိုမချစ်လေ ငါက သူ့ကို ပိုပြီးချစ်လေ။ ပိုပြီး မြတ်နိုးလေဖြစ်နေတော့ ငါ သူ့ကို ဇွတ်အတင်း ခိုးပြေးရမလိုဖြစ်နေပြီ”

နေဗလမျက်နှာက တကယ့်ခံစားချက်အပြည့်။ မျက်နှာချောချောကလည်း မှုန်ရီနေတော့ ဖူးအိကိုယ်တိုင် ခံစားရသလို ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။

“ဖူးအိ”

“ဟင်”

“နင့်ကို နင့်ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင် ငါကူညီမယ်။ နင်ကလည်း ငါ့ကို တော်ဝင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးပါမယ်လို့ ကတိပေး”

“အေးပါ ဖူးအိ ကတိပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖူးအိရယ်”

ဖူးအိလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုသည့် စကားကို ဖူးအိရင်ထဲက ပြောနေသလို နေဗလ မကြားလိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း သူမကို အချိန်အကြာကြီး ခွဲပြီးနေနိုင်ရက်သော ချစ်သူကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် လွမ်းဆွတ်သတိရလှပြီဖြစ်ကြောင်းကိုက သူမသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅)

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း သားနဲ့သမီးက လိမ္မာကြသားပဲ မမရီမာ်ရေ၊ မမစိတို့လူကြီး စိတ်တိုင်းကျစ်စဉ်ပါဆိုနေမှတော့ ဘာလို့ သေးလဲ၊ သူတို့ပြောသလို မင်္ဂလာကိစ္စကို ချက်ချင်းကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့ ဆိုတာလေးတော့ တင်မှီတို့ဘက်က ပြန်လိုက်လျော့မှထင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ တင်မှီသမီး လိမ္မာတာကဟုတ်ပါပြီ တော်ကြာ မမသားတော်မောင်က မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်လှုပ် သွားမှဖြင့်ကွယ်”

“သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မမရဲ့၊ နောက်ထပ် ချစ်သူ ရည်းစားအသစ် ထပ်တွေ့နေပြန်ပြီတဲ့လား”

ဒေါ်တင်မှီဘက်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောနိုင်ပေမယ့် ဒေါ်ရီမာကတော့ ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံးမို့ ဒေါ်တင်မှီလို မရယ်နိုင်။ သားကိုလည်း စိတ်မချ။ နေဗလမှာ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ထားခဲ့သည့် အချိန်တုန်းကလည်း

ဒေါ်ရီမာ ဘာတစ်ခုမှ မပူဘဲ အေးအေးနေနိုင်ခဲ့သေးသည်။

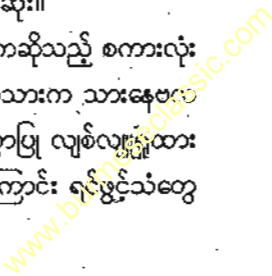
သားရဲ့ချစ်သူရည်းစား ကလေးမလေးတွေအားလုံး အဆင့် အတန်းရှိရှိ ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲကချည်းဖြစ်နေ တော့ တစ်ယောက်မငြိ တခြားတစ်ယောက်နှင့် ငြိလည်း ကိုယ့် ဘက်က လက်ခံသဘောတူပေးနိုင်သည်မို့ မိန်းမရပြီးရင် ခြေငြိမ် သွားမှာပဲဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အခုလက်ရှိအခြေအနေကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သားနှင့် နောက်ဆုံးတွဲနေသည့် မိန်းကလေးမှာ ဒေါ်ရီမာစိတ်ကို အကြီး အကျယ်ဆုံး နှောင့်ယှက်မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ရုပ်ကလေးဇနီး ပြုပြီး ဆင်းရဲမွဲတေနေသော အခြေခံလူတန်းစား အောက်ခြေကလာ သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု မောင်ဖြစ်သူ ပြောတုန်းထဲက ဒေါ်ရီမာ သားအတွက် ပျာသွားသည်။ ခါသွားသည်။

သားကိုမျှော်မှန်းထားသည်က ထိုသို့မဟုတ်။ ဒီလိုအဖြစ် မျိုးကိုလည်း လုံးဝလက်မခံနိုင်။ သားအခန်းထဲကို သားမရှိချိန်မှာ တိတ်တဆိတ် မွေ့နောက်ရှာဖွေကြည့်မိတော့ ဒေါ်ရီမာရင်ထဲမှာ ပူ ဆင်းသွားသည်။

သားရဲ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ မောင့်အချစ်ဆုံး။

မောင့်ရဲ့အသည်းနှလုံး။ မောင့်ရဲ့ချစ်ကဆိုသည့် စကားလုံး တွေနှင့် ပြည့်လွှမ်းနေရုံနှင့်မပြီး။ ဟိုတစ်ဘက်သားက သားနေဗလ ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သားရဲ့အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူထား သဖြင့် သားရင်မှာ ဘယ်၍ဘယ်မျှ ခံစားရကြောင်း ရင်ဖွင့်သံတွေ

ဆူညံနေတာကိုဖတ်ပြီး ဒေါ်ရီမာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နေရာမှ လဲပြိုကျ မသွားအောင် အတော်လေး ဂရုစိုက်လိုက်ရသည်။

နာမည်ကို အတိအကျ ရေးထားတာမတွေ့ရသဖြင့် ချစ် ဟု သားတော်မောင် အမည်ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ကောင်မလေး အား မမြင်ပင် မမြင်ဖူးသော်ငြားလည်း စာကိုဖတ်ပြီး အခြေအနေ ကို သုံးသပ်ရုံဖြင့် သားတော်မောင်မှ ထိုကလေးမကိုမှ မရလျှင် သေတော့မတတ် တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေပုံကို သိရှိခဲ့ရ၏။

သူတို့လက်ဦးမှုမရခင် ကိုယ်က အရင်သားဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို မိမိနှစ်သက် သဘောကျသော မိန်းကလေးနှင့် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မင်္ဂလာကိစ္စကို ချက်ချင်းမစီစဉ်ပါနှင့်ဦးဟု ဆိုလာသော သားနှင့်သမီးကြောင့် နှစ်ဘက်မိဘတွေ အခုလို ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖို့ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်စိုကိုယ်တိုင်လည်း နေဗလချစ်သူရည်းစား မှီလို ပေါက်အောင်ထားခဲ့တာ သိပေမယ့် ဗွေမယူ အပြစ်မတင်။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဟု မိန့်ဆိုထားသလို နေဗလလို ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဟု သဘောပိုက်ထားသဖြင့် အခုလို ဒီကိစ္စ အပေါ်မှာ သမီးရှင်ဖြစ်ပေမယ့် ရယ်မောစကားဆိုနိုင်နေသည်။

အချိန်တန်တော့ ကိုယ့်သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ အရေးက သေချာနေပြီဆိုမှတော့ ဘာကိုမှ တွေးပူမနေ။ အခုထဲက ယောက္ခ မလောင်းကိုယ်တိုင် သမီးဖူးအိကို တုန်နေအောင်ချစ်သလို မင်္ဂလာ

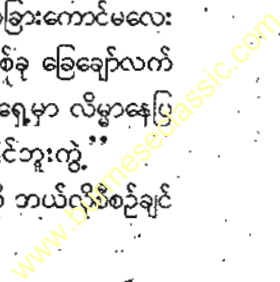
စီမံမှုကို လူကြီးတွေဘက်က သဘောကျ အသိပေးကြေညာတော့ သည်း ကိုယ့်သမီးရော သူ့သားပါ ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု ဖို့ အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ကြသဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲကအလုံးကြီး နှုန်းခနဲ ကိုယ်စီပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုထက်ပိုပြီး နှစ်ဘက်မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာ စိတ်ကျေ ခမ်းရသည်က နေဗလနှင့်ဖူးအိတို့ လူငယ်နှစ်ယောက် နှစ်ဘက်အိမ် ခုတို အဝင်အတွက်စိတ်စိတ် နေကြရုံမက ဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် နှစ်ယောက်အတူ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ နိုင်သည့်ပုံနှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်မောနေပြခဲ့တော့ သူတို့ပြောသည့် စကားအပေါ်မှာလည်း ကိုယ့်ဘက်က လူကြီးတွေအနေနဲ့ အထိုက် အလျောက် နားလည်လက်ခံပေးဖို့ ဖြစ်လာရခြင်းဆိုလည်း မမှားချေ။

“မမသဘောကတော့ သူတို့သဘောကို သိပ်လက်မခံချင် တာပဲကွယ်၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကိုသာ အမြန်ပြီးလိုက်ချင်တာပဲ”

“ညီမလည်း သိနေတာပဲ၊ လူဆိုတာ ဘာကိုမှ အပိုင်တွက် တာပဲလို့ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သားနားမှာလည်း တခြားကောင်မလေး တွေက ရှိနေတော့ သားအနေနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ခြေချော်လက် ချော်ဖြစ်သွားနိုင်သလို သမီးမိန်းကလေး ကိုယ့်ရှေ့မှာ လိမ္မာနေပြ ခိုင်းလည်း ကနေ့ခေတ်ကြီးက စိတ်ချလိုမရနိုင်ဘူးကွဲ့”

“ဒါဖြင့် မမသဘောက မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်

၁၆၈

မြဲပုလဲသွယ်

လို့လဲ”

ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သမီးဘက်က သိပ်အကဲမလှတာမို့ ဒေါ်ရီမှာစကားအားလုံးကို စိတ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ထောက်နှံ့နေမိရာက အခုလို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမအနေနဲ့ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ဘက်လူကြီး စုံရာနဲ့ တောင်းရမ်းစေစပ်ထားမယ်၊ ပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲကို အချိန်သိပ် ကြာကြာမထားဘဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ် ညီမရယ်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ မမစီစဉ်တာကို ညီမ သဘောကျရဲ့လား”

“မမသဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ၊ မင်္ဂလာကိစ္စ မြန်မြန်ပြီး သွားတော့လည်း မြန်မြန်နားအေးသွားတာပေါ့ မမရယ်၊ နို့မို့ဆို သားပူ သမီးပူနဲ့ ပူနေရဦးမှာ”

“မမပြောတာလည်း အဲဒါပါပဲကွယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မိဘဝတ္တရား ကျေနေပြီပဲ၊ ကျန်တာတော့ သူတို့ထိုက်နဲ့သူတို့က ရှိပါစေပေါ့”

“အမလေး အခုတောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ မမပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ပြီးမှ မိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ထိုင်ရှိခိုးနေကြ မှာ သိလား”

“ဟုတ်ပါ့၊ ဟုတ်ပါ့”

အမနှစ်ယောက် ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျပြီး ကျေ

နပ်ပီတီတွေနှင့် လှိုက်လှဲရွှင်ပျရွာရယ်မော လိုက်ကြသံက မင်္ဂလာ ဦးအကြိုအဖြစ် လေထဲမှာ ပျော်ပျော်ကြီးလွင့်မျောသွားသည်။

သားသမီးတွေက သူတို့လို မိဘတွေကို တမင်လှည့်စား ပြီး တစ်ပတ်ရှိက်နေခြင်းဟု ဘယ်သူမှလည်း မတွေးမိသလို စဉ်းစား မိခြင်းမရှိ။ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ဆင်စီးမြင်းရဲတာကိုသာ မြင်လိုတွေ့လိုသော မိဘမေတ္တာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ အကြံသမား နှစ်ယောက်ဖြစ်သော နေဗလနှင့် ဖူးအိကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး လူကြီးတွေ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်အထိ အယုံသွင်းလာနိုင် ခြင်းအပေါ်မှာ ကျိတ်ပြီး ပီတီတွေဖြစ်နေသည်။

အခုဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သား အတူရှိနေလို့ကတော့ နှစ်ဘက်မိဘတွေက ဘယ်ကိုပဲသွားသွား စိတ်ချယုံကြည်မှုအပြည့် နှင့် ဘာတစ်ခုမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းမပြု။ ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး နေဗလနှင့် ဖူးအိတို့ကလည်း အပြတ်ကဲဖို့ ကြံစည်အားထုတ် နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် နေဗလက အခုချိန်ထိ တော်ဝင့်ဆီက ချစ် မေတ္တာပန်းကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ရယူဆွတ်လှမ်းနိုင်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။

“ဖူးအိ”

“ဟင်”

“နင်ပဲ ငါ့ကို ကူညီမယ်ဆို”

“ဘာကိုလဲ”

“အခုမှ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေပြန်ပါပြီ၊ ငါ့ကိစ္စပါဆိုမှ တော့ ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ ငါနဲ့တော်ဝင်ကိစ္စပဲပေါ့”

“ဖူးအိမှာ အကြံရှိပါတယ်”

“ဘာအကြံလဲ”

“သိချင်ရင် စောင့်ကြည့်လေ”

ဖူးအိမျက်နှာလှလှလေးက ပြုံးစိစိမို့ နေဗလအသည်းထဲမှာ ဖူးအိအကြံကို သိလိုစိတ်နှင့် ယားကျိုးကျိဖြစ်နေ၏။

“အေးပါ သူများအလှည့်တော့ နင် ပြုံးထားဦးပေါ့ ဖူးအိ ရာ၊ နင့်အလှည့်ကြမှ ကျွန်မမှားပါပြီ ဘာညာသရကာတွေ လာလုပ် ပြမနေနဲ့၊ လုံးဝမသနားဘူးနော် ဒါပဲ”

“အေးပါ အေးပါ၊ အလှည့်ကျ မနဲ့ကြစတမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟော ဟိုမှာ တော်ဝင်လာနေပြီ၊ နင့်ကိုယ်ကြီးကို တော် ဝင်မမြင်အောင် တခြားနေရာမှာ သွားပုန်း နေဗလ”

“ငါရှိနေတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲမယ် အကြောင်းမသိတာကျနေတာပဲ၊ နင့်မျက်နှာကြီး ကို တခြားကောင်မလေးတွေသာ ကြိုက်ချင်ကြိုက်မယ်၊ တော်ဝင် ကတော့ နှိုးပဲဆိုတာ မသိဘူးမှတ်နေလား”

“နင်ပြောမှပဲ ငါ့အဖြစ်က အဲဒီလောက် သနားစရာ ကောင်းနေမှန်း သိတော့တယ် ဖူးအိရယ်”

“ကဲ စကားများမနေပါနဲ့၊ သွားပါတော့ဆို”

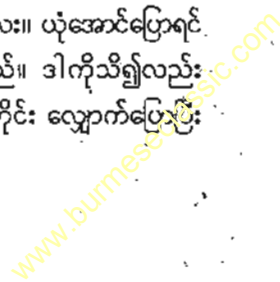
“သွားပြီ သွားပြီ”

နေဗလက ဖူးအိနားက အသာလစ်ထွက်သွားပေမယ့် တော်ဝင်ကိုကြည့်ပြီး ဖူးအိကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ပန်းရင်ကို တော်ဝင်တို့သားအဖရောက်လာထဲက ဖူးအိက နည်းနည်းမှ ကြည့်မရသူဖြစ်နေရသည့်အထဲ တော်ဝင်ကို အမျိုးမျိုး စောင်းချိတ်အပြောဆုံးကလည်း သူမဆိုတော့ ဒီအတိုင်း ဝင်ရောဖို့ ကြတော့လည်း ခက်နေသည်။

တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးတိမ်နှင့်ဖူးအိတို့အကြောင်း သိထားပေမယ့် နှုတ်မဖွာ။ သူနှင့် မဆိုင်သည့်ကိစ္စအဖြစ် စိတ်လည်း ဝင်စားခြင်းမပြု။

မနေညကတော့ မိုးတိမ်ဆိုသည့် မောင့်ဆီက ဖုန်းလာ သည်။ ဖူးအိရင်ထဲမှာ ပျော်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ မောင်က ဖူးအိကို ဖုန်းထဲမှ ဘယ်လောက်လွမ်းကြောင်း၊ သတိရတမ်းတနေ ကြောင်း၊ အလုပ်တွေများလွန်း၍ ဖုန်းအဆက်အသွယ် မရသည့် နေရာမှရောက်နေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်နိုင် ကြောင်း စကားတွေအများကြီးပြောနေတော့ ဖူးအိမှာ သူ အချို့ ကောင်းတာနှင့် တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်တွေ ကျိတ်ကျခဲ့ရ သည်။

မိန်းမသားဆိုတာ အသည်းကနုနုလေး။ ယုံအောင်ပြောရင် ယုံသည်။ သနားအောင်ပြောရင် သနားသည်။ ဒါကိုသိ၍လည်း ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေကို လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောပြီး

လိမ်ကြညာကြတာဖြစ်မည်။

ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်ဘာသာ ဖူးအိအပြောခံရမှာစိုး၍ လိမ်၍ပဲပြောပြော၊ ညာ၍ပဲဆိုဆို၊ ချစ်မိတော့ ချစ်သူအပေါ်ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်မမြင်။ အချစ်တွေ ဝင်နေတော့ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ညိတ်နေမိ၏။ နောက်ဆုံးအဖြေက ဒီနေ့ ရန်ကုန်ကို မောင်ရောက်လာမည်။ ဖူးအိနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံချင်၍ ပန်းရဂုံလို အနေကြပ်သည့်နေရာကို မလာတော့ဘဲ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဖူးအိကလည်း မောင့်သဘောဟုပြောပြီး သူတည်းခိုမည့်နေရာကို မှတ်သားကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။

မိုးတိမ်ချိန်းဆိုသည့်နေရာကို ဖူးအိတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ မဖြစ်။ အနားမှာ နေဗလနဲ့အတူရှိနေမှ ဖူးအိ ဘယ်ကိုသွားသွားဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ချယုံကြည်ကြသလို နေဗလနားမှာ ဖူးအိရှိနေမှလည်း နေဗလမာမိကလည်း သဘောကျမည်။

ဖူးအိက မိုးတိမ်နှင့်တွေ့ပြီး တစ်လောကလုံးမေ့နေချိန်မှာ နေဗလနားမှာ တော်ဝင်ရှိနေမှဖြစ်မည်။ ဒီနေ့ နေဗလရော ဖူးအိပါ အဆင်ပြေအောင် တော်ဝင်ကို သူတို့နှင့် အပါခေါ်နိုင်မှဖြစ်မည်။

ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရမိ၍ အခုမှခက်သည်။ ဖူးအိဘဝမှာ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်တွေ လုပ်ရတော့မည်ဆိုတော့ တော်ဝင်အပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့တာ ပြန်သတိရပြီး နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူသည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ကိုယ့်အကျိုး အောင်မြင်ဖို့အတွက် တော်ဝင်ကို အသုံးချစရာရှိတာမို့ အရင်ကိစ္စတွေမှေထားပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာဖြင့် တော်ဝင်ရှေ့ ရောက်ခဲ့သည်။

“တော်ဝင်”

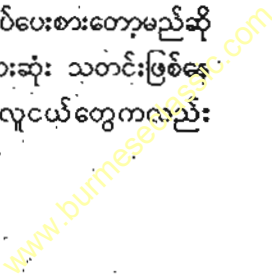
“ဖူးအိပါလား”

ရုတ်တရက်ကြီး တော်ဝင်ရှေ့ကို ရှောင်လာသည့် ဖူးအိကြောင့် တော်ဝင် အံ့သြသွားသည်။ မိုးတိမ်မေ့ကျန်ခဲ့သည့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး လာယူသွားပြီးထဲက တော်ဝင်ရှိရာသို့ ဖူးအိ ရောက်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

ပန်းရဂုံမှာ မဖြစ်မနေ ဆုံကြရင်လည်း ဖူးအိပုံက အရင်တုန်းကလောက် တော်ဝင်အပေါ်မှာ ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ပြုမူဆက်ဆံခြင်းမပြုတော့သော်လည်း သူမဘာသာပဲနေသည်။ အရောတဝင်ဆက်ဆံခြင်းမပြု။

တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖူးအိ သူမကို အရောတဝင်ဆက်ဆံလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိ။ နေဗလဆိုသည့်လူပန်းရဂုံမှာ အခုတလော အဝင်အထွက်စိပ်နေတာကို တွေ့မြင်ပြီး နောက် အတိတ်နိုင်ဆုံး ထိုလူနှင့်ဝေးအောင် ကင်းအောင်နေသည်။

ဒါကလည်း အကြောင်းကရှိသည်။ နေဗလဆိုသည့်လူနှင့် ဖူးအိတို့ကို မကြာခင် လူကြီးချင်း လက်ထပ်ပေးစားတော့မည်ဆိုသည့် သတင်းက ပန်းရဂုံမှာ စိတ်အဝင်စားဆုံး သတင်းဖြစ်နေသည်။ လူကြီးတွေ သဘောတူသလို လူငယ်တွေကလည်း

လက်ထပ်ဖို့ကိုစွဲကို ဘယ်သူမှမငြင်း။ ကြားရသည့်မင်္ဂလာသတင်းက ပျော်စရာ။

နှစ်ဘက်လူကြီးတွေရော၊ လူငယ်တွေပါ မကြာခင်မှာ ကျင်းပတော့မည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် အလုပ်ရပ်နေခိုက်မှာ ဘာကြောင့် ဖူးအိတစ်ယောက်တည်း တော်ဝင်ရှိရာကို ရောက်လာ ရသနည်း။

“တို့နဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပေးပါလား၊ တော်ဝင်၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ။ အဆေးကြီး မသွားရပါဘူး၊ ဒီနားလေးတင် ပါ”

ထူးထူးခြားခြား ဖူးအိက တော်ဝင်ကို အကူအညီတောင်းနေတာမို့ ဖူးအိမျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာကြည့်နေမိသည်။ ဒါကို ဖူးအိကလည်း ရိပ်မိသည်။

“ဖူးအိသူငယ်ချင်းတွေ ဒီနေ့ ကျောင်းမလာလို့ပါ။ တော်ဝင်မလိုက်ချင်လည်း ရတယ်လေ၊ နေခဲ့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက်တော့ တော်ဝင် ကူညီနိုင်ပါ တယ်”

ဖူးအိခေါ်ရာသို့ တော်ဝင် ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လာတာမို့ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားနားရောက်တော့ ဖူးအိက တော်ဝင်တက်ဖို့ ကားတံခါးကို သူမကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးသည်။

ဖူးအိနှင့်တော်ဝင်တို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော

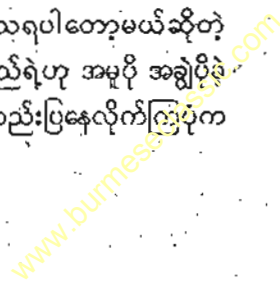
နေဗလက ကားမောင်းသူနေရာမှာ ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ကြိုတင်ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို တော်ဝင် မသိရှာ။ ဖူးအိ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားဒရိုင်ဘာကို သူမ သွားမည့်နေရာကို ပြောသံကြားလိုက်သည်။

ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသလို တော်ဝင် စိတ်မှာလည်း အနားမှာ အတူရှိနေသော ဖူးအိစိတ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မိုးတိမ်ပြောတော့ ဖူးအိက သူ့ကို သိပ်ချစ်သည်တဲ့။ မိုးတိမ်ကို သိပ်ချစ်သည့် ချစ်သူက မိဘချင်းသဘောတူသည့် နေဗလဆိုသည့်လူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပြီးကြလေပြီ။

ဒါကို မိုးတိမ်ဆိုသည့် တောသားက ဘာမှမသိ။ တော်ဝင်ကို စွတ်ရွတ်ပြီး ကြားလုံးတွေထုတ်ပြနေသည်။ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားတွေ အချစ်က ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသည်ဆိုတာကို မိုးတိမ်မသိ။

နေဗလဆိုသည့်လူရော ဖူးအိကိုရော တော်ဝင်စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩနေမိသည်။ သူတို့မို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်ရက်ကြပေသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ ယဉ်ကျေးမှုပေလားမသိ။ အလိုရှိနေလျှင် ပုံစံကတစ်မျိုး။ အသုံးမလိုတော့သည့် အချိန်မှာ ဆက်ဆံကြပုံတွေကလည်း ကြောက်စရာ။

တော်ဝင်အချစ်ကိုမှမရရင် သေရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ နေဗလလိုလူနဲ့ မိုးတိမ်ကို သိပ်ချစ်လှပါချည်ရဟု အမူပို အချွဲပိုခဲ့လေသော ဖူးအိ။ တော်ဝင်ရှေ့မှာ ကဲပြာသည့်ပြနေလိုက်ကြပုံက

သူတို့မဟုတ်သည့်အတိုင်းပါလား။

ယိုသူမရှက်ပေမယ့် မြင်သူကရှက်ရှက်နှင့် နေဗလကိုရော-
ဖူးအိကိုပါ မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲနေခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲ ဘယ်နေ-
ရာဆီကမှန်းမသိ နာကျင်နေမိသည်။

“တော်ဝင်”

“ဟင်”

“ဖူးအိကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ ဖူးအိတကယ်ချစ်တာ
မိုးတိမ်တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဪ”

ကားပေါ်မှာ ဖူးအိပြောသည့်စကားကို လက်ခံခြင်းမရှိသလို
ငြင်းပယ်ခြင်းလည်းမပြုဘဲ တော်ဝင်ဘက်က တည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်
လိုက်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဖူးအိက တော်ဝင်ကို ထိုစကားတွေ
ဆိုနေခြင်းကိုက တော်ဝင် မသိသလို နားလည်းမလည်နိုင်။

“ရှေ့နားမှာ ရပ်လိုက်တော့ ကားဆရာ”

“ကျွန်း”

ဖူးအိ ကားပေါ်က မဆင်းခင် လူအုပ်ကြားထဲမှာ မောင်း
အသွင်ကို ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ ရင်ခုန်သံတွေ
ချည်သွားသည်။

“ကားထဲမှာပဲ နေခဲ့နော် တော်ဝင်”

“ဖူးအိ နေဦးလေ”

“နေဗလ မောင်းတော့လေ”

“ဟင်”

“ဝူး...ဝရော”

နေဗလဆိုသည့် အမည်ကိုကြားမှ ကားမောင်းသူနေရာကို
လှမ်းအကြည့် ကားက နေရာမှ ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားပြီး တော်ဝင်
မှာ သူမ ထင်မြင်ယူဆထားသလို ဖူးအိနောက်ကို လိုက်ပါသွားခွင့်
မရဘဲ နေဗလ ကားမောင်းခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေပြီ။

နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဘာတွေ့ဘယ်လို ကြံစည်နေကြ
သည်မသိ။ ဖူးအိ ခပ်တည်တည်လုပ်သွားပုံကိုသာ တော်ဝင်ရင်ထဲ
အခဲရခက်ခက် ကျန်ရစ်သည်။

သမီးလိမ္မာလေးတွေလုပ်ပြီး သူတို့လည်းကွယ်ရော အခုလို ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် လစ်ကြတာလေ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဟင်”

“အခုချိန်လောက်ဆို ဖူးအိလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့ ပျော်နေ လောက်ပြီ၊ ကိုယ်ကရော တော်ဝင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့ ပျော်ရမှာလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မပျော်ရဘူး”

“ရက်စက်လှချည်လား”

“တော်ဝင် ပြန်တော့မယ်”

“သတ္တိရှိရင် ပြန်ကြည့်လေ”

တော်ဝင်ကို ရုပ်ရှင်ထဲက လူဆိုးတစ်ယောက်ပုံစံနဲ့ မျက်လုံး ကို မှေးစင်းပြီး မထိတရိ ကြည့်နေပုံက မုန်းစရာ။ နေဗလဆိုသည် လူကို မကြောက်ပေမယ့် သူ့အီက ခြိမ်းခြောက်စကားကို ကြောက်ရ တာနှင့် သူ့နားက လှမ်းထွက်မည့် သူမခြေလှမ်းလေး တန်သွား၏။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲဟင်၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဘန်ဆောင်ပြီး လူကြီးတွေကွယ်ရာမှာ အခုလိုလုပ်တာ ကောင်းတယ် ချားထင်နေလား”

“ရှင်တို့လို လူကြီးမိဘတွေကို အရှုံးလုပ်ပြီး လိမ်ညှာ အညံ့ဖြားနေတဲ့ သူတွေထဲမှာ တော်ဝင် မပါဘူးရှင် သိလား”

“ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်မုန်းတယ် အားလုံးကို အမုန် အတိုင်း မိဘတွေကို အသိပေးရမှာပဲ”

အခန်း (၁၆)

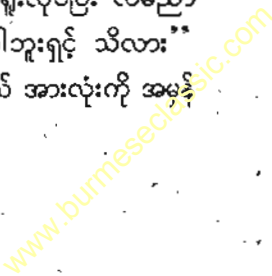
“လွမ်းလိုက်ရတာ တော်ဝင်ရယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ တိုင်ပင်ပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

“တော်ဝင်ကိုချစ်လို့”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ။ နေဗလ အုမြူးနေသလောက် တော်ဝင် စိတ်ညစ်နေသည် ဖူးအိလုပ်ပုံကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသလို နေဗလ လူလည်ကျခံရတာကိုလည်း စိတ်ဆိုးနေမိပေမယ့် ကြားထဲမှာ ဘုမသိဘာမသိ လိုက်လာမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိ၏။

“မေးတာကိုပဲ ဖြေရမယ်ဆိုရင် ဖူးအိကလည်း သူ့ချစ်သူ ကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ်ကလည်း တော်ဝင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ မှ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ မိဘတွေအလိုကျ သူတို့ရှေ့မှာ သားလိမ္မာ

“တော်ဝင် ဖေဖေကို အခု တော်ဝင်ပြောသလိုကို သွား ပြောလိုက်ရမလား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို တော်ဝင်က လူလိမ်လူညာလို့ ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“တော်ဝင်ရှေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ မလိမ်မညာဘဲ အန်ကယ် သမီးတော်ဝင်ကို ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေပါပြီ၊ လက်ထပ် ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပေးပါခင်ဗျာလို့ သွားပြောရင် ကိုကို တော်ဝင်ဖေဖေက လက်ခံသဘောကျမယ်ထင်လား”

“ရှင့်ကိစ္စက ဖေဖေနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးရှင့်၊ သမီးဖြစ်တဲ့ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မချစ်နိုင်ပါဘူး ပြောနေပြီပဲ”

စိတ်ရှုပ်စွာ တော်ဝင်မျက်နှာလေး ညိုသွားတော့ နေထဲက ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“တော်ဝင်က မချစ်ပေမယ့် ကိုကချစ်နေတော့ မခက်ဘူးလား၊ ကိုကို မသနားဘူးလား တော်ဝင်ရယ်၊ တော်ဝင် စိုးနိုးကြောက်လန့်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကို အာမခံတယ် အချစ်ရယ်”

“ကိုကိုသက ချစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

ဒီလူနှင့်တော့မလွယ်။

တော်ဝင်က သူ့ကိုချစ်ပါတယ်လို့ မပြောမချင်း ဒီလို တော်ဝင်ကို သူ့ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေတော့မည်ထင်သည်။ နေထဲ

ဆိုသည့်လူ၏အချစ်ကို တော်ဝင် မယုံ။ ယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ လည်း အကြောင်းကမရှိ။ ရည်းစားမို့လိုပေါက်အောင်ထားပြီးမှ တော်ဝင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်တွေ လာကြွေပြနေသည်။

နေဗလနှင့်တွေ့သည့် မိန်းကလေးတိုင်းက ရွှေမင်းသား နေဗလက ချစ်ပါရစေဆိုတာနှင့် အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြသူတွေ ချည်းဖြစ်မေမယ့် ထိုမိန်းကလေးတွေထဲမှာ တော်ဝင်မပါ။ ဒါကိုပဲ ရွှေမင်းသားက ခံပြင်းနေသည်လားမသိ။ တော်ဝင်လို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို မရရအောင် တောင်းခံပြီးမှ တော်ဝင် အသည်းကို ခွဲပြီး ရက်စက်စွာ ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ချင်၍ ဤမျှ သည်းကပ်ပြနေခြင်းများလား။

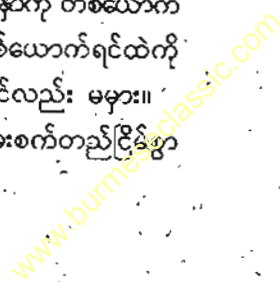
“တော်ဝင်”

“ရှင့်ကို တော်ဝင် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ကို မချစ် နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ တော်ဝင် ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ နားချက်အတိုင်း တော်ဝင် ပြောတာပါ။ ရှင့်ရဲ့မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိပါးစော်ကားလိုစိတ် နည်းနည်းမှ မပါပါဘူး”

“တော်ဝင်ပြောနေတာ ဘာတွေလဲ၊ ကို နားမလည်ဘူး”

တော်ဝင်နှင့် နေဗလ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တစ်နစ်နစ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်ကြည့်ရှုခြင်းဟုဆိုရင်လည်း မမှား။

ပြီးမှ တော်ဝင်က တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ

ကြိုးစားပြောလိုက်၏။

“ရှင် တော်ဝင်အသည်းကို ခွဲချင်လို့မဟုတ်လား နေဗလ”

“ဟာ”

နေဗလရင်မှာ အံ့သြခြင်းတို့ ဖြစ်ထွန်းကာ တော်ဝင်မျက်နှာ လှလှလေးကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ရူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သိပ်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ တော်ဝင်လို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းလှလှလေးထဲမှာ နေဗလဆိုသည့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုအတွေးမျိုးတွေ ဝင်ရောက်နေရာယူထားပုံက မယုံကြည်နိုင်စရာ။

“တော်ဝင်”

“ရှင် ဘာမှဖြေရှင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ နေဗလ၊ ရှင်အချစ် ကို လိုချင်လို့ ရှင်အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘဲ ရှင်အချစ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရှင်ကိုလည်း နည်းနည်း မှ ဂရုမစိုက်တဲ့ တော်ဝင်ကို ပညာပေးချင်နေတယ်ဆိုတာ တော်ဝင် သိနေတာကြာပါပြီ”

“ကျွတ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ၊ ကိုရုပ်က တော်ဝင်အသည်းကိုခွဲမယ့် ရုပ်မျိုး ပေါက်နေလို့လား”

“ဟောဒီမှာ ကိုမျက်နှာကို သေသေချာချာလည်း ကြည့်ဦး”

“အိုး”

နေဗလ မျက်နှာချောချောက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေး နဲ့ ထိလှလှ အနားကို ဇွတ်တိုးကပ်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို နေ့စေ့ ကြည့်ခိုင်းနေတာမို့ တော်ဝင်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက် လာလှအနေအထားအတိုင်းပင် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လည်း မပြေစ်နေ၏။

“မြင်လား၊ တွေ့လား၊ တော်ဝင်အသည်းကို ခွဲဖို့မပြောနဲ့ တော်ဝင်ကြောင့် ကိုအသည်းမကွဲအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတဲ့ နေဗလပါ အချစ်ရယ်၊ တော်ဝင်ကသာ ကိုကိုချစ်တယ်လို့ပြော၊ ချစ်ချက်ချင်း တော်ဝင်နဲ့ကို ရုံးတက်ပြီး လက်ထပ်ကြမယ်”

“ဒါမှ ကိုက တော်ဝင်ကို တကယ်ချစ်တာလား၊ အသည်းခွဲချင်တာလားဆိုတာ သိသွားမယ်”

“ပြော ကိုကိုချစ်တယ်လို့”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ရှင်”

“ကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်တာတွေချည်းပဲ၊ တော်ဝင်သာ ကိုကို မဖြစ်နိုင်တာတွေ တမင်ရွေးပြောနေတာ၊ ကြာပါတယ်ကွာ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ တစ်လောကလုံးကြားအောင် တော်ဝင် ဆို ကျွန်တော် နေဗလ သိပ်ချစ်နေပါပြီမျှလို့ အကျယ်ကြီး အော်ပစ် ချိတ်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“ရှင်နော် တော်ဝင်တို့ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်အောင် မလုပ်နဲ့ ဒီလား၊ ရှင်မရှက်ပေမယ့် တော်ဝင် ရှက်တယ်”
“တော်ဝင်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးရယ်။”

နေဗလ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျစွာ ရယ်တော့
တော်ဝင်က သူ့ကို မကြည့်သလိုလေး ကြည့်ကာ မျက်စောင်း
ဒိုင်းခနဲလှမ်းထိုးပါသည်။

မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ကျအောင်ပြောတတ်သည်။
ကြွေအောင်မြွေတတ်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့မိသူ
အခုတော့ အလကားဖြစ်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတွေးပြီး ပြီးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

တော်ဝင်နှမက ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှမတူ။ မူနေတာ
လည်းမဟုတ်။ နေဗလဆိုသည့် မောင်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်
ကောင်ပါလိမ့်ဆိုသော အကြည့်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်စွာ ကားထောင့်မှာ
ကပ်ထိုင်လျက် ခပ်ပုန်ပုန်ကြည့်နေပုံက သူ့အတွက် ချစ်စရာ မြတ်နိုး
စရာချည်းဖြစ်ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ နေဗလဆိုတာ စိတ်ရှုပ်
စရာသတ္တဝါထက် ပိုပုံမရပါ။

“တော်ဝင်က သိပ်ဆိုးတာပဲဗျာ”

“စကားကို ပြောင်းပြန်မပြောနဲ့ရှင်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လူတို့
ကမှ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး”

တော်ဝင်နှင့်အပြိုင် သူဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဖြစ်တာ
စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ ဖူးအိနှင့် မိုးတိမ်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာလည်း
တစ်လတာလေး ဝေးရတာကို ကိန္နရီချောင်းခြား အလွမ်းစာထဲ
ခင်းနေကြသည်။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ မောင်လည်း ချစ်ကို တကယ်

လွမ်းတာပါဗျာ”

“မယ့်ဘူး၊ မယ့်ဘူး၊ အခုမှ အပိုတွေလာခဲ့တော့၊ ဖူးအိ
ချည်း မောင့်ဆီကို မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဖုန်းဆက်နေရတာ၊ မောင်က
ဖူးအိကို သတိတောင်ရလိုလား”

“ဖူး မောင့်အချစ်ရယ်”

ချစ်သူရဲ့ အချစ်မျက်ရည်၊ အလွမ်းမျက်ရည်တွေက မိုးတိမ်
အသည်းနှလုံးတွေကို အရည်ပျော်သွားစေခဲ့ရပါပြီ။ လွမ်းခဲ့ရသမျှ
အလွမ်းတွေကို အနမ်းနှင့် အတိုးချ ဖြေသိမ့်ပေမယ့် ဖူးအိကတော့
မိုးတိမ်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုရိုက်ရင်း ချစ်သူ နေစိမ့်
သမျှကို ပြစ်တင်စကားဆိုပါသည်။

“ဖူးအိ”

“ဟင်”

“ဒီည ပန်းရုံမှာ မောင်လိုက်အိပ်မယ်”

“အိပ်ပေါ့”

“ညကျရင် ခြံထဲကို ဖူးအိ ဆင်းလာရမှာနော်”

“လာပါဘူး”

“ဖူးမလာရင် ဖူးအိကို မောင် အရောက်လာခဲ့မှာပေါ့ဗျာ”

“အာ...အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့၊ မာမိတို့သိရင် ဖူးအိကို
သတ်မှာသိလား၊ အခုတောင် အိမ်က ဖူးအိကို ယောက်ျားပေးစားဖို့
လုပ်နေတာ သိလား”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ညာပြောရမယ့်ကိစ္စလား၊ ဖူးအိကို နေဗလနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ နှစ်ဘက်လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူထားကြတယ်”

“ဟင်”

နေဗလဆိုတော့ မိုးတိမ် ပျာသွားသည်။

နေဗလကို မိုးတိမ် သိသည်။ မိန်းမကြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဒီကောင်မှာ အပြည့်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဖူးအိနှင့် နေဗလဆိုတာ တပူးပူးတတွဲတွဲ အနေရင်းနီးကြသူတွေ။

မိဘချင်း သဘောတူသည်အထိ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဖူးအိတို့ လူငယ်တွေ အခြေအနေက ဘယ်ခရီးရောက်နေကြပြီမသိ။

“နေဗလနဲ့မင်းနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီလား”

“ဘာ”

မိုးတိမ်၏မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် ပြာညှို့နေသလို ဖူးအိ ကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် လက်အစုံကလည်း ပြေလျော့သွား၏။

“ရှင် ဖူးအိကို စောစောက ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကောင်နဲ့ မင်းကို လူကြီးမိဘတွေကပါ သဘောတူလာအောင် ဖြစ်ရတာ ဘယ်သူကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ”

“ဟင်”

“ကျုပ်မှာတော့ ရည်းစားဦးဆိုတော့ ရူးတော့မတတ်

ခံစားလိုက်ရတာ၊ မင်းကို လွမ်းလွန်းလို့ သတိရလွန်းလို့ ယောက်ျားတန်ခိုး တစ်ယောက်တည်း ကိုတိုပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့မိသမျှ အခုတော့ အလကား ရယ်စရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဒီမယ် ကျုပ်က တောသား၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင် မုန်းတယ်၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ကျုပ်အချစ်ကို မြို့ကြီးသူပီပီ လှည့်ဖြားဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

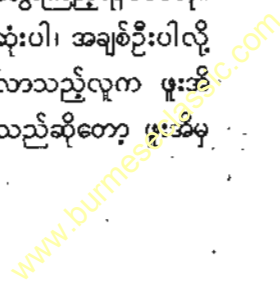
“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ အစထဲက မင်းနဲ့ဟိုကောင်ကို နည်းနည်းမှ မသင်္ကာခဲ့သမျှ အခုမှ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်တာပဲ”

ရင်နာသံ၊ မချီတင်က အမူအရာကြီးနှင့် သူစိတ်ထင်ရာ အမျှင်မပြတ် တရစပ်ပြောဆို စွပ်စွဲနေသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ဖြေရှင်းခွင့် မရ၊ ဝင်ပြောခွင့်မရဖြစ်နေသော ဖူးအိမှာ သူမကို မင်းနဲ့ကျုပ်ပြောပြီး ရက်ရက်စက်စက် အသည်းခွဲဖို့ကြိုးစားနေသော ချစ်သူမျက်နှာတို အံလေးကိုတိုပြီး နင့်နှင့်သည်းသည်း စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ရှင်ပြောလို့ ကျေနပ်ပြီလား၊ ပြောစရာရော ကျန်သေးရဲ့လားဟင်၊ ဖူးအိကို ရှင်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုထင်နေလဲ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ အသံတွေပါ တုန်လာသည်။ မိုးတိမ်က ဖူးအိကို သူပြောချင်ရာပြောပြီး ကျောခိုင်းထားသည့်ပုံကို တ ဘယ်လောက် အခံရခက်စေသည်ကိုက တွေးကြည့်ရန်ပင်မလို။

ဖူးအိကို အမြတ်နိုးဆုံးပါ၊ အချစ်ဆုံးပါ၊ အချစ်ဦးပါလို့ မပြတ်တမ်းတမ်းတတ တစ်ချိန်လုံး ပြောလာသည့်လူက ဖူးအိ နှုတ်နှုတ်ကိုပါ မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်ဆိုတော့ ဖူးအိမှ

မခံစားရလျှင် မည်သူခံစားရမည်နည်း။

“နေဗလလိုလူနဲ့ အစောကြီးထဲက ကြိုက်နေလို့ကတော့ ဖူးအိဆိုတဲ့ ကျွန်မက ရှင့်လိုတော့သားကို လူကြီးမိဘတွေမသိအောင် မမြင်အောင် အခုလိုကျိတ်ပြီး ခိုးတွေ့နေစရာမလိုဘူးရှင့် သိရဲ့လား”

“နေဗလနဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ရင် မင်းအခု မောင်နဲ့လက်ထပ်ရဲ့လား”

“ဟင်”

ဖူးအိ လန့်သွားသည်။

ဒီလိုကြီးတော့ မဖြစ်ပါ။ မာမိတို့ကို ဖူးအိ ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက ဖူးအိကို ပြောကြမည့်စကား သံတွေ။ တော်ဝင်အဖေ ဦးချစ်ငြိမ်းတုန်းကလည်း ချစ်သူမိန်းကလေးကြောင့် ဘဝပျက်၊ အလှပျက်၊ စည်းစိမ်ပျက်ခဲ့ရပြီးပြီ။

တော်ဝင်တို့သားအဖကို ဖူးအိ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးသလို ကြည့်၍ရခဲ့တာလည်းမဟုတ်။ အခု မောင်ကို လက်ထပ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဖူးအိဆိုတာ ပန်းရင်ရဲ့ ဒုတိယ ဦးချမ်းငြိမ်းဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ ဖူးအိရဲ့မျိုးဆက် ရင်သွေးလေးတွေခမျာလည်း တော်ဝင်လို...။

“အို”

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး”

မိဘတွေသဘောတူ ကြည်ဖြူလက်ခံလာနိုင်အောင်

ကြိုးစားပြီးမှ မောင်ကို ဖူးအိ လက်ထပ်မည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင်။ အတွေးဖြင့် တော်ဝင်တို့သားအဖမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ဖြစ်မှာကို ကြောက်နေ၏။

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒီလောက်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ပြီး မသွားပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းစိတ်ကို သိချင်လို့ တမင်ပြောကြည့်တာပါ”

“တကယ်တော့ ကျုပ်တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောဖို့ မင်းမှာ သတ္တိမရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်”

“ကျုပ်သွားမယ်”

“အို”

“မောင် နေဦးလေ”

ဖူးအိ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မိုးတိမ်က နောက်ကို တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူမနားက ထွက်ခွာကျော့ ခိုင်းသွားသူ၏ အသည်းမာပုံကိုသာ တွေးရင်း ဖူးအိပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမဲ့ ကျလာ၏။

သူကတောင် ဖူးအိအပေါ်မှာ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် နေနိုင်တာ ဖူးအိက ဘာလို့ မျက်ရည်ကျနေရမည်နည်း။ ခံပြင်းဒေါသလေးတွေနှင့် သူမစိတ်ကို ကြိုးစားတင်းပြီး ချစ်သူနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်သို့ ဦးတည်ခြေလှမ်းခဲ့ပေမယ့် ဖူးအိရင်ထဲက ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျင်ကွဲကြေရသော နှလုံးသားအစုံကိုက ဖြေသိမ့်စရာ ဘယ်အရာမှ ရှာမတွေ့ချေ။

အခန်း (၁၇)

“ဟင်း”

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ချစ်သည့် သက်ပြင်းမောက် ကျယ်လောင်စွာပင် ဆိတ်ငြိမ်သောဝန်းကျင်ကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ချစ်သူကို ရင်နာနာနှင့် ပြောတုန်းက ပြောခဲ့မိပြီးမှ နောင်တတွေရနေ သူက မိုးတိမ်။

နေ့ဗလနှင့်ဆိုထဲက ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းအပြိုင် ထွန်းလင်းခံရသလို မခံချိမခံသာ ပူလောင်နေပြီမို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရည်းစားသုံး ယောက် အပြိုင်ထားတာမျိုး။ ယောက်ျားလေးက ရည်းစားနှစ်ယောက်ပေါက်အောင် ရှုပ်ပွေတာမျိုး ကြားဖူးတာမဆန်းတာမို့ မိုးတိမ်ကိုယ် တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဖူးအိလက်ထဲက အပျင်းပြေ ဆော့ကစား စရာ အရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခဲ့သည်။

ဖူးအိနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကွာခြားမှုတွေ အများကြီး ရှိတာ သူသိသလို ဖူးအိလည်းသိသည်။ အခုတော့ ထိုတံတိုင်းထိ

ဖြတ်ကျော်ဖို့ မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှ ဖြစ်တော့မည်။ အစထဲက တော်ဝင်က သူ့ကို သတိပေးဖူးသည်။ မိုးတိမ် နားမဝင်ခဲ့။ အခုတော့ တော်ဝင်ပြောသလို ဖူးအိတို့ အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ မိုးတိမ်တစ်ယောက် နေရင်းထိုင်ရင်း အသည်းကွဲရဦးမည် ထင်သည်။

လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အခုချိန်ထိ ဖူးအိ၏ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။ သူ့ကို ဖူးအိ စိတ်နာသွား ပြီထင်သည်။ ချိန်းထားသည့်အချိန်ထဲက ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ချစ်သူအလာကို စောင့်နေလိုက်သည်မှာ နှစ်နာရီထိုးတော့မှာပါလား။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရမှာ တွေးကြောက်ပြီး စိတ်ထဲခံစားရ သလောက် မမျှသိပ်နိုင်ဘဲ အခုမှခက်သည်။ ဖူးအိ သူ့ကိုစိတ်နာပြီး ဆင်းမတွေ့မှတော့ သူပြန်အိပ်ရုံသာရှိတော့သည်။

ပန်းရဂုံကို သူ့လာမိတာကိုက မိုးတိမ်အများဟု ဆိုရတော့ မည်။ ပန်းရဂုံကိုမလာဘဲနှင့် အိမ်ကိုလည်း ပြန်မသွားချင်တော့ ခက်သည်။ ဦးလေးချမ်းငြိမ်းကတော့ မိုးတိမ် ပန်းရဂုံကို ရိုးရိုးသား သား ရောက်လာသည်ဟု ထင်ပြီး ဝမ်းသာနေပေမယ့် တော်ဝင်က တော့ သူ ဘာအတွက် ပန်းရဂုံကို ရောက်လာတာကို သိသည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ခြံထောင့်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးက ခွာမည်အပြု

“ဟင်”

ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ချစ်သူပုံရိပ်လေးကြောင့် မိုးတိမ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။

“ဖူးအိ”

မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးနှင့် သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသော ချစ်သူသွင်ဟန်လှလှလေးကို ကြည့်ကာ နေရာက မရွေ့ရ။

စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူ့စိတ်ကို လှည့်စားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ထံ ပျံ့လွင့်လာသော မွှေးရနံ့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖူးအိကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တအားသိမ်းကျုံးပွေ့ယူပစ်လိုက်သည်။

“ဖူးအိ မောင့်အချစ်ရယ်”

“မောင် သိပ်မှားသွားမိတယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်နေပါ။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့ မောင့်အချစ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ရမှာ မောင်ကြောက်လို့ပါဗျာ”

“မကြားချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့”

“လူကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွား တာ၊ အဲဒါ အချစ်လား ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“အီး...အဟင့် ဟင့်”

“ဖူးအိရယ်”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင့်အမှားကို မောင်သိပါ

ဖြူ”

“ဖူးအိ မကျေနပ်ရင် မောင့်ကိုရိုက်ပါ။ ရိုက်လေ”

“ဖူးအိ ကျေနပ်တဲ့အထိ မောင့်ကို အပြစ်ပေးလိုက်စမ်း ပါ အချစ်ရယ်”

မိုးတိမ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ချစ်သူလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ငုံ့ကြည့်ရှိုက်နှမ်းရင်း ဖြူနေသော ဖူးအိလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့မျက်နှာကို ရိုက်နှက် အပြစ်ပေးသော်လည်း ဖူးအိက ငိုရှိုက်ရင်း သူ့မလက်ကလေးကို သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းဖယ်ပါသည်။

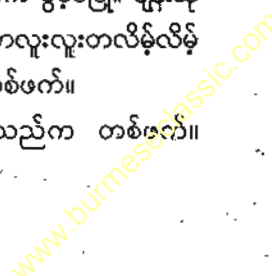
“ရှင့်အသည်းနှလုံးသားက မာကြောရက်စက်နိုင်ပေမယ့် ဖူးအိ အသည်းနှလုံးက ရှင့်လို မမာကြော မရက်စက်နိုင်ပါဘူး ဦးမိုးတိမ်”

“ဖူးအိဘဝမှာ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဒါပထမဆုံး ကျခဲ့တဲ့မျက်ရည်ပဲ၊ ရှင့်ကို ဖူးအိ မုန်းတယ်သိလား”

ပြောရင်း ဖူးအိပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ပေါက် ပေါက်ကျလာသည်။ ဖူးအိအပေါ်မှာ ဒီလောက် စိမ်းကားရက်စက် နိုင်တဲ့လူကို ဖူးအိ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ခါးနေအောင် မုန်းပစ် လိုက်ချင်ပေမယ့် ဖူးအိစိတ်ထဲက ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခွင့်မရ။

ဖူးအိ အသိတရားကို ဖူးအိနှလုံးသားက ခွင့်မပြု။ ချိန်းဆို ထားသည့် အချိန်ထဲက ဖူးအိ အိပ်ရာထဲမှာ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် နှင့် အိပ်မပျော်။ ရင်ထဲမှာ နာနေတာက တစ်ဖက်။

ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်လိုတော့လိုသည်က တစ်ဖက်။

လွန်ဆွဲနေသော အတွေးတွေအောက်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ပေခွဲစေ့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီးမှ- ဖူးအိလည်းသားရဲ့ အလိုဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ချစ်သူရှိရာသို့ ဖူးအိ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဖူးအိကိုယ်တိုင် မောင့်ကို မုန်းချင်ပေမယ့် မုန်းလို့မရတော့ ဖူးအိကိုယ် ဖူးအိလည်း မကျေနပ်။ မောင့်ကိုလည်း မကျေနပ်။

“မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးအိရှေ့က ထွက်လာကတည်းက တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့ရတာပါ။ နောက်ဆို မောင့်ကြောင့် အချစ် ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျရတော့ပါဘူးဗျာ”

“မောင် ကတိပေးပါတယ်”

“ရှင်ဘာပြောပြော ဖူးအိ မယုံဘူး၊ ရှင်ကို အခုလာတွေ့တာလည်း နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဖူးအိမျက်နှာကို မြင်ရတွေ့ရလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့”

“ဖူးအိ သွားမယ်”

“ဖူး”

“ဖယ်ပါ၊ ရှင်ကို ဖူးအိ မုန်းတယ်”

“ဟင့်အင်း မောင်ကတော့ ဖူးအိကိုပဲချစ်တယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို လေပြေညှင်းက တီးတိုးရယ်အော သွားကြသည်။ ရှက်စနိုး ကွယ်ဝှက်သွားသည့် သစ်ရွက်လေးတွေနှင့်အပြိုင် ဖူးအိလည်း မောင်ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်အပြစ်ပေးရင်း တိုးသဲ့စွာ ရိုက်လိုက်မိသည်။

“နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ မောင့်ကိုမုန်းတယ်လို့ မပြောရ

ဘူးနော်ချစ်၊ ဖူးအိရဲ့ အမုန်းကို မောင် မခံစားနိုင်ဘူး”

“မောင်အချစ်နဲ့လည်း မဝေးရဲဘူး၊ မောင်အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မောင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရကယ်ဆိုတာ အချစ်သိရဲ့လားဟင်”

“ဖူးအိပြောဖို့လည်း ထားပါဦးရှင်၊ မောင့်ကြောင့် ဖူးအိရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရလဲ”

“ဒါကြောင့် လက်ထပ်ကြဖို့လို့ပြောတာ၊ ဖူးအိက လက်ခံလို့လား”

“မောင် ဖူးအိနဲ့ ခွဲမနေချင်တော့ဘူး”

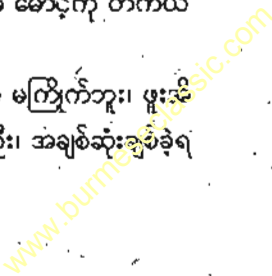
“ဖူးအိလည်း မောင်နဲ့အတူတူပဲပေါ့”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဒီလိုချည်းပဲ၊ မောင်ကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သဘောတူပါလား”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မောင်ကို ဖူးအိ ဘာမှပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ မာမိုစိတ်ကို ဖူးအိ သိသည်။ နေဗလကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ပါဆိုထဲက မောင့်လိုလူဆိုလျှင် ပိုဆိုးမည်။

“တွေ့လား ဒီစကားပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွားတာပဲ၊ မောင်သိပါတယ်လေ၊ ဖူးအိ မောင့်ကို တကယ် ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုတော့မပြောနဲ့ မောင်၊ ဖူးအိ မကြိုက်ဘူး၊ ဖူးအိ ဘဝမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးချစ်ခဲ့ရ

တာ မောင်သိလား”

“ချစ်တိုင်းလည်း ညားနိုင်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဖူးအိလည်း ကြားဖူးနေကျစကားပါ”

“ဟင်”

“မချစ်ပေမယ့်လည်း ဇွတ်နစ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ကဲ ပြော ဖူးအိနဲ့ မောင်က ဘယ်လို ချစ်သူဘဝမျိုးထဲမှာ ပါဝင်ချင်လဲ”

ဖူးအိနဲ့မောင် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စိမ်းစိမ်းစူးစူး မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အပြောလွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာ ထင်သလောက် မလွယ်နိုင်မှန်း မောင် သိသလို ဖူးအိလည်း သိပါသည်။

“မေးတာဖြေဦးလေ”

“ပြောစရာလို့သေးလို့လား၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တာ ချစ်သူတိုင်းရဲ့ဆန္ဒပဲ၊ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား”

“မောင့်ဆန္ဒ ဘယ်လိုဆိုတာ ဖူးအိ အသိဆုံးပါ၊ ဖူးအိကသာ ခေါင်းတစ်ချက်ပဲညှိတိ၊ မောင့်ဘက်က အချိန်မရွေး အဆင်သင့်ပဲ”

အသက်ရှူမရအောင် ရင်ထဲမှန်းကြပ်သွား၏။

“လောလောဆယ် မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို ဖူးအိ မထေနိုင်သေးဘူး မောင်”

“ဖူးအိအဖြေက ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာ မောင် ကြိုသိနေပြီးသားပါ”

“ဖူးအိစိတ်ညစ်အောင် မပြောပါနဲ့၊ မောင့်ကို ဖူးအိဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖူးအိထက် မောင် ပိုမသိနိုင်ပါဘူးလေ”

“သိစေချင်ရင် သိအောင်ပြောမှပေါ့”

“ဖူးအိပြန်တော့မယ် မောင်၊ တော်ကြာ မာမိတို့နိုးလို့ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး”

“မပြန်ရသေးပါဘူး”

“ဟင်”

မောင့်မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်တော့ မောင့်မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ဖူးအိကို မရယ်မပြုံး စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက စိမ်းလဲ့တောက်ဖြာလျက် ဖူးအိပါးလေးတွေ နွေးသွားသည်။

“ရောက်လာတာဖြင့် မကြာသေးဘူး၊ ပြန်မယ်ချည်း လုပ်နေတာ ကောင်းလား”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်ကိုက် မဲ့ကိုက် ခိုပြီး မောင့်ချစ်သူလာတဲ့အချိန်ထိ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်နေတာ ချီရလေးလောက်တော့ ပေးသင့်တယ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ထင်ပါဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ်ဒဏ်နဲ့ ကိုယ်ခံရတာပဲ”

“မောင့်ကို မသနားဘူးပေါ့”

“ဖူးအိကို မောင်က သနားခဲ့လို့လား”

“တော်တော်အသည်းမာတဲ့ မိန်းမပဲ”

“မောင်နော် လူကိုဘာပြောတာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာ”

“မောင်”

တိုးတိတ်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံလေးက ညလေပြေညှင်းနှင့်အတူ ချောလွင့်သွားသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်။ ပန်းရံမှာ တစ်ပတ်နေပြီး မိုးတိမ် ပြန်သွားသည်။ ပြုံးနေသော မိုးတိမ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဖူးအိနှင့် အဆင်ပြေနေကြောင်း သိသဖြင့် မိုးတိမ် ပျော်သလို တော်ဝင်လည်း ပျော်မိသည်။

နောက်ပိုင်း စာအဆက်အသွယ်ကို မိုးတိမ်က တော်ဝင်မှ တစ်ဆင့် ဖူးအိထံ မရိုးမအိနိုင်သော ချစ်သဝဏ်လွှာပို့သည်။ ဖူးအိက ပန်းရံမှာ တော်ဝင်အပေါ် အရင်လိုအနေအထားနှင့် ဟန်မပျက် ဆက်ဆံသော်လည်း အပြင်မှာတော့ အတော်လေး ပြောဆိုရင်းနှီးလာသည်။

နေ့ဗလနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖူးအိကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ကို အောင်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားလာတာမို့ ဖူးအိကို တော်ဝင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရသည်။ မဖြစ်နိုင်တာကို မလုပ်ဖို့နှင့် နေ့ဗလကို စိတ်ဝင်စားပါ။ မချစ်နိုင်ပါဆိုတာနှင့် စကားကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ပိတ်ပြောလိုက်မှ ဖူးအိ ငြိမ်သွားသည်။

ဒီကြားထဲ နေ့ဗလမာမိ နေ့မကောင်းတာနှင့် တစ်မိသားစု

လုံး ဆေးကုသဖို့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားကြတာမို့ တော်ဝင်ကို နှောင့်ယှက်မည့် ဇွတ်တရွတ်လူ မရှိသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

တစ်ခါတလေ သူ့ကို သတိရမိပေမယ့် ထိုသတိရစိတ်ကို ချက်ချင်းပျောက်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ရက်မှာ ဖေဖေ အမောဖောက်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ တာဝန်ကျဆရာဝန်လေးက ဖေဖေကိုသိနေသဖြင့် တော်ဝင်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်နှင့် ချက်ရည်လေးများပင် လည်မိ၏။

ထိုဆရာဝန်က တခြားသူမဟုတ်။

ဖေဖေအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဒေါ်ဒေစီ၏သားဖြစ်ပြီး

တစ်လန်းပါး ဆေးရုံမှာကြာနေသော ဖခင်ကြီးရှိရာသို့ သူ့မိခင်ကို ခေါ်ယူလာပြီး တွေ့ဆုံစေသည်။

“ဒေစီ”

“ကိုချမ်းငြိမ်းရယ်”

မျက်ရည်စတွေကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ဖယ်ရှားဖို့

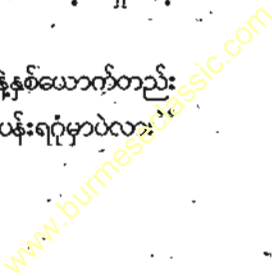
ကြိုးစားနေသော အန်တီဒေါ်ဒေစီအသွင်သဏ္ဍာန်က အေးချမ်းသလို ထွက်သရေရှိရှိ ချောမောလှပသူအဖြစ် တော်ဝင် သတိထားမိ၏။

“သမီးလေးပေါ့နော်”

“အင်း...တော်ဝင်လို့ခေါ်တယ်၊ သူ့အမေတော့ မရှိတော့ဘူး”

“ဒေစီလည်း အတူတူပါပဲကွယ်၊ သားနဲ့နှစ်ယောက်တည်း နေတာပါ။ အခု ကိုချမ်းငြိမ်းတို့ ဘယ်မှာနေလဲ၊ ပန်းရံမှာပဲလား”

“ဆိုပါတော့”

ဖေဖေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပေမယ့် တော်ဝင်ကတော့ မတည်ငြိမ်နိုင်ပါ။ ဒါကလည်း အကြောင်းကရှိပါ သည်။ ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့် အန်တီဒေါ်ဒေါ်ဒေါ်သားဖြစ်သူ ထံမှ မကြာခဏရောက်လာသည့် ရွန်းလဲသည့် အကြည့်တစ်မျိုး ကြောင့်ဟုဆိုလည်း မမှားပါ။

“ကိုချမ်းငြိမ်း”

“ဟင်”

“တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပြန်တွေ့ရတာ ဒေစိုရင်ထဲ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတာ ကိုချမ်းငြိမ်း သိရဲလားဟင်”

ဖေဖေက ဘာမှမပြော။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာပင် အန်တီဒေါ်မျက်နှာကို စိတ် မကောင်းသလို ငေးကြည့်နေ၏။

“ကိုချမ်းငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာတာ ကိုချမ်းငြိမ်း လုပ်ခဲ့ပြီးပါ ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒေစို စိတ်ချမ်းသာတာ ဒေစို လုပ်ပါရစေနော်”

“ပြောပါ ဒေစို၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဒေါ်ဒေါ်ပြောလာမည့် စကားကို တော်ဝင်ရော ဒေါက်တာ ထင်စည်ပါ ဦးချမ်းငြိမ်းနှင့်အတူ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေကြသည်။ အန်တီဒေါ်ဒေါ်က ဖေဖေသမီးတော်ဝင်ကိုပါ တွေ့လိုမြင်လိုပါသည် ဟု ဒေါက်တာထင်စည်မှတစ်ဆင့် ပြောထား၍ အခုလို မျက်နှာစုံ ညီရှိနေကြခြင်းဆိုလည်း မမှားပါ။

“သမီးတော်ဝင်ကို ဒေစိုသမီးအဖြစ်ပေးပါ”

“သားနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးပါရစေ”

“ဟင်”

“အို”

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားပေမယ့် ဒေါက်တာ ထင်စည်တို့သားအမိက အံ့သြခြင်းမဖြစ်ကြပါ။ ကြိုတင်တိုင်ပင်ပြီး ထားကြသည့်ဟန်ဖြင့် အထူးတည်ငြိမ်နေကြသည်။ အချိန်တိုတို အတွင်းမှာပင် တောင်းဆိုလာသော စကားများက ရင်ခုန်စရာ။

“ခွင့်ပြုပါ ကိုချမ်းငြိမ်းရယ်၊ ဒေစိုသားက လူလိမ္မာပါ။ အခုချိန်ထိလည်း ချစ်သူရည်းစား မရှိသေးပါဘူး၊ သားက မေမေ သဘောကျလို့ ခေါင်းညိတ်ပြီးပါပြီ”

“သမီးလေးသဘောကရော သမီးဖေဖေသဘောတူရင် လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးမယ်မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟို...တော်ဝင်”

“ကိုချမ်းငြိမ်း သမီးကို ပေးမယ်လို့ပြောပါ၊ ဒေစိုကို သနားရင်လေ”

အို...ဘယ်လိုလဲ။

မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာသည့် အန်တီဒေါ် မျက်ဝန်း အစုံက မှန်သီလျက် သနားစရာ။ အန်တီဒေါ်ကို ငေးကြည့်နေသည့် ဖေဖေမျက်လုံးတွေထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရတာမို့ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဒေစိုရယ်၊ ဒေစိုတောင်းတဲ့ သမီးကို ကိုယ်အပိုင် ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဒေစို ကြိုက်သလိုသာ စိမံပါကွယ်”

“ဖေဖေ”

အံ့သြရှက်လန့်စွာ ဖေဖေကို တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်မိသူက တော်ဝင်။

“ကိုချမ်းငြိမ်းရယ်”

“မေမေ”

“ငိုပါရစေ သားရယ်၊ မေမေ မသေခင် မေမေဆန္ဒလေး ပြည့်မြောက်ခွင့်ရသွားလို့ ဝမ်းသာလို့ကျရတဲ့မျက်ရည်ပါကွယ်”

“မေမေသားလေးကို သမီးလက်ခံပါကွယ်၊ သားကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ သမီးတော်ဝင်က သမီးဖေဖေရှေ့မှာပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံပေးပါနော်”

“မေမေရယ်”

တော်ဝင်လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ယုယကြင်နာစွာ ရင်ခွင် ဆွဲယူကပ်ထားသည့် အန်တီဒေါ်ဒေါ်ကြောင့် တော်ဝင်၏ လှပသော မျက်နှာလေး ရဲရဲနီစွေးကာ ဒေါက်တာထင်စည်မျက်နှာကို မကြည့် ရဲသလို ခေါင်းလည်း မော့မလာနိုင်အောင် ခက်လည်းခက် ရှက်လည်းရှက်နေသည်။ ဒါကို ဒေါက်တာထင်စည်လည်း သိနေ တာမို့ ကြားကနေ သူ့မေမေကို တစ်စုံတစ်ရာ တားမြစ်မို့ ကြီးစား နေရှာသည်။

“သမီး အန်တီဒေါ်စကားကို လက်ခံလိုက်ပါသမီးရယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သမီးကို မောင်ထင်စည်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူလိုက်တာပါ”

“မောင်ထင်စည်ကို သမီး လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ဖေဖေ ကို ကတိပေး”

“ဖေဖေရယ်”

အားလုံး၏အကြည့်တွေက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေးရှိ ရာမှာသာ စုပြုံရောက်နေတာမို့ တော်ဝင်အနေနဲ့ လိမ္မာသောသမီး တစ်ယောက်အဖြစ် ဖခင်ဖြစ်သူစကားကို ခေါင်းညိတ်ရန်အပြင် တခြားမရှိပါ။

ဖေဖေ အခုလို ကျန်းမာလာအောင် ဖေဖေအသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်တင်ခဲ့သူက ဒေါက်တာထင်စည်ပဲ။ သူသာ ဖေဖေအသက်ကို မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် တော်ဝင်လည်း အခုလို ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

“ဖေဖေစကားကို တော်ဝင် နားထောင်ပါ့မယ် ဖေဖေ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ ဖေဖေသမီးရယ်”

“ဖေဖေ သေယျော်ပါပြီကွယ်”

“ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေထံမှ ကျေနပ်ပီတိ ရွန်းလက်သွားသည့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရခိုက် တော်ဝင်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပါးပြင် ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျလာခြင်းကိုက ဘာအတွက်နှင့် မှ တားဆီးမရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၈)

“ကိုယ်ဘယ်လို တောင်းပန်ရမှန်း သိပါဘူး။ တော်ဝင် ရယ်၊ တကယ်တော့ မေမေက ကျန်းမာရေးနဲ့ ပြည့်စုံသူမဟုတ်ပါ ဘူး။ တော်ဝင် အနေရခက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်”

“ကိုယ်တို့သားအမိကိုသာ တော်ဝင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ပဲ ပြောချင်ပါတော့တယ်”

အားနာမျက်နှာပူနေသည့် ဒေါက်တာထင်စည်မျက်နှာမှာ အနေရခက်နေဟန်က အထင်းသား။ ဒေါက်တာထင်စည်က တော်ဝင်ကို တောင်းပန်စကားဆိုလေ တော်ဝင်ကလည်း ဒေါက်တာ ထင်စည်ကို တုံ့ပြန်အားနာရလေဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာထင်စည် ပြောပြ၍ ဖေဖေနှင့် အန်တီတို့၏ ဆုံစည်းခွင့်မရသော အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ဆွတ်ပျံ့လွမ်း မော်ဖွယ် ကြားနာမှတ်သားရပြီးနောက်မှာ ဘာကြောင့် အန်တီဒေစီ

က သူ့သားနှင့် ဖေဖေသမီး တော်ဝင်တို့ကို လက်ထပ်စေချင်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ချစ်တိုင်းမညားနိုင်ကြသည့် ချစ်သူဘဝအတိုင်း ဖေဖေနှင့် ချစ်နေပေမယ့် အန်တီဒေစီကိုထားပြီး ဖေဖေက တော်ဝင်မေမေနှင့် လက်ထပ်လိုက်သလို အန်တီဒေစီကြပြန်တော့လည်း ကွယ်လွန်သွားသည့် အစ်မ၏ခင်ပွန်း သားတစ်ယောက်အဖေနှင့် လက်ထပ်ပြီး စိတ်အစွဲအလမ်းတစ်ခုအဖြစ် ဦးချမ်းငြိမ်းကို အချိန်တိုင်း တမ်းတပြီး ဒေါက်တာထင်စည် ဖြစ်လာမည့် သားငယ်ကို ညအိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ပြောပြခဲ့ရင်း စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေရှာသူ။

ဒေါက်တာထင်စည်ဖခင်က စောစီးစွာ ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် သူတို့သားအမိပဲ ကျန်ရစ်သည်။ ချစ်ဦးသူနှင့်မဆုံသော ဒေါ်လေးမေမေကို အမြဲသနားပိုခဲ့ရသူက ထင်စည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းကို မေမေချစ်ဦးသူအဖြစ် ငယ်ငယ်က နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံဖူးသည့်အတွက် ချက်ချင်းမှတ်မိကာ သူမေမေကို ပြန်ပြောပြခဲ့ရာမှ အခုလို အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေါ်လာရတာဖြစ်သည်။

အန်တီဒေစီဆန္ဒက သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ကံကြမ္မာကြောင့် မပေါင်းဆုံလိုက်ကြရပေမယ့် သူတို့မျိုးဆက်လေးတွေကို ကြံတော့ ပြန်လည်ပေါင်းဖက်စေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒတစ်ရပ် ပြင်းထန်စွာ ရှိနေခဲ့သမျှ အခုတော့ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါက်တာလို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တော်ဝင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကြီး တောင်းပန်နေတာ တော်ဝင်အတွက် ပိုပြီးအနေရခက်ပါတယ်ရှင်”

“တကယ်တော့ ဒေါက်တာဟာ ဖေဖေရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ အဲဒီနေ့ကသာ ဖေဖေအသက်ကို ဒေါက်တာမကယ် ခဲ့ရင်”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး တော်ဝင်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်မထားနိုင်ပါဘူး။ လူသား တစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်တာ ဆရာဝန်တိုင်းရဲ့အလုပ် ပါ”

“ဒေါက်တာအနေနဲ့ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ တော်ဝင် အတွက်တော့”

“ကဲပါ တော်ဝင်ရယ် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြန် အလှန် အားနာနေရတဲ့စကားကို ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြစို့ ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ တော်ဝင်ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပြီ၊ တော်ဝင် တို့ ပန်းရုံက မိသားစုတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်လို့ရပြီ”

သူမတို့သားအဖ အခြေအနေအရပ်ရပ်နှင့် အဖြစ်မှန်ကို မသိသော ဒေါက်တာထင်စဉ်မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် ပြီး တော်ဝင်ဦးခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။ အန်တီဒေစီကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ ဖေဖေကို ဟိုအရင်တုန်း

က ပန်းရုံက ဦးချမ်းငြိမ်းဟုထင်ပြီး တော်ဝင်ကို သမီးတောင်းခြင်း ဟုဆိုလျှင် အမှားကြီး မှားတော့မည်။ ဒါကို အန်တီဒေစီ သိထား သင့်သလို ဒေါက်တာထင်စဉ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိမှဖြစ်မည်။

“ပန်းရုံမှာ တော်ဝင်တို့သားအဖ နေတယ်ဆိုပေမယ့် အခြေအနေက ဒေါက်တာတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ တော်ဝင် တို့သားအဖက ပန်းရုံက အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မနေပါဘူး”

“ခြံနောက်ဘက်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် သီးသန့်နေတာ မျိုးပါ။ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်လေးလိုက်ပို့ပေးလို့ တစ်အိမ်တည်း အတူ နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာသိအောင် ပြောပြတာပါ”

“တော်ဝင်တို့သားအဖက ဆင်းရဲပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အာ...ကိုယ့်အတွက် အဲဒါတွေမလိုပါဘူးဗျာ”

“တော်ဝင်အတွက်တော့ လိုအပ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒေါက်တာ အနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုသိထားမှ အန်တီအနေနဲ့ ဇွတ်အတင်းဖြစ်ချင်ခဲ့ တဲ့ ဆန္ဒကို အကြောင်းပြကောင်းကောင်းနဲ့ ငြင်းပယ်နိုင်မယ်ထင်လို့ ပါ”

“တော်ဝင်က အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်လား”

ဒေါက်တာထင်စဉ်အမေးကို တော်ဝင် မဖြေပါ။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုသည့်အတိုင်း အပြုံးဖြင့် မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထင်စဉ်လို ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် ဂုဏ်ကြီးရှင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူ တစ်ယောက်အတွက် သူဝန်းကျင်မှာ တော်ဝင်ထက်သာသူ များစွာ

ရှိနေလိမ့်မည်ဆိုသည်ကား မေးစရာပင် မလိုသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ပြောမယ့်စကားက တော်ဝင်အနေနဲ့ အချိန်စော ချင်လည်းစောမယ်၊ ဒါပေမယ့် တော်ဝင်လို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်အတွက်တော့ ကိုယ်နောက်ကျနေမယ်ထင်တယ်”

“တော်ဝင်ကသာ ခွင့်ပြုလက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် တော်ဝင်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ထပ်ပါရစေ”

“လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့လည်း တောင်းဆိုပါရစေလား ကွယ်၊ တော်ဝင်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခဲ့မိတာ ကိုယ်ပါ”

“အို”

“တော်ဝင်”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလားဟင်”

“ဖေဖေသဘောလို့ တော်ဝင် ပြောပြီးပါပြီရှင်”

“တော်ဝင်ရယ်”

ပါးလေးနှစ်ဖက် ရဲရဲနီနီစွာနေသည့် လှပသော ရှက်မျက်နှာ လေးက ဒေါက်တာထင်စည့် နှလုံးအစုံကို လှိုက်ဖိုနွေးထွေးသွား အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လွန်းသူလေးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာထင်စည့်ဘဝမှာ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက် မက ထားဘူးသော်လည်း အခု သူ့မျက်စိရှေ့မှာရောက်နေသည့် မိန်းမလှလေး တော်ဝင်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမဖြစ်မိပါ။ ဒီလိုပဲ အကြောင်းမသင့်၍ လမ်းခွဲခဲ့ရပြီး ထင်စည့်ချစ်သူတွေက သူတို့ နောက် ချစ်သူတွေနှင့် ကိုယ်စီ လက်ထပ်သွားကြချိန်မှာ သူ

တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ထဲမှာ အာရုံနစ်ထားရင်း အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာထင်စည့် နှလုံးသားအစုံကို အလန့်တကြား နိုးထစေလိုက်သူက မေမေအချစ်ဦးရဲသမီး တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမ ချောလေးဖြစ်နေခြင်းကလည်း အံ့ဩစရာဖြစ်သည်။

ထင်စည့်ကိုသားအမိနှင့် တော်ဝင်တို့သားအဖမှာ ဘယ်သူ မှမသိနိုင်သော ရှေးရေစက်ရှိနေသည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။ တော်ဝင်ကို သူ့ချစ်မိပြီဆိုတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစား ရမည်က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။

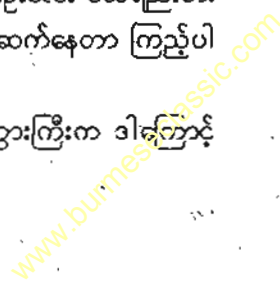
ဦးချမ်းငြိမ်းကို အကြောင်းပြုပြီး တော်ဝင်တို့ နေထိုင် သည့် ပန်းရုံကခြံကြီးထဲကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

“ကြည့်ပါဦး မာမီရယ်၊ တော်ဝင်တို့များ ကံကောင်းချင် တော့ ဆရာဝန် သူဌေးသားကိုယ်တိုင် အိမ်အထိ လိုက်လာပြီး ပိုးပန်းနေလိုက်တာများ၊ အမေရော သားရော ပျာနေတာပဲ”

“သူကပေါ့ သမီးရယ်၊ တော်ဝင်ကို အဲဒီဆရာဝန်က အတည်တကျ လက်ထပ်ယူသွားတော့လည်း မာမီတို့မိသားစု အတွက်လည်း အရက်မရတော့ဘူးပေါ့”

“သူ့အမေကြီးကိုယ်တိုင်က သမီးဦးလေး ငယ်ရည်းစား ပဲ၊ သူတို့တုန်းက ဇာတ်လမ်းကို အခု ပြန်ဆက်နေတာ ကြည့်ပါ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဘွားကြီးက ဒါကြောင့်

တော်ဝင်ကို သူ့သားနဲ့ ပေးစားချင်နေတာဖြစ်မယ်”

ဂမုန်းတို့သားအမိ တော်ဝင်နှင့် ဒေါက်တာထင်စည်တို့ သားအမိအကြောင်း ကောင်းတာရာ မကောင်းတာပါ ဝေဖန်ပြောကြားနေချိန်မှာ ဖူးအံကတော့ အခုချိန်ထိ ပြန်မလာနိုင်သေးသေး နေဗလအတွက် ရင်ထဲပူနေသည်။

ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဥပမိရစ် တည်တည်ခန့်ခန့်ကြီးနှင့် တော်ဝင်အိမ်ကို အဝင်အထွက် စိပ်နေ သည်။ ထမင်းချက် ဒေါ်စိန်ကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရသော သတင်း စကားအရဆိုလျှင် ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုတာ ဦးကြီးချမ်းငြိမ်းနဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေသားဖြစ်ပြီး တော်ဝင်နှင့် နှစ်ဘက်လူကြီးချင်း သဘော တူထားကြသူများဟုဆိုသည်။

နေဗလသာ ဒီအကြောင်းတွေသိရင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ လောလောဆယ်တော့ ဖူးအိတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေထ လည်း ပြေလည်အေးချမ်းနေတာမို့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။ မိုးတိမ်ထ ရော ဖူးအိပါ အနေအထိုင် အထူးပီရိအောင် နေကြတာမို့ အကဲဖြတ် ချိ မရနိုင်တာလည်းပါသည်။

ဖူးအိက တော်ဝင်ကို နေဗလနဲ့ပဲ သဘောတူပေမယ့် မိုးတိမ်ကြတော့ ဒေါက်တာထင်စည်နှင့်သာ သူငယ်ချင်းမ တော်ဝင် ကို သဘောတူပါသည်ဆိုတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အမြင်မတူနိုင် ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခေါ်မပြောနိုင်ဘဲ စိတ်ဆိုးစိတ် ကော်ကံမိကြပြန်သည်။

“နေဗလဆိုတာ ဘာများအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ၊ ငပွေ ငရှုပ်၊ မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ကောင်ကို တော်ဝင် လုံးဝစိတ်မ ဝင်စားတာ ကံကောင်း”

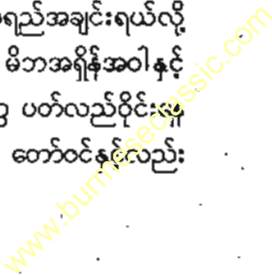
“သွားများ ချစ်မိကြိုက်မိလို့ကတော့ မိတော်ဝင် ကံဆိုး ပြီသိလား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူပွေနေရှုပ်နေသမျှ နေ့တိုင်း ဒူးနဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေရမှာ”

“ဖူးအိသူငယ်ချင်းကို အဲဒီလောက် နှစ်နှစ်နာနာ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ သူလည်း လူငယ်ပဲ၊ ဒီလိုပဲ လူငယ်စိတ်နဲ့ ပျော်ပျော် နေတာ အပြစ်လား”

နေဗလဘက်က တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ရန်တွေ့နေသော ချစ်သူ အချောအလှကိုကြည့်ပြီး မိုးတိမ်မျက်နှာကို တင်းထားသည်။ နေဗလ နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးတိမ်ကက်က အမြင်မှာ ရှင်းနေသည်။ ဘာတစ်ခု မှလည်း နေဗလကို အထင်မကြီး။

မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် နေဗလနှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးရှိသည်။ ဘိုးဘွားမိဘလက် ထက်ထဲက စီးပွားလုပ်ငန်းကို မိုးတိမ်လက်ထက်မှာ ပိုပြီးချဲ့ထွင် အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်ကြိုးစားခဲ့သည်။

နေဗလမှာ အခုချိန်ထိ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရယ်လို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိသေး။ မိဘအရှိန်အဝါနှင့် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင် သွားလာနိုင်၍ မိန်းကလေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းဖျေ ခြင်းအပေါ်မှာလည်း အထင်ကြီးစရာဟု မမြင်။ တော်ဝင်နှင့်လည်း

သဘောမတူ။ ဒါကို ဖူးအိက သူမသူငယ်ချင်းကို ပြောရပါမည်လားဟု မိုးတိမ်ကို စိတ်ဆိုးနေ၏။

မိုးတိမ်ကလည်း ဖူးအိကို မကြည်။ တော်ဝင်ကို ဒုတိယရောက်အောင် နေဗလနှင့် သဘောတူရပါမည်လားဟု ချစ်သူအဖြစ်တင်သည်။ ဒေါက်တာထင်စည်နှင့် မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် တော်ဝင် အိမ်မှာ ဆုံခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒါကလည်း ဖူးအိသတင်းပေး၍ ဒေါက်တာထင်စည်နှင့် တော်ဝင်တို့အကြောင်း သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရည်မှန်ယဉ်ကျေး၍ တော်ဝင်အပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည့် ဒေါက်တာထင်စည်က တော်ဝင်တို့ သားအမိအပေါ်မှာရော တော်ဝင်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် သူ့အပေါ်မှာပါ ဂရုစိုက်လိုက်သည်မှာလည်း ပျာနေသည်။ ဟန်ဆောင်နေတာမျိုးမဟုတ်။ တကယ်ကို အူထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှဲသော မေတ္တာစေတနာဆိုတာ မြင်ရုံနှင့်သိသည်။

အကဲခတ်မိတာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အလုပ်က ဆရာဝန်၊ မိခင်မုဆိုးမကြီးက ဦးလေးချမ်းငြိမ်း၏ ငယ်ရည်းစား။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ချမ်းသာပြည့်စုံလိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။

သို့သော် ဒေါက်တာထင်စည်တို့ သားအမိက အေးချမ်းသည်။ ဘာမာန်မာန်မှလည်း မရှိ။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်လည်း မရှိ။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး တော်ဝင်တို့သားအဖကို ဂရုစိုက်လိုက်ကြသည်မှာ တစ်ခါတလေ ကြားထဲက မိုးတိမ်ပင် မျက်နှာ

ချင်ချင်။ ဒီလိုမိသားစု၊ ဒီလို အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဒီလူနှင့်မှ တော်ဝင်တို့ သဘောမတူလျှင် တခြားဘယ်သူနှင့် သွားသဘောတူရမည်လည်း။

နေဗလဆိုသည့်လူနှင့်ကတော့ လုံးဝ လုံးဝမဖြစ်။
“မောင်ကတော့ တော်ဝင်ကို ဒေါက်တာထင်စည်နဲ့ပဲ လုံးဝသဘောတူတယ်။ တော်ဝင်ကိုလည်း ပြောပြီးပြီ”

“ဘာပြောတာလဲ”
“ဦးလေးရော နင်ရော နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချမ်းသာ ချင်ရင် ဒေါက်တာထင်စည်ကိုပဲ လက်ထပ်လို့”

“နေဗလဆိုတဲ့ကောင်ကို လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့၊ နင်သာ သူ့ကို စဉ်းစားမိလို့ကတော့ နင်လည်း သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ထပ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်စိတ်နဲ့ ဦးလေးလည်း သမယလို့ ပြောခဲ့တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖူးအိ မောင့်ကို ပြန်မစွာနိုင်ဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်သွား၏။ မောင် အခုပြောနေတာတွေအားလုံး အမှန်တွေလည်း။ အမှားတစ်ခုမှမပဲ။ တော်ဝင်အတွက်ချည်း မှန်နေတာမဟုတ်။ ဖူးအိအတွက်လည်း မှန်လွန်း၍ ခက်နေသည်။

“မောင်”
“ဗျာ”
“ဖူးအိကိုရော နေဗလကို ထားခဲ့သလို ထားရစ်ခဲ့မှာလား”

“ဟင်”

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ ဖူးအိက နေဗလမှမဟုတ်တာ ထားရင်းထားမယ်ဆိုရင် ဖူးအိကသာ မောင့်ကိထားရစ်ခဲ့မှာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင့်စကားကြားရတာ ဖူးအိ ရင်နာတယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ် သိလား”

“မောင့်ချစ်သူလေးရယ်”

ချစ်သူမျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်အိုင်လာသော မျက်ရည်တွေ ကို မြင်ရတော့ မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ တော်ဝင်တို့ အချစ်ရေးကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ရေးကလည်း ဘာတစ်ခုမှ သေချာရေရာတာ မဟုတ်။

ဖူးအိက သူ့ကို အသက်မကချစ်တာမှန်ပေမယ့် မိုးတိမ် အလိုကျ လိုက်လျော့ဖို့ကြတော့ ကြောက်ရွံ့နောက်တွန့်နေသည်။

“ဖူးအိလေ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူးသိလား”

“ဖူးအိ မောင့်ကိုချစ်တယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အင့်ခနဲ ငိုချလိုက်သူလေးကြောင့် မိုးတိမ် ရင်မှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ဖူးအိကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ အတင်းကြပ်ဆုံး ပိုက်ထွေးထားလိုက်သည်။

တိုးတိတ်သော ရှိုက်ငင်သံသဲ့သဲ့က လေအနှောမှာ ခေ့က တစ်ဝဲ ဖျံလွင့်လျက် စီးမျောနေခဲ့ရာ မိုးတိမ်ထံမှ ပင့်သက်ဖြာသံက ရှိုက်သံနှင့်အတူ ရောထွေးသွား၏။

အခန်း (၁၉)

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

တော်ဝင်ထံမှ မသဲမကွဲ ညည်းညျသံကြောင့် သူမ ခုတင် သားမှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာရသူက ဒေါက်တာထင်စည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးက စိတ်အချရကြီး တဲ့ မဆိုသာသလို နလန်ထလူမမာကို ပြုစုရင်း တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာထဲလဲသွားတော့ ကြားထဲက မနေနိုင်သူတွေက ပျာယာခတ် တုန်သည်။

ထိုအထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ။ မေမေထက် သူက ပိုပြီး တော်ဝင်ကို ချစ်သည်။

တော့ တော်ဝင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသည်။

မေမေကိုယ်တိုင်လည်း တော်ဝင်တို့ သားအဖအတွက် ဆိုအပ်တာမှန်သမျှ အိမ်ဖော်ဒေါ်လုံးကို စီမံချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်စေ နိုင်ဖန်ရုံကို မပြတ်လာပို့စေသည်။ ဒါကို တော်ဝင်က လက်ခံ

ချင်ပုံမရပေမယ့် မေမေ့ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေသဖြင့် ဘာမှတော့ မပြော။

ဦးချမ်းငြိမ်းကတော့ မေမေ ဘာလုပ်လုပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ဖြင့် မေမေ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော အားလုံး မေမေ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောထားသည်။ စိတ်ဝေဒနာရှင် နှလုံးရောဂါသည် မေမေ့မျှ ပျော်မဆုံး။ လှပသော မေမေ့မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေလို့မှမဆုံးသေး တော်ဝင် အိပ်ရာထဲလဲသွားတော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

ထင်စည်ကို တော်ဝင်ကို အထူးဂရုစိုက်ခိုင်းသည်။ အလုပ်နားချိန်မှာ တော်ဝင်နားရောက်နေမှ ကြိုက်သည်။ တော်ဝင်က ရှက်လည်းရှက် အနေရလည်းခက်နှင့် ဇွတ်နေကောင်းပါပြီဟု ပြောတော့ ထင်စည်မှာ တော်ဝင်ကို သနားစိတ်ဖြင့် ပိုတိုး၍ ချစ်မြတ်နိုးရပြန်၏။

ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးမလေးမျှာ လိမ်လည်း မလိမ်တတ်ပါဘဲနှင့် ဆရာဝန်ကို နေကောင်းပါပြီဟု ညာသည်။ လူနာတွေကို ဆေးကုသသည့် ဆရာဝန်ပဲ။ ဒီလောက်တော့ ထင်စည်က မသိဘဲနေမည်တဲ့လား။

အရင်တုန်းက ဆေးထိုးဆေးစားရမှာ သိပ်ကြောက်သည်ဟု ဦးချမ်းငြိမ်းက ပြောပေမယ့် အခုတော့ သူမနားမှာ အချိန်ပြည့် လူနာစောင့်လုပ်နေသည့် သူ့ကြောင့် ပေးသမျှဆေး အကုန်စားသည်။ ဆေးထိုးလျှင်တော့ မခံ။ မျက်နှာနီနီနှင့် ရှက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ထင်စည်ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကျိတ်ရယ်မိ

သည်။

ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပါဟု နှုတ်ဖျားက ဆိုနေပေမယ့် မရိုးသားသည့်အကြည့် အပြောတွေနှင့် လူကတစ်ချိန်လုံးနီးပါး တော်ဝင်ကို ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း ဂျီကူနေတာမို့ တော်ဝင်လည်း ဆေးထိုးရမှာ ရှက်နေသည်။ ခက်နေသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ဆရာဝန်နှင့်လူနာ လုံးထွေးပြီး ဒီနေရာကမတက်ဘဲ အဖျားကမကျ ပိုဆိုးလာတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ အခု တအင်းအင်းနှင့် အဖျားတွေ စွတ်တက်နေသည်။ ညနေထဲက ဦးချမ်းငြိမ်းကလည်း အဖျားငွေ့ရှိုနေတာမို့ လူမမာနှစ်ယောက်ကို တစ်အိမ်တည်း ပြုစုယုယမည့်သူမရှိဘဲ ထားပစ်ခဲ့ရမှာကို စိတ်မချ၍ သူပဲ လူနာစောင့်လုပ်ပေးဖို့ ဦးချမ်းငြိမ်းထံမှ သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြခဲ့သည်။

သူ့သဘောကို ဖုန်းနှင့်လည်း မေမေ့ကို ပြောခိုင်းရသည်။ ဒါနဲ့ပဲ တော်ဝင်တို့သားအဖ အိမ်လေးမှာ လူနာစောင့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဖန်းရုံအိမ်ကြီးပေါ်ကတော့ သူ အခုလို ညအိပ်ညနေရှိနေတာကို ဘာတွေပြောနေမည်မသိ။ ပြောလည်း သူ ဂရုမစိုက်ပါ။

တော်ဝင်ဆိုတာ သူနှင့်လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေး၊ အရေးကြီးဆုံးက တော်ဝင်တို့သားအဖကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရမည်။

- “တော်ဝင်”
- “ဆေးထိုးမယ်နော်”
- “ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

တော်ဝင်လက်မောင်းလေးကို ဖြည်းဖြည်းကိုင်လှုပ်ရင်း ဆေးထိုးမည့်အကြောင်းပြောတော့ တော်ဝင် မျက်လုံးလေးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းသည်။

“ဆေးမထိုးလို့မရဘူးခင်ဗျာ၊ တော်ဝင်တစ်ကိုယ်လုံး ဒီလောက် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာ ကိုယ်က ဆေးကုတဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူ ခံစားနေရသမျှ ဒီအတိုင်း အချိန်ကုန်ခံပြီး ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား။”

“ခဏလေး...ခဏလေး ဘာမှမကြာဘူး ဟုတ်လား၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလောက်လေးပဲ နာမှာပါဗျာ”

“အို”

ဖျားနေသည့်ကြားက တော်ဝင် ပိုပြီးစိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်သွား သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်အိပ်ပါဆိုလည်း ပြောမရ။ ပန်းရုံအိမ် ကြီးပေါ်က လူတွေအားလုံး အခုချိန်ထိ တော်ဝင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ သူ့ကားကြီးရပ်ထားတာ မမြင်ချင်မှအံ့ဆုံး။

အခုလည်း တော်ဝင်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ ဆေးထိုးဦး မည်။ မထိုးချင်ပါဘူးဆိုလည်းမရ။ အပ်ကိုကြောက်ပြီး ဆေးမထိုး ချင်တာ အရင်ကမှန်ပေမယ့် အခု သူ့ရှေ့မှာ ကိုယ့်တင်ပါးဖြူဖြူကို လှစ်ပြရမှာ ရှက်နေသည့်အဖြစ်ကိုပဲ သူ မရိပ်မိတော့တာလား။

အနေရခက်ခက် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့ဆေးအပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသမျှကို အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့်ပင် မကျေမနပ် ဆေးထိုးခံ လိုက်ရသည်။

“ဒီဆေးလေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်၊ တစ်ရေးနိုးရင် အဖျားပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အဟွတ်...ဟွတ်”

“ဟော ဖေဖေ အိပ်ရာကနိုးနေပြီလားမသိဘူး”

“နေ နေ ကိုယ်ပဲ ဦးလေးကို သွားကြည့်ပြီး လိုအပ်တာ တွေ စစ်ဆေးလိုက်မယ်၊ တော်ဝင်က အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ ဟုတ်လား”

“ဆေးလည်းထိုးပြီးပြီပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ တော်ဝင် နေကောင်းပါပြီ”

“ကိုယ်ပေးတဲ့ဆေးက နတ်ဆေးဆိုရင် ဟုတ်တာပေါ့၊ ညံ့ဖွဲဆို ချက်ချင်းပျောက်မယ်၊ အခုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ နားမှဖြစ် မယ် ကလေးမ”

“ဖေဖေကို တော်ဝင်လိုက်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာပါရှင်”

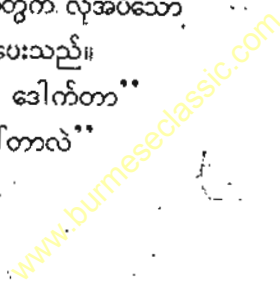
“ကိုင်း ပြောမရရင်လည်း တော်ဝင်သဘော”

ဖေဖေအခန်းထဲရောက်တော့ တော်ဝင်လိုပဲ အဖျားကြီးပြီး ညည်းညူသံသဲ့သဲ့နှင့် ဖေဖေကို စိတ်မသက်သာစွာ တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် တော်ဝင် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

ဒေါက်တာထင်စည်က ဦးချမ်းငြိမ်းအတွက် လိုအပ်သော ဓမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုလုပ်ပြီး ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

“ဖေဖေအခြေအနေ စိတ်ချရရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“ဟင်”

“ဦးလေးအခြေအနေက ဒီတစ်ညစောင့်ကြည့်ရမှာပဲ။ မနက်ဖြန် အခြေအနေမထူးရင် ဆေးရုံပြန်တက်ရလိမ့်မယ်”

“အို”

လှပသော တော်ဝင်မျက်နှာလေးမှာ အဖျားသွေးနီနီကြားမှာ ညိုသွားရရှာပါသည်။ အရေးထဲကျမှ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖျားနေသည်။ ဗေဖေကို ဆေးရုံတင်လျှင် အနားမှာ အနီးကပ်ပြုစောင့်ရှောက်နေဖို့ လူလိုသည်။

“မနက်ဖြန် မေမေနဲ့ ဒေါ်လုံး ဒီကိုလာကြလိမ့်မယ်။ ဦးလေး ဆေးရုံတင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း တော်ဝင် ဘာမှစိတ်ပူနေစရာမလိုဘူး”

“ကိုနဲ့မေမေ ကြည့်စီစဉ်မယ်”

“ဒေါက်တာကို တော်ဝင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

ဒေါက်တာဟုခေါ်တာ မကြိုက်ပါဟု အပြတ်ပြောထားသဖြင့် ဦးထင်စည်ဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်မှ ကျေနပ်သွားသော သူ့အသွင်ကို မြင်ရ၏။ ဦးထင်စည်က ကျေးဇူးအတင်ခံချင်၍ ကူညီခြင်းမဟုတ်တာကို သိပေမယ့် တော်ဝင်တို့သားအဖအတွက် ဦးထင်စည်တို့သားအမိက ကျေးဇူးတင်စရာချည်း ဖြစ်နေတာကို ဝန်မခံ၍ မဖြစ်။

“ဒါပေမယ့် ဦးထင်စည်တို့ကျေးဇူးက”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုယ်က ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့”

လုပ်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဇနီးလောင်း၊ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ပေးနေတာ”

“အို”

မျှော်လင့်မထားသည့်အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသည့် စကားက တော်ဝင်မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲ ပူဇွေးသွားစေသလို ရှုန်းလှသော မေတ္တာမျက်ဝန်းအစုံကြောင့်လည်း တော်ဝင်မှာ သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ဖြစ်ရပါသည်။

“အခုလိုအချိန်မှာ ဒီစကားပြောရတော့ တော်ဝင်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးသမားလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း တော်ဝင် သိထားနားလည်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ တော်ဝင်သိလား”

တော်ဝင် မဖြေပါ။

မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသော တော်ဝင်နားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။

“ကို တော်ဝင်ကိုချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်နေတယ်”

“ကဲ သွားအိပ်တော့၊ ဦးလေးနားမှာ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

ကိုယ့်အခန်းကို တော်ဝင် ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိတော့။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူက ငြိမ်သက်နေပေမယ့် ကိုယ့်အခြေကို အံ့ဩမယ့်ကြည့်နိုင်ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီကြားထဲ နေဗလမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိတော့ ပိုဆိုးသည်။

လူတွေမှာရှိနေတဲ့ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်တဲ့ ကံတရားက တယ်ပြီးတော့လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှပါလား။ နေဗလဆိုသည့်လူ တော်ဝင့်မျက်စိရှေ့က ကွယ်ပျောက်သွားတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့်လူ တော်ဝင့်ဘဝထဲကို ရောက်လာပုံကလည်း မြန်ဆန်လှသည်။

ပြီးတော့ တွေ့ဆုံကြပုံကလည်း လှပသေသပ်မှုတွေနှင့် ဘာတစ်ခုမှ တော်ဝင့်ဘက်က ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုနိုင်အောင် နောင်ကြီးတွေကလည်း တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ချည်နှောင်မဆုံးဖြစ်နေ၏။

ယောကျ်ားဝိသုဒ္ဓိ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဒေါက်တာထင်စည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလို နေရာတကာ အလိုက်သိမှုတွေကြောင့် တော်ဝင့်ရင်မှာ မောဟနေရသည်။ ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေစီတို့ကြောင့် တော်ဝင်တို့ အနေအထားကလည်း ချစ်သူရည်းစားတွေ မဟုတ်ပေမယ့် နှစ်ဘက်လူကြီးချင်း သဘောတူ အသိအမှတ်ပြုခံထားရသူများအဖြစ်မှာ ရှိနေကြသည်။

မိုးတိမ်ကတော့ တော်ဝင်ကို ဒေါက်တာထင်စည်နှင့်ပဲ သဘောတူသည်။ နေဗလကို လုံးဝမပတ်သက်ရန် ပြောဆိုသတိပေးပြီး လူကြီးမိဘသဘောတူသူနှင့် လက်ထပ်တာ အကောင်းဆုံးဟု ပြောဆိုဆုံးမသွားလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ တော်ဝင်ဆိုတာလည်း နုနုငယ်ငယ် လှပသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်မျှသာ။ နေဗလကို ဘယ်လိုပဲ မချစ်ပါဘူးလို့ပြောပြော၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မချစ်နိုင်ပါလို့ဆိုဆို နေဗလနှင့် တွေ့ရဆုံရတိုင်း တော်ဝင်ရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် မငြိမ်သက်ဖြစ်

ခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရပေမယ့် ဒါကို အချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်မတပ်ရ။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လည်း မလုံ။ မဖြစ်နိုင်တာကို သိနေရက်နဲ့လို့ တွေးမိတိုင်း တော်ဝင်နုလုံးသားတွေ ဘယ်နေရာဆိုကမုန်းမသိ နာကျင်ရသည်။

မတွေ့ရသည့်အချိန်တွေမှာ နေဗလကို သတိရသည်။ အောက်မေ့သည်ဆိုပေမယ့် ဒါတွေကို အလွမ်းတွေပါဟု စာမဖွဲ့နိုင်ခဲ့။ ကြီးစားပြီး မေ့ပစ်ခဲ့ရခြင်းကသာလျှင် တော်ဝင်ဘဝ အစစ်အမှန်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့သမျှ အခုလို ဒေါက်တာထင်စည် တော်ဝင်နား ရောက်လာချိန် နေဗလကို ဘာကြောင့်များ ပိုလို့သတိရနေမိတာပါလိမ့်။

သူသာ တော်ဝင်ကို ဒေါက်တာထင်စည်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ တွေ့မည်ဆိုလျှင် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာမည်နည်း။

အိုလေ သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နေဗလဆိုတာ တော်ဝင်နဲ့ လုံးဝသက်ဆိုင်ပတ်သက်သူမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဘာလို့ တော်ဝင်က ဒါတွေကို ခေါင်းအလေးခံပြီး တွေးနေရမှာလဲ။

မေ့ပစ်လိုက် မေ့ပစ်လိုက်။ လောလောဆယ် ဖေဖေ ဆေးရုံ မတက်ရပါစေနဲ့။ တော်ဝင်ရော ဖေဖေရော ပြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရင်း ဆေးရှိန်ဖြင့် သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာပဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (၂၀)

လက်ထဲကို စီးကရက်တို့တို လမ်းပေါ်ပစ်ချပြီး ဖြန့်ဖြူး မိကျိတ်နင်းခြေပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို စီးကရက်ဗူးထဲက ထုတ်ယူပြီး မီးညှိရိုက်ဖွာမည်အပြုမှာ မျက်လုံး ထောင့်စွန်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည့် အစိမ်းရောင်အရိပ်လေးကြောင့် နှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်နေသော စီးကရက်ကို ဆွဲယူဖြုတ်သိမ်းပြီး အထောက် တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တော်ဝင်က နေဗလကို မမြင်သေး။ သူမကို လိုက်ပို့ သည့် ကားပေါက်လူကို နှုတ်ဆက်နေတာကိုကြည့်ပြီး နေဗလရင်ထဲ မှာ မီးလိုပူလောင်နေ၏။

ဒီလူကို နေဗလ သိသည်။ ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်နှင့် ယောက်ျားပီသဖွာ ကြည့်ကောင်းသူဆိုပေမယ့် နေဗလလိုတော့ မချော။ ဒါပေမယ့် ဒီလူက သူချစ်သော တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်

ရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် တော်ဝင်အပါအဝင် သက်ဆိုင်ရာ နှစ်ဘက် လူကြီးတွေက အသိအမှတ်ပြုထားသည့်ဆိုထဲက နေဗလဘက်က ရုံးနေပြီဟုဆိုရမည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

ဖူးအိပြောပြလို တော်ဝင်တို့အခြေအနေကိုရော ဒေါက်တာ ထင်စည်တို့ဘက်က သဘောထားကိုရော နေဗလ အားလုံးသိခဲ့ရ သည်။ ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းတော့ ပိုသေချာသွားသည်။

ပြုံးပြနေသည့် မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ဒေါက်တာထင်စည် ကားပေါ်က တော်ဝင် ဆင်းလာကတည်းက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သည်။ နေဗလနှင့်တွေ့တိုင်း အမြဲမျက်နှာဖျက်နေ သော စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်အမူအရာက ဟိုလူပေါ်မှာ လုံးဝမရှိ။

နေဗလလိုလူကို မချစ်နိုင်ပေမယ့် ဟိုလူအပေါ်မှာတော့ တော်တော်ဖြစ်၊ တော်တော်ချစ်နေမှာပဲ တွေးမိတော့ ဒေါက်တာ ထင်စည်ကို သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ဒီလူမရှိမှ အေးမှာ ဆိုသည့်အတွေးက နေဗလဘဝမှာ တစ်ခါမှ မတွေးဘူးတဲ့ အင်မတန် ရိုင်းပျတ် စိတ်ကူးတစ်ခုဖြစ်နေတာလည်း အံ့သြစရာ။

“လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်နိုင်အောင် သိပ်ပျော်နေ တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟင်”

“နေဗလ”

“ဟုတ်တယ် မင်းအချစ်ကိုမှ မရရင် မဖြစ်တော့ပါဘူးဆို တဲ့ နေဗလကိုယ်တိုင်ပဲ”

“အို”

မနာလိုဝန်တို့ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေတဲ့ မျက်နှာချောချော မွန်တည်နေဟန်ကိုကြည့်ပြီး တော်ဝင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်တာနဲ့ တော်ဝင်တို့အကြောင်း ဖူးအိကနေတစ်ဆင့် သိပြီးပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“လာ...လိုက်ခွဲ”

“အို လွတ်ပါ။ တော်ဝင်မှာ တခြားကိစ္စ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဆို၊ ရှင်နော် ဖယ်”

“လွတ်စမ်း”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

နေဗလက တော်ဝင်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး သူ့ကားထဲကို အားနှင့်ဆောင့်ထည့်လိုက်တာမို့ တော်ဝင် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်နေချိန်မှာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး နေရာက ကားကို ဝေါခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဖြူသောမျက်နှာက နီနေသလို တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာကလည်း ကြောက်စရာ။ ဒီလူ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေသည်မသိ။

သိလိုလည်း အကြောင်းကတော့မထူးပါ။ သူ့အားကြီးနှင့် ဇွတ်အတင်းဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် နာကျင်နီရဲနေသည်။

လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို ပွတ်သပ်ရင်း ဒေါသမင်းသားနှင့် တော်ဝင်အဖြစ်ကို ပြေလည်ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုရှင်းရပျံ့ဟု စိတ်မောနေမိသည်။

“ကျိုး”

ကားကို လူရှင်းသည့် ကန်တော်ကြီးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်က နေဗလ ဆင်းလာပြီး တော်ဝင်ရှိနေသည့် ကားနောက်ခန်းကို ရောက်လာတာမို့ တော်ဝင် လန့်သွားသည်။

“ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ နေဗလ၊ တော်ဝင် ဖေဖေကို အချိန်မီ ဆေးတိုက်ရဦးမယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“ကိုက ဘာသိရမှာလဲ၊မင်းနဲ့ ဟိုဆရာဝန်အကြောင်းလား”

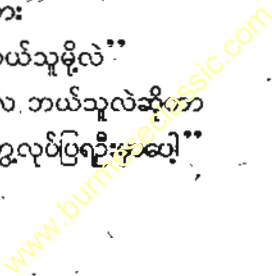
“ပြောစမ်း တို့လိုလူတစ်ယောက်ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ မင်းက ဟိုဆရာဝန်နဲ့ကြတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ချစ်နိုင်ရုံတင်မကဘူး လက်ပါထပ်လိုက်ဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါက လူကြီးတွေသဘောပါ။ တော်ဝင်သဘောမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တော်ဝင်သဘောအရဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း လက်မထပ်ဘူး”

“မင်းက တို့ကို လှည့်စားမလို့လား”

“လှည့်စားနေရအောင် ရှင်က ဘယ်သူ့မို့လဲ”

“ဪ မင်းက အခုချိန်ထိ နေဗလ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိသေးဘူးဆိုတော့ သိသွားအောင် လက်တွေ့လုပ်ပြရဦးမှာပေါ့”

“ကဲ”

“အို”

တော်ဝင်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသည်။ နေဗလရင်ထဲက တော်ဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချိန်ပြည့် တမ်းတလွမ်းဆွတ်ရခြင်းတွေက မနာလိုခြင်းနှင့် ရင်နာရခြင်းတွေထဲမှာ မွတ်သိပ်စွာ အဆုံးသတ် ပျော်ဝင်သွား၏။

သူကတော့ တစ်ချိန်လုံး တော်ဝင်ဆိုသည့် သူမကို တမ်းတနေလိုက်ရတာ။ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေနဲ့ ရင်ကွဲလှမတတ်ပဲ ပူးအိကတစ်ဆင့် စာနဲ့ဆက်သွယ်လည်းမရ။ အသံကြားချင်လို့ ဖုန်းနဲ့လည်း ပြောခွင့်ကမရှိ။ ရင်ထဲမှာ တတ်တိ ငြိနေသည့်ကြိုးက တင်းနေအောင် ရစ်ပတ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေခဲ့သမျှ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းစကားတွေက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

“မင်းသိပြီလား၊ နေဗလဆိုတာ မှင်းရဲ့ချစ်သူ၊ မင်းလက်ထပ်ရမယ့်လူဆိုတာ အခု မင်းသိပြီလား။”

“ရှင်နော် သိပ်ကိုလွန်နေပြီသိလား။”

“ဒေါက်တာဆိုတဲ့လူလောက်တော့ မလွန်သေးပါဘူး၊ ပြော မင်းနဲ့အဲဒီလူ ချစ်နေကြပြီလား။”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ တော်ဝင် မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးမိဘတွေဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကို တော်ဝင် လက်ထပ်မယ်”

“ဘာ”

“မင်း သူ့ကိုလက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား။”

ကဲကဲဆတ်ဖြစ်သွားသည့် နေဗလမျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး တော်ဝင် ငိုချင်လာသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျိုးကျောလှမတတ်။ သူ့ကြမ်းရမ်းသမျှ နာကျင်နေ၏။

“တော်ဝင်ကြောင့် ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားရှင်၊ ဖေဖေက သေဆိုသေမယ်၊ ရှင်ဆိုရှင်မယ်”

“ဪ သမီးအလိမ္မာလေးပေါ့”

“ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း သားလိမ္မာဘွဲ့ ယူထားသေးတာပဲ”

“တော်ဝင်က ဒါကို မကျေနပ်တာလား။”

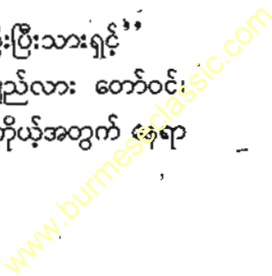
“ဘာမှမဆိုဘူး၊ ရှင်ကိစ္စ ရှင့်ဘာသာ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တာပဲ”

“ဖယ်ရှင်...တော်ဝင် အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်”

“ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက သူ့အလိုလိုပြီးသွားမယ်ထင်နေလား။”

“တော်ဝင်ဘက်ကတော့ အားလုံးပြီးပြီးသားရှင်”

“မင်း စာကယ်ပဲ အသည်းမာလှချည်လား တော်ဝင်မင်းရင်ထဲ မင်းနှလုံးသားထဲမှာ နေဗလဆိုတဲ့ ကိုယ့်အတွက် နေရာ

နည်းနည်းလေးတောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။”

“မင်း ပြောစမ်း ပြောလေ၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး မင်းကိုယ်မေးတာကိုပြော”

နေဗလက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှလေးကို သူ့မျက်နှာနှင့် ထိကပ်လှမတတ် ဇွတ်အတင်းအကြပ် ဆွဲယူပင့်မော့ပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ခိုင်းရာမှ သိပ်လှသည့် မျက်နှာလေးကြောင့် ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်ခနဲခနဲသွား၏။

မမြင်ရ မတွေ့ရသည့် ရက်တွေနှင့်အပြိုင် တော်ဝင် သိပ်လှနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုဆရာဝန်ဆိုသည့်လူက အိမ်ပေါ်က မဆင်းချင်အောင်ဖြစ်နေပုံရသည်။ အတွေးနှင့် နေဗလ ရင်ထဲ ပူလောင်သွားသလို တော်ဝင်မှာလည်း နေဗလနှင့် အခုလို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်အောင် ပူးကပ်ထိစပ်နေသည့် အတွေ့ကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနေပါသည်။

“ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ မချစ်တော့ဘူးလား တော်ဝင် ရယ်၊ ဟင်”

“အို”

ရိုးရိုးမေးခြင်းမဟုတ်။

နီရဲစိုစွတ်သော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာကိုချလိုက်တော့ မည်းခက်သော တော်ဝင်မျက်လုံးအစုံကို နေဗလက ဇွတ်အတင်း ဖိကပ်ရှိုက်နမ်းသည်။

“ကိုယ့်ရင်တွေ မင်းကြောင့် ဘယ်လောက်ပူလောင်

နာကျင်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားအချစ်ရယ်၊ တို့လေ”

“တို့ ဘာမှမပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ တော်ဝင်၊ တို့သိတာ မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ မင်းကို ထည့်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ခဲစားချက်ကို တော်ဝင် နားလည်လား”

နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေသည့် နေဗလမျက်ဝန်းအစုံက တော်ဝင်ရင်ကို ဘာကြောင့် နာကျင်ထိခိုက်စေသည်ကို တော်ဝင် မစဉ်းစား ချင်ဆုံးဖြစ်သည်။

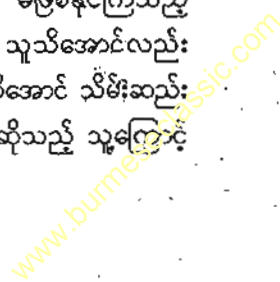
“တော်ဝင်”

“ဟင်အင်”

သူ ဘာမှမပေးခင် တော်ဝင်ဦးခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ၊ မချစ်နိုင်ပါဟု အထပ်ထပ်ငြင်းနေပေမယ့် နေဗလဆိုသည့် ရွှေမင်းသားတို့ တော်ဝင်ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုးလေး ချစ်ခဲ့မိရပါပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စည်းခြားထားသည့် တံတိုင်းတွေကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ နှလုံးသားရဲ့အလိုကို မလိုက်ဖို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်ဝင် စိတ်ထဲမပြတ် သတိပေးနေရသည်။

နေဗလကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ မဖြစ်နိုင်ကြသည့် ဘဝမှာ တော်ဝင်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို သူသိအောင်လည်း ထုတ်မပြုချင်တော့။ ရင်ထဲမှာပဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် သိမ်းဆည်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ နေဗလဆိုသည့် သူ့ကြောင့်

တော်ဝင်ရင်ထဲက အချစ်တွေ ပွင့်အန်ကုန်ရတော့မည်ထင်သည်။

“ကိုယ့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပါဦး အချစ်ရယ်၊ ကို သိပါတယ်၊ တော်ဝင် ကိုကို မမုန်းပါဘူး၊ ကိုအသိုင်းအဝိုင်းကို တော်ဝင် မုန်းနေတာပါ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“တော်ဝင်”

“တော်ပါတော့ရှင်ရယ် တော်ဝင်တို့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့လား။”

“မရဘူး တော်ဝင်၊ မင်းဘာပြောပြော ကိုယ်ကရမစိုက် ဘူး၊ အခုပဲ မင်းကို ကိုယ်ခေါ်သွားမယ်”

“နေဗလ”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ အချစ်ရယ်၊ ကိုတို့ အခုပဲ တရား ရုံးတစ်ခုခုမှာ လက်ထပ်ကြမယ်”

“နေဗလ”

တော်ဝင်ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ယူပြီး လှပသော မျက်နှာလေးအနဲ့ အနမ်းတွေ ကျဲဖြန့်လိုက်သည်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ တော်ဝင်ကို ပြောခွင့်မပြု။ သူစိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်၍ တော်ဝင် အရှက်ကွဲမှာ၊ ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်မှာ တော်ဝင် အလို မရှိ။

ဖေဖေကျန်းမာရေးအခြေအနေကို တော်ဝင်ပဲ သိသည်။ သူမနှင့် နေဗလအခြေအနေ လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမဆိုးခင် တော်ဝင်ဘက်က တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု

နားလည်လိုက်တော့ တော်ဝင်ရင်ထဲ မော့ပန်းနာကျင်သွားသည်။

“ကိုယ်တို့ အခုပဲသွားကြမယ်”

“နေဦး”

ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့မည့် နေဗလ အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲ ရင်း တားမြစ်စကားဆိုလိုက်တော့ သူက တော်ဝင်ကို လှည့်ကြည့် သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ တော်ဝင်”

ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့ သူက တော်ဝင်မျက်နှာလှလှ လေးကို အမြတ်တနိုး ငုံ့ကြည့်လာတော့ သူ့မျက်နှာချောချောကို မကြည့်ရဲစွာ မျက်နှာနီနီဖြင့် တော်ဝင် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို တော်ဝင်ပေးရင် အိမ်ပြန်ပို့ပေး မလား”

“တော်ဝင်”

“ကိုကိုချစ်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

တော်ဝင် ခေါင်းမညိတ်ပါ။

“တော်ဝင်မေးတာကို အရင်ဖြေပါရှင်”

“ဖြေစရာလိုသေးလို့လား အချစ်ရယ်၊ တော်ဝင်ကသာ မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုမှတော့ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရမှာက ကိုတာဝန်ပါ ဟု”

“ကိုကို တော်ဝင် ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ဟာ”

“တော်ဝင် မောင့်အချစ်ရယ်”

“အို”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်နေသော တော်ဝင်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ကျုံးပွေ့ပြီး ရှက်နေသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့မွှေးရန်အပြင် သူ့စိတ်ကူးကို ကြိုသိနေဟန်ဖြင့် တော်ဝင်က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးကို ကွယ်ဝှက်လိုက်တာမို့ မချင့်မရဲ စိတ်ဖြင့် မြတ်နိုးကြည်မွှေစွာ တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ဖိုသော ရင်အစုံဖြင့် ညင်သာတီးတိုး ရယ်မောလိုက်မိသည်။

အခန်း (၂၁)

“ချစ်တယ် တော်ဝင်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“နေ့တိုင်းပြောရတာ မမောသေးဘူးလား ကိုရယ်”

“ဟင့်အင်း မမောဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တော်ဝင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ အချိန်တိုင်း ဟောဒီက ကိုချစ်သူလေးသိအောင် အမြဲပြောနေချင်တာဗျာ သိလား”

“ကိုရယ်”

တိုးသဲ့သော ညည်းညူသံလေးနှင့်အတူ ချစ်သူမျက်နှာကို နူးညံ့သော ချစ်ခြင်းတွေနှင့် အမြတ်တနိုးလေး မော့ကြည့်လိုက်မိရသူက တော်ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သူမအပေါ်မှာ နေဗလ ဘယ်လောက် ချစ်သည်၊ မြတ်နိုးရသည်ကို သိသလို တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော အချစ်စစ်

www.burmeseclassic.com

များဖြင့် အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးအဖြစ် အမြတ်တနိုး ချစ်ခြင်းကို နေဗလဆိုသည့် ကိုကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားနားလည်နိုင်မည်ထင် သည်။

“တော်ဝင်”

“ရှင်”

“တော်ဝင်မေမေဆီမှာ ကိန့်တော်ဝင် ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရရင် မကောင်း ဘူးလားဟင်”

“ကိုမာမိက ခွင့်ပြုမှာမို့လား ကိုရယ်၊ ပျော်နေကြမယ့် အချိန်မှာ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတွေ မေ့ထားကြရအောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ကိစ္စကလည်း လွယ်မ ယောင်နဲ့ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့နက် ဖြစ်နေတာ တွေးမိတိုင်း ဘယ်တော့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“တစ်ခါတလေ တော်ဝင်ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခိုးပြေးချင်တဲ့ အထိပဲ”

“အဲဒီအတွေးမျိုး မတွေးစမ်းပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ကိုသာ အဲဒီလို လုပ်ရင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် မိဘတွေ ဘယ်လောက် ထိခိုက်နာကျင် ကြမလဲ”

“ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ တော်ဝင်တို့ရော ဘယ်လောက် ပျော်နိုင်၊ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာမို့လဲဟင်”

ရင်နာသံဖြင့် တော်ဝင် ပြောလိုက်တော့ ငိုငိုကျသွားသည့်

နေဗလမျက်နှာချောချောကြည့်ပြီး တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲမှာ နာကျင်သွားပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဖြစ်တည်လာကြသည့်ဘဝမှာ တော်ဝင်ရော ကိုပါ ကြုံဆုံလာရမည့် အခြေအနေကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ရုံ အပြင် တခြားမရှိ။ ဒါကို တော်ဝင်ရော ကိုပါ လက်ခံနိုင်ကြရ မည်။

“ကိုအလိုကျ တော်ဝင်က ကိုကိုချစ်နေပြီပဲ၊ ကျေနပ်သင့် ပါပြီလေ”

တော်ဝင်စကားအဆုံးမှာ နေဗလကိုယ်ကြီး ဆုတ်ခနဲတွန့် သွားပြီး တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

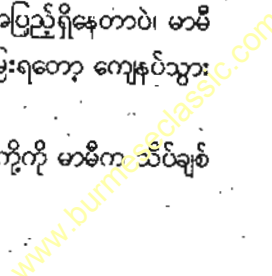
“ချစ်သူတိုင်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ၊ တော်ဝင်က ကိုချစ်သူ၊ တော်ဝင်ကို ရယူပိုင်ဆိုင် ချင်တာ ကိုအပြစ်လား”

“အပြစ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တော်ဝင်လည်း ကိုလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်”

“တော်ပြီ တော်ဝင်၊ ကိုကို နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့ တော့၊ ကိုကို တော်ဝင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရတဲ့သတ္တိရှိရမယ်”

“ကိုမှာ လုံလောက်တဲ့ငွေကြေး အပြည့်ရှိနေတာပဲ၊ မာမိ တို့ သဘောမတူဘူးဆိုရင်လည်း ခဏပဲ၊ မြေးရတော့ ကျေနပ်သွား ကြလိမ့်မယ်”

“ကိုက တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ကိုကို မာမိက သိပ်ချစ်

တာ၊ ဘယ်တော့မှ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပယ်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး။”

“တော်ဝင်သာ သတ္တိရှိရှိ ကိုပြောတာကို ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ဝင်ရှေ့မှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေမှာကို တော်ဝင် မယုံဘူးလား။”

အားမာန်သတ္တိတွေ ပြည့်လွှမ်းနေသည့် ချစ်သူမျက်နှာမှာ ယုံကြည်မှုတွေက အပြည့်။ ဒီတစ်ခါ တွေဝေရသူက တော်ဝင် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကိုကို တော်ဝင် ချစ်သည်။ ထိုအချစ်က လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါက်ဖွားလာရသော အချစ်လည်းမဟုတ်။

ခက်ခက်ခဲခဲ ကြီးစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကိုအချစ်ကို လက်ခံ တုံ့ပြန်ခဲ့ရတာမို့ ချစ်သူလက်ကိုသာ ဆွဲထားလိုက်ချင်သည်။ ဝေးရမည့်အကြောင်းဆိုလျှင် စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်လိုသူမဟုတ်။ ဤသည်မှာ စစ်မှန်သော တော်ဝင်ရင်ထဲက ဆန္ဒဟုဆိုသော်လည်း လက်တွေ့ဘဝမှာ ထင်သလို ဘာတစ်ခုမှဖြစ်မလာ။

ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေစီတို့ရှေ့မှာ ဒေါက်တာထင်စည်ထို လက်ထပ်ပါမည်ဟု တော်ဝင်ကိုယ်တိုင် ကတိပေးထားခဲ့တာထို မမေ့။ ဒေါက်တာထင်စည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တော်ဝင်ကို ချစ်နေ သည်။ အန်တီဒေစီကလည်း တော်ဝင်တို့သားအဖနှင့် ပတ်သက် သမျှ သူ့ကိစ္စဟု ထင်နေသူ။ ဒီလိုယောက္ခမလောင်းက အန်တီဒေစီ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

အစစအရာရာ တော်ဝင်တို့ သားအဖအပေါ်မှာ အင်စတင်

ကောင်းသည့် ဒေါက်တာထင်စည်တို့ သားအမိကို ဖေဖေမျက်နှာ တစ်ခုတည်းနှင့် ရက်စက်စွာ ကျောခိုင်းမထားရစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

နေပလကတော့ တော်ဝင်ကို သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မပြတ် တိုက်တွန်းနားချ စည်းရုံးနေသည်။ တော်ဝင်အနေနဲ့ သူမကို ဇွတ် အတင်း ကားတင်ပြေးမှာ စိုးရိမ်၍သာ နေပလအချစ်ကို လက်ခံ လိုက်ရပေမယ့် တစ်ရက်မှ စိတ်မအေးချမ်းမိပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ကျူးလွန်နေမိသူ တစ်ယောက်လို လိပ်ပြာမလုံ။ နေပလကို ချစ်မိသည်ကပင် အမှားတစ်ခုဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေသည်။ တော်ဝင်နှင့်နေပလ ချစ်သူတွေဖြစ် နေတာကို နေပလနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖူးအိကိုပင် အသိမပေး။ မိုးတိမ်လည်း မသိ။ ဘယ်သူမှမသိသည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက ရင်မောစရာ။

“ပြန်ကြစို့နော်”

“ကိုကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ပြော၊ မပြောရင် မပြန်ဘူး”

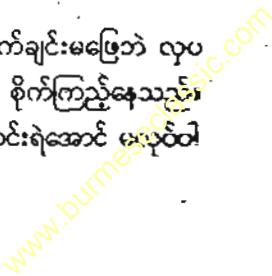
“ကိုမာမိ နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကိုမေးတာ အရင်ဖြေ”

“တော်ဝင်မေးတာသာ ဖြေပါ ကိုရယ်၊ ကိုမာမိ နေကောင်းသွားပြီလားလို့”

နေပလက တော်ဝင်မေးတာကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ လှပ နုပယ်သော မျက်နှာကို စူးစမ်းအဖြေရှာသလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုမာမိ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါ”

နဲ့လို့ ပြောမခိုမဟုတ်လား။”

“လိမ္မာတဲ့သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိဘစကားကို နားထောင်ကြရတာပဲမဟုတ်လား။”

“ဪ...တော်ဝင်က ကိုယ့်ကို ဆုံးမနေတာလား။”

“ဖြစ်သင့်တာကို ပြောပြနေတာပါ ရှင်ရယ်။”

“မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်မှချစ်ရဲ့လား တော်ဝင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီလောက်သွေးအေးနေတာလဲ။”

“ကိုအမြင်မှာ တော်ဝင်က အဲဒီလိုဖြစ်နေလား။”

“တော်ပြီကွာ ကိုကို ဘာမှနားချဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကိုမကြားချင်ဘူး၊ ကိုသိတာ မင်းကိုချစ်တယ် ဒါပဲ။”

“ဟိတ်ကောင် နေဗလ။”

“ဟင်။”

“အန်ကယ်လေး။”

မျက်လုံးကြီးပြူး ခါးနှစ်ဘက်ပေါ် လက်ထောက်ပြီး သူနှင့်တော်ဝင်ရှေ့ကို မားမားကြီး ရောက်လာသော အန်ကယ်လေးကိုကြည့်ကာ နေဗလမျက်နှာ ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားသည်။

“မင်း တယ်မိုက်ပါလား နေဗလ၊ ဟိုမှာ မင်းမာမိလာနေပြီ၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ။”

“မာမိ။”

“သားလေးပါလား။”

တော်ဝင်တို့နားကို နေဗလမာမိ ရောက်လာသည်။ ရှောင်

ပြေးဖို့ အချိန်မရ။ နေဗလမာမိက သူ့သားနားက တော်ဝင်တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးရှစွာကြည့်၏။ ရုပ်ချင်းဆင်လှသော နေဗလမာမိနှင့် တော်ဝင်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြပေမယ့် ကိုယ်စီရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကဖြင့် မတူကြပါချေ။

“သား ရှင်းပြပါရစေဦး မာမိ။”

“သား ဘာမှရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး သား၊ ဒီကိစ္စကို မာမိဘာသာပဲ ရှင်းမယ်၊ ဒီမယ် ကလေးမ နောက်ကို အန်တီသားနဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ အန်တီသားက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာကွဲ့။”

“မာမိ။”

“မောင်လေး မင်းတူကိုခေါ်သွားစမ်း။”

“အန်ကယ်လေး ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ဗျာ။”

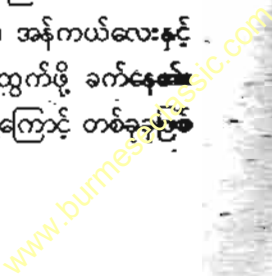
“လာစမ်းပါကွာ၊ မင်းမာမိ မင်းကြောင့် အသက်ထွက်သွားတာကို မင်းမျက်စိရှေ့မှာ မြင်ချင်လို့လား။”

“တော်ဝင် နေဦးလေ။”

“တော်ဝင်။”

နေဗလနှင့် အန်ကယ်လေးတို့ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေချိန်မှာ တော်ဝင်က နေရာမှ ငိုရိုက်ပြေးထွက်သွားသည်။

နေဗလ လိုက်ခေါ်ချင်ပေမယ့် မရ။ အန်ကယ်လေးနှင့် မာမိက နေဗလကို ဆွဲထားသဖြင့် ဇွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ခက်နေ၏။ မာမိနှလုံးကို-ခွဲစိတ်ထားတာ မကြာသေး။ သူ့ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်

လျှင် အန်ကယ်လေးပြောသလို တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ် တင်နေရတော့မည်။

မာမိကို ငဲ့နေရတာနှင့် အိမ်ကို ပြန်လိုက်ရသည်။ သူ့အချင်း တံခါးကို မာမိကိုယ်တိုင် သော့ခတ်လိုက်တော့ အခံရခက်ခက်နှင့် သူ အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့်ရင်း တော်ဝင် အတွက် နေဗလ ရင်တွေ့နာနေသည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သူလေးရယ်။ အခုချိန်ဆို တော်ဝင်ရင်တွေ ကွဲကုန်တော့မှာ သေချာသည်။ အစထဲက တော်ဝင် က ဒီလိုအခြေအနေတွေကို ရင်ဆိုင်ရဲရှာသူမဟုတ်။

တော်ဝင်ရယ်။

မင်းလေးကို သနားကြင်နာရလွန်းလို့ မောင့်ရင်တွေ ဖွင့် ထွက်ရတော့မယ်ထင်ရဲ့ အချစ်ရယ်။

“မာမိ”

“သားကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ သား တော်ဝင်ကို ချစ်တယ် တော်ဝင်ဆီ သွားပါရစေ”

“မာမိရယ်”

“သားကို သနားပါဗျာ”

အိပ်ခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း သူ ရင်ကွဲသံကြားနား အော်နေပေမယ့် သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ဘယ်သူမှလာမဖွင့်။ အိပ်ခန်း ပြတင်းမှာ ကပ်ထားသည့် သံပန်းတွေကို ခွာချပြီး အိမ်က မာမိ မသိအောင် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ကြီးအဖြစ် အသုံးချသည့် အိပ်ရာခင်းနှင့် ခန်းဆီးလိုက်ကာစက နေဗလကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ ခြံထဲကို ပြုတ်ကျသွားသည်။ အန်ကယ်လေးအော်သံသံသံကို နောက် ဆုံးကြားလိုက်ရပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်သွားကာ တစ်လောကလုံး အမှောင်ကျသွားသည်။

အခန်း (၂၂)

“ကြည့်စမ်း အလိုလိုက်လို့ အမိုက်စော်ကား၊ မိဘမျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ချင်တဲ့မိန်းမ”

- “ကဲဟယ်”
- “ဖြန်း”
- “အမလေး”
- “မာမိ”

ဒေါ်တင်မှီလက်ကို အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲဖို့ကြိုးစားပေမယ့် လိုက်ပါ။ ဒေါ်သန့်နှင့် ရိုက်ချလိုက်သော အရှိန်ဖြင့် ဖူးအိပါးထောင့်တစ်ဖက် ရဲရဲနီသွားကာ ချက်ချင်းလိုပင် ပါးပြင်နုနုမှာ လက်ငါးချောင်းရာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာပါသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး သင်းတို့ သော့ခတ်ထားမှဖြစ်မယ် သမီးကြီး ဖယ် အပြင်ထွက်စမ်း၊ ကြိုက်စရာရှားလို့ တော်ဝင့်အိမ်ထိုင်လာနေတဲ့ အစုတ်ဝလုတ်ကောင်ကိုမှတဲ့”

“ဟွန်း သတ်လိုက်ရင် သေတော့မယ်၊ တော်ဝင့်လို့ မိန်းမကတောင် မသုံးတဲ့ကောင်ကိုမှ၊ တယ်လေ”

“တော်ပါတော့ မာမိရယ်၊ လာဖျါ ဖူးအိနှုတ်ခမ်းမှာ လည်း သွေးတွေထွက်နေပါပြီ”

“သေပါလေ့စေ၊ မိသားစုအရှက်ကို ခွဲမယ့်အတူ သေသွားတာကမှ တလွမ်းထဲလွမ်းနေလိုက်ရုံပဲ”

“နေဗလနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူတာကို လက်ခံသဘောတူပြီးမှ ညည်းအေ”

“ဒီမယ် မိဖူးအိ ညည်းမို့လို့ ဒီလိုမျိုးလုပ်ရက်တယ်အေ၊ မေရီမာတို့သာ ဒီကိစ္စသိလို့ကတော့ ငါတို့မိဘတွေ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်ပြီ သိလား”

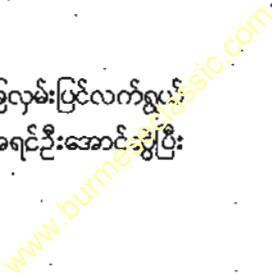
“ဒီနည်းနဲ့ ညည်းက မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ပြနေတာလားဟင်၊ ပြောစမ်း”

“မာမိ...မာမိ”

“စိတ်ကိုထိန်းပါဦး မာမိရယ်၊ တော်ကြာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေသိသွားရင် ဂမုန်းတို့ပဲ အရှက်ကွဲရမယ့်ကိစ္စကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ဖြေရှင်းလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး ဘာမိရယ်”

“လာပါနော်၊ လာပါ မာမိရယ်”

ဒုတိယအကြိမ် ဖူးအိကို ရိုက်နှက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လက်ရွယ်တိုက်သော မာမိကို ဒီတစ်ခါတော့ ဂမုန်းက အရင်ဦးအောင်သွှံ့ပြီး

ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်လိုက်သည်။

အဖြစ်ကလည်း လုံးဝမထင်မှတ်ထားတာမို့ မာမိသာမက ဂမုန်းကိုယ်တိုင် အံ့သြတုန်လှုပ်ရသည်။ ဖူးအိဆိုတာ ဖန်းရုပ်မှာ မာနခဲ။ ဂမုန်းထက်ပင် ဂုဏ်အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်သူ တစ်ယောက်က တော်ဝင့်သူငယ်ချင်း မိုးတိမ်ဆိုသည့်လူနှင့်မှ ချစ်သူ တွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်တဲ့။

ဂမုန်း ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ကိစ္စကြီးကို ဘာကြောင့် ဤမျှမိုက်မဲစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ရမှန်း ဘယ်သူမှ မသိ။ အနေအထိုင် ပီရိတာလည်းပါသည်။ ဖူးအိလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိုးတိမ် လို တောနေတောစား လူတစ်ယောက်ကို စဉ်းစားလိမ့်မည်မဟုတ် ဟု အထင်ကြီးခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။

“သင်းကို မာမိမသိဘဲ လုံးဝတံခါးဖွင့်မပေးရဘူး နားလည်လား ဂမုန်း၊ သင်းကို နေဗလနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေး မှဖြစ်တော့မယ်”

မာမိကိုယ်တိုင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး အပေါ်ထပ် က တဒိုင်းဒိုင်းခြေသံပြင်းပြင်း နင်းဆင်းသွားပုံက ကြောက်စရာ ဂမုန်းတစ်သက် မာမိ ဤမျှဒေါသဖြစ်တာကို မမြင်ဘူး။

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲ့လို”

မာမိလက်ကိုင်ဖုန်း အသံမြည်လာသဖြင့် မာမိ ဖုန်းပြော နေချိန်မှာ ပြုံးချိုသွားသည့် မျက်နှာနှင့် မမရီဆိုသည့်အမည်ကို

ကြားလိုက်ရတော့ ဂမုန်းကိုယ်လေး တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားသည်။

နေဗလမာမိဆီကပါလား။

လူကြီးချင်း သတော့တူထားသည့် မင်္ဂလာကိစ္စကို နေဗလရော ဖူးအိပါ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြပြီးမှ လူကြီးတွေ အရှက်ရအောင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်သည်မသိ။

“တီ...တီ...တောင်”

ဂမုန်းဖုန်းလေး အသံမြည်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဂမုန်း ချစ်သူ စွမ်း ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“ဂမုန်း”

“ခေါ်မနေနဲ့၊ အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေလို့ ဒီနေ့မလာနိုင်

ဘူး”

“ဟာကွာ သေချာစီစဉ်ထားပြီးမှ လွမ်းနေရတော့မှာပဲ”

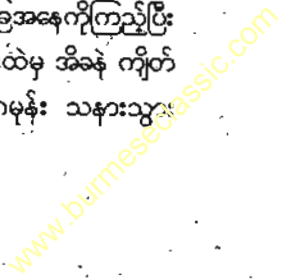
“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒါပဲနော်”

“ဟိတ်...နေဦး”

“ဘာလဲ”

“ချစ်တယ်”

ဖုန်းထဲက အနမ်းပျံလှမ်းပေးတာကို ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ထောင်ပြီး ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ မာမိအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အခန်းနားကို ဂမုန်းရောက်သွားတော့ အခန်းထဲမှ အိမ်နဲ့ ကျိတ် နေသည့် ဖူးအိသိသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ဂမုန်း သနားသွား သည်။

တစ်သက်လုံး သမီးတွေကို လက်ဖျားနှင့် မတို့ဘူးပေမယ့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရိုက်လိုက်သည့် ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်တာနဲ့ ပူးအိ အတော်နာမှာပဲဟု ဂမုန်းက ပူးအိအပေါ် အတွေးနှင့် ညီမဖြစ်သူကို သနားနေချိန်မှာ ပူးအိက ပါးပြင်ပေါ်က အနာကို ဂရုမစိုက်

မိုးတိမ်ဆိုသည့် မောင်နှင့် ထာဝရဝေးရပြီဆိုသော အသိဖြင့် ရင်ထဲနာကာ တသိမ်သိမ် ရှိုက်ငိုနေရင်း အခန်းထဲမှာ ပြန်တူစုတ်ပြတ်နေသည့် မိုးတိမ်၏စာများ၊ ဓာတ်ပုံနှင့် ဒိုင်ယာရီအပိုင်းအတွေ့ကို လိုက်ကောက်ပြီး ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားမိ၏။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နှင့် အမိခံလိုက်ရမှတော့ ပူးအိမှာ မာမိုကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ကာကွယ်ပြောဆိုခွင့်မရတော့ပါ။ ပူးအိမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မိုးတိမ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မာမိုဘက်ထဲ တုံ့ပြန်စုံက ခါးခါးသီးသီး။

မောင်ရယ်။

ပူးအိ မောင်ကိုချစ်တယ်။

မခွဲနိုင်ဘူး မခွဲချင်ဘူး။

ပူးအိကို မောင် အမြန်ဆုံး လာခေါ်ပါတော့ အချစ်ရယ်။ မျက်ရည်တွေနှင့် မောင်ကို ပူးအိ တမ်းတပြီး ငိုနေမိသည်။

မာမိုစိတ်ကို ပူးအိ သိသည်။

နေဗလနှင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးမှာမလွဲ။ နေဗလမှာ တော်ဝင်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် သူတို့အခြေအနေကလည်း ပူးအိချစ်သူနှစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဘာမှမကွာ။ နေဗလမာမိက ပိုဆိုးသော

သည်။ အစထဲက တော်ဝင်ကို မမြင်ဘူးပဲနှင့် ကြည့်ရသူမဟုတ်။

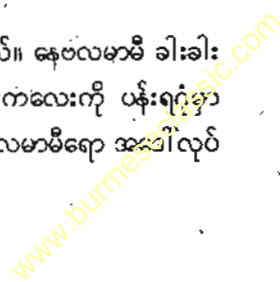
နေဗလရယ် ပူးအိ အခြေအနေကိုသိပြီးရင် နင်ကိုယ်တိုင် တော်ဝင်ကို အမြန်ဆုံး ခိုးပြေးနိုင်ပါစေလို့ ပူးအိ ဆုတောင်းပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။

နေဗလအဖြစ်ကို မသိရှာသော ပူးအိ ဆုတောင်းက မပြည့်နိုင်မှန်း သူမ မသိရှာပါ။ အမေနှစ်ယောက်၏ အဆုံးအဖြတ်နှင့် ဆွေးနွေးနေသည့် စကားများကိုသာ ကြားမည်ဆိုလျှင် နေဗလရော ပူးအိပါ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်အတူ လွတ်ရာကွေ့တ်ရာကို ထွက်ပြေးချင်မိကြမှာ သေချာသည်။

အခုတော့ သူတို့စိတ်ကူးယဉ်နေချိန်မှာ နေဗလမာမိ ဒေါ်ရီမာက ဘာမှမဟုတ်သည့် အညတြ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြောင့် သားဖြစ်သူခမျာ သေကံမရောက်၍သာ အသက်မသေဘဲ ဆေးရုံရောက်သွားရသည့်အဖြစ်ကို ရင်ထုမနာ ဒေါ်တင်မိုကို စတင် ရင်ဖွင့်သည်။ မိခင်မေတ္တာဖြင့် သားဖြစ်သူကိုလည်း ယူကျုံးမရ။

သားဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် တရားသူကြီးနှင့် နှစ်ဘက် မိဘ အသိသက်သေများရှေ့မှာပင် ပူးအိနှင့် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပါရစေဟု ခွင့်ယူလာတော့ ဒေါ်တင်မိုဘက်က ချက်ချင်း လက်ခံသဘောတူလိုက်သည်။

ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်။ နေဗလမာမိ ခါးခါး သီးသီး သဘောမတူနိုင်ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေးကို ယန်းရက်မှာ တစ်ခြံထဲ အတူနေသည့် တော်ဝင်ဟု နေဗလမာမိရော အဒေါ်လုပ်

သူ ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင်ပါ မသိ။

“ဧည့်ခံပွဲကိုတော့ နောက်မှ တင်မို့တို့စိတ်ကြိုက်နေရာကို ရွေးကွယ်၊ လောလောဆယ် ဖူးအိလေးနဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

“မမသဘောကျသာ စိမ့်ပါ။ တင်မို့တို့ဘက်က ဘာမှပြော စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သားကိုတော့ အပိုင်ကိုင်နိုင်မှဖြစ်မှာနော် မမ”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ သမီးလေးကိုသာ တင်မို့ ဒီရက်အတွင်း လို့ ကြိုပြောထား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

နေဗလမာမိ ပြန်သွားတော့မှ ဖူးအိနဲ့မတ်သက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်လေဟန် အေးဆေးနေကြသမျှ ဒေါ်တင်မို့ ဖွားယားခတ်သွား သည်။ နေဗလမာမိက သူ့သားကို ဘယ်လို အပိုင်ချီလာသည်မသိ သော်လည်း ဒေါ်တင်မို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သမီးကို ဘာတစ်ခုမှ မပိုင်သေး။

ဖူးအိကို ဤမျှ မိုက်တွင်းနက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့တာ လည်း ပါသည်။

ဖူးအိ ဖူးအိ သိပ်မိုက်တဲ့သမီး။ ဒီကိစ္စသာ သူ့အဖေသိသွား လို့ကတော့ မိုးမီးလောင်မှာ သေချာသည်။ သမီးကို အပြစ်တင်ရင်း ဒေါ်တင်မို့ကိုပါ သမီးအမေအဖြစ် ရန်လိုငြူရှဦးမှာ သေချာသည်။ ဖူးအိကိစ္စနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြရာတွေးပြီး ရင်လေး

သွားသည်။

အခုတလော လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စကားပြောရ တာ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ သမီးတွေက သူ့အဖေနှင့် အမေကိစ္စ ကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်။ သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ ရှုပ်နေသလို ဒေါ်တင်မို့တို့ လင်မယားမှာလည်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် မကြာခဏ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်ပွဲလေးတွေ ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှမသိ။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့။

သမီးတွေကို ဒေါ်တင်မို့တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ မဟုတ်။ သမီးအမေဆိုပြီး ဒေါ်တင်မို့ကို တစ်ဖက်သတ် အပြစ်ပုံချ လာလို့ကတော့ ဇနီးနဲ့သမီးတွေကို အချိန်မပေးနိုင်ဘဲ တခြားနေရာမှာ အချိန်တွေ ဖြန်းချင်တိုင်း ဖြန်းနေသော သမီးအဖေဆိုသူကိုလည်း ပြန်ပြီး အပြစ်တင်ရုံသာ။

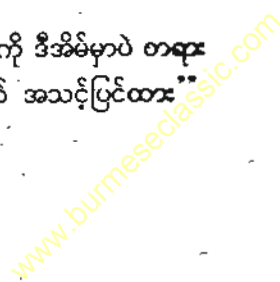
နေဗလမာမိနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ညှိနှိုင်းပြီးပြီမို့ ဒေါ်တင်မို့ ဘက်က ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပိုင်ဖို့ပဲ လိုသည်။ မနိုင်လို့ကတော့ လူကြား ထဲ သူတို့လင်မယား မဟာအရှက်တော်ကွဲရုံရှိသည်။

“ဖူးအိ လာဦး”

“ဟုတ်”

“မနက်ဖြန် လူကြီးစုံရာနဲ့ နေဗလကို ဒီအိမ်မှာပဲ စာရေး သူကြီးရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ရမယ် အသင့်ပြင်ထား”

“မာမိ”

“မိဘတွေစီမံတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်း ဖူးအိ၊ ညည်းကို ဖန်းရုံက ဒုတိယ ဦးချမ်းငြိမ်းအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ လူအများအလယ်မှာ ခေါင်းမောရင်ကော့နေလာတဲ့ တို့မိဘတွေကို တစ်သက်လုံး အရှက်ရ မျက်နှာခယ်အောင် လုပ်မပြချင်ပါနဲ့”

“ညည်းသိအောင် တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊ မာမိ စကားကို နားမထောင်လိုကတော့ ဟောဒီမှာမြင်လား”

ဒေါ်တင်မိုက ဆေးပုလင်းကို ဖူးအိမြင်အောင် ထောင်ပြလိုက်တာမို့ ဖူးအိ မျက်နှာလေး ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဖွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အရှက်ကွဲသိက္ခာကျတော့ မခံဘူး၊ ညည်းမျက်စိရှေ့မှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆိပ်သောက်ပြီး အဆုံးစီရင်ပစ်မယ် နားလည်လား”

“သမီးဂမုန်း ဖူးအိကို လိုအပ်တာတွေအားလုံး သမီးပဲ တာဝန်ယူလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့မာမိ”

အခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲဆွဲပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သံက မိုးကြိုးနှင့် ပစ်ခွင်းခံရသလို ဖူးအိနားထဲမှာ ကျယ်လောင်စူးရှသွားသည်။ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်ကြိုစည်ခွင့်မရလိုက်တော့။ ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် မာမိစိတ်ကို ကြောက်တာနှင့် ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာသည်။

မိုးတိမ်ရှိရာကို ထွက်ပြေးသွားချင်ပေမယ့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့။ ဒီကြားထဲ ဦးချမ်းငြိမ်းကို ဆေးရုံတင်ထားရတာနှင့် တော်ဝင်တို့သားအဖ ပန်းရုံမှာမရှိ။ ဖုန်းလည်းကိုင်ခွင့်မရတော့ ဘာတစ်ခုမှ မဆက်သွယ်နိုင်။ ဂမုန်းက ဖူးအိနားကိုမကပ်။ လာတော့လည်း မာမိနှင့်အတူလာ။ အတူပြန်ဆိုတော့ ဖူးအိ ဘာမှ လှုပ်ရှားခွင့်မရှိ။

နေဗလကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးအိနည်းတူ သူ့အိမ်မှာ အကျယ်ချုပ်ဖြစ်နေတာ ဘယ်မှမသွားသလို ဘာမှလည်း လုပ်ခွင့်မရှိ။ နေဗလမာမိက အချိန်ပြည့် နေဗလဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် အတူတူရှိနေသည်။

ညဘက် ၁၀နာရီခန့်မှာမီတို့ ရန်ဖြစ်သံ၊ ပစ္စည်းတွေ ပေါက်ခွဲသံ၊ မာမိငိုရှိုက်သံတွေကြားရတော့ ဖူးအိရင်ကို မီးနှယ်လောင်မြိုက်စေသည့်အတွက် မာမိနှင့်အတူ ဖူးအိပါ လူးနေအောင် ကျိတ်ငိုမိ၏။

ဖူးအိကြောင့် မာမိငိုရတာသိသည်။

မာမိကိုသနားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သနားသည်။ နောက်ဆုံး ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာ အားလုံးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ရပြီဟု နားလည်လိုက်တော့ နုနယ်သော ဖူးအိအသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွား၏။

အခန်း (၂၃)

“တော်ဝင်”

“ဟင် ကို”

တမင်ချိန်းထားမည်ဆိုလျှင်တောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဤမျှလွယ်လင့်တကူ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နိုင်ကြ မည်မထင်။ အခုတော့ တော်ဝင်ဖေဖေ ဦးချမ်းငြိမ်းတက်နေသည့် ဆေးရုံမှာ နေဗလမာမီကို နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှင့် လာပြ ခိုက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တော်ဝင်နှင့် နေဗလတို့ ဆုံမိကြခြင်းဖြစ် သည်။

“ကို ခြေထောက်က ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ အခု ဆေးရုံကို ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“အဲဒါတွေ နောက်မှမေးစမ်းပါ တော်ဝင်ရယ်၊ လာ လာ ကိုတို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“လာ”

“အို...ကိုခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဇွတ်မလုပ်နဲ့ လေ”

နေဗလက တော်ဝင်လက်ကလေး တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ခြေထောက်က ပတ်တီးစည်းထားသည့် ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အန်ကယ်လေးနှင့် မာမီတို့ရှိရာ ဆရာဝန်ကြီးအခန်းကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး နေရာက လစ်ပြေးဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားမိ၏။

ညကသည်း ခြေထောက်ဒဏ်ရာကြီးနှင့် မာမီတို့အလစ်မှာ ထွက်ပြေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားသော်လည်း လူမလစ်တာနှင့် နေဗလ အကြံအစည်မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ မကြံစည်ရဘဲ ချစ်သူ တော်ဝင်က သူ့မျက်စိရှေ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာတာ မို့ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ မာမီတို့အလစ်မှာ ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေက ဒေါက်တာထင်စည်ကို အရာခိုင်းသဖြင့် သူရှိနေ သည့် နေရာကို မေးစမ်းပြီးအလာ နေဗလနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိပြီး တော်ဝင်ခမျာလည်း ချစ်သူဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို တအိုအို တအင်အင်နှင့် ဒရွတ်ဆွဲလေး လိုက်ပါလာခိုက်မှာပင်

“တော်ဝင်”

“ဦးထင်စည်”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟင်၊ ဦးလေးအတွက် ဆေးဝယ် ခိုင်းထားတာရော ရပြီလား”

“ရှင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ တော်ဝင် ဝယ်ပြီးပါပြီ၊ ဒီမှာပါ”

လက်ထဲက ဆေးထည့်လာသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးကို အယောင်ယောင်အမှားမှား မြှောက်ကိုင်ပြရင်း တော်ဝင်လက်တစ်ဖက်ကို မလွတ်စတမ်း တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် နေဗလလက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နေဗလက ပေးမလွတ်သည့်အပြင် ပိုတိုး၍ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာသဖြင့် တော်ဝင် မျက်နှာလေးရဲရဲနီစွေးသွားရပါသည်။

“တော်ဝင် သူငယ်ချင်းလား”

“ရှင်”

“မဟုတ်ဘူး တော်ဝင်ချစ်သူ၊ လာ တော်ဝင် မာမိတို့ ထွက်မလာခင် ကိုတို့ ဒီနေရာကဖြေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်မှသွားလို့မဖြစ်ဘူး တော်ဝင်၊ ဦးလေး အခြေအနေက တော်ဝင် သိတဲ့အတိုင်း အနားမှာ တော်ဝင် အမြဲရှိနေမှဖြစ်မှာ”

“တော်ဝင်”

နေဗလက ဒေါက်တာထင်စည်မျက်နှာကို မကျေမနပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးတွေက မီးထွက်လှမတတ် ပြင်းထန်ပူလောင်ပေမယ့် ဒေါက်တာထင်စည် အကြည့်တွေကတော့ ရဲရင့်တည်ငြိမ်နေသည်။

အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး တော်ဝင် ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဒေါက်တာထင်စည် ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်တာမို့ တော်ဝင်ကို နေရာက ဘယ်မှမရွေ့နိုင်မည့် စကားဖြင့် တော်ဝင်ကို ချုပ်ကိုင်

လိုက်၏။

ဒါကို တော်ဝင်ချစ်သူကလည်း သိသည်။ တွေဝေငေးဝိုင်သွားသည့် တော်ဝင်က နေဗလ ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို မလိုက်တော့ဘဲ ခြေအစုံက ရပ်တန့်ကာ နေဗလမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“တော်ဝင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကို၊ ဖေဖေနားမှာ တော်ဝင်ရှိမှဖြစ်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုတို့ အခုလိုမလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်တိုနဲ့ ဖူးအိကို မာမိက လက်ထပ်ပေးတော့မှာသိလား”

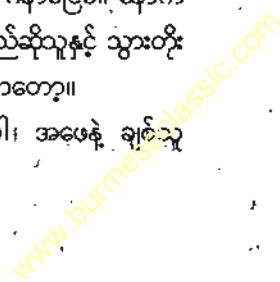
“လာပါ တော်ဝင်ရယ်၊ လာပါ အခုတောင် ကံကောင်းလို့ တော်ဝင်နဲ့တွေ့ရတာ ကိုကို တော်ဝင်မချစ်ဘူးလား၊ မသနားဘူးလားဟင်”

“တော်ဝင် ဖေဖေကို ဒီကဒေါက်တာနဲ့ တခြား ဆရာဝန် သူနာပြုတွေက ဂရုစိုက်ကြည့်ထားကြမှာပါ”

“လာပါအချစ်ရယ် သွားကြပါစို့နော်၊ တော်ဝင်ကို ကိုယ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ တော်ဝင် မသိတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်”

နေဗလက ဇွတ်တရွတ်။ လူကလည်း ဂနာမငြိမ်။ နောက်ကြောင်းကမအေးရသည့်အထဲ ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသူနှင့် သွားတိုးကာ အခြေအနေက သူဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်မလာတော့။

“တော်ဝင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ အဖေနဲ့ ချစ်သူ

တော်ဝင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ”

“ဟင်”

“အို”

သွားပြီဟု နေဗလ သိလိုက်သည်။ ဒီလိုမေးခွန်း အမေးခံရမှုတော့ ဘယ်သားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိဘနှင့်ချစ်သူ။ မိဘကိုပဲ ရွေးမည်။ ဒါကိုသိရုံနဲ့ ဒီလူ။

“ဟော...ဟိုမှာ ဟိုမှာ နေဗလ”

“သား...သား”

“နေဗလ”

“ဟာ ဟိုမှာ မာမိနဲ့ အန်ကယ်လေးတို့ ပြေးလာနေပြီ”

တော်ဝင်”

“တော်ဝင်”

ချစ်သူလက်ကလေးကို အားကုန်ဆုပ်ညှစ်ရင်း နေဗလ မျက်နှာ ပြိုမည့်မိုးနှယ် အံ့ဆိုင်ညိုမှောင်သွားသည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ကို မျက်နှာသာထပ်မပေးတော့။ တော်ဝင်ကို ဆုံးရှုံးသွားပြီဆို သောအသိမှာ နေဗလ အသည်းနှလုံးအစုံ ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။

“ညည်း ညည်း ငါ့သားလေးကို ဒီအထိအောင် လိုက်

လာပြီး ဒုက္ခပေးနေတာလားဟင်”

“မမ စိတ်ကိုထိန်းလေ”

“မာမိ”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ မင်းဘာမှဝင်မပြောနဲ့ နေဗလ။ မင်း

ကြောင့် အခုမာမိ သေရတော့မယ်သိလား”

“ငါ့သားကို နောက်ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့လို့

ပြောထားတဲ့ကြားက”

“ကဲဟယ်”

“မာမိ”

“တော်ဝင်”

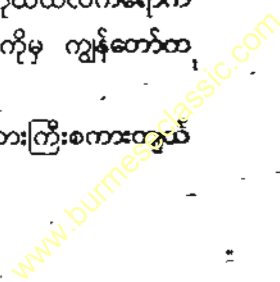
နေဗလ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။ မာမိ လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်လာတာ မြင်လိုက်ထဲက သူ့ရှေ့ရောက်နေသည့် အန်ကယ်လေးကိုယ်ကြီးကို တွန်းတိုက်ပြီး ချစ်သူကိုကာကွယ်ဖို့ အားထုတ်ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

အန်ကယ်လေးက သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆွဲထားသလို ဒေါက်တာထင်စည်ကလည်း တော်ဝင်အသားကို အထိမခံ။ တော်ဝင်ပါးကို ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်သည့် နေဗလမာမိလက်ကို ချိတ်ခနဲ သူ့လက်ဖြင့် ဆွဲယူဖယ်ရှားလိုက်သလို တည်ကြည်ခန့်သား သည့်အသွင် မားမားကြီးဖြင့် ရှက်လန့်တုန်လှုပ်နေသော တော်ဝင် ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာ နေဗလ မာမိကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့ အန်တီ၊ ပါးစပ်က

ပြောတာတောင် လွန်နေပါပြီ၊ တော်ဝင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် အန်ကားဖို့ ကြိုးစားလာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ကျွန်တော်တို့ နှင်လွှတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အောင်မယ် မင်းလိုလူကများ စကားကြီးစကားတူမယ်

ပြောပြီး ဒီမိန်းကလေးဘက်က နာနေရအောင် မင်းက သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်များသိလို့လဲဟင်”

“တော်ဝင်ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့ မယ့် မိန်းကလေးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းမသိ ရမှာလဲ”

“ဟင်”

“အန်တီသားကို အခုချက်ချင်း ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့က ခေါ်သွားပါ။ နောက်ဘယ်တော့မှလည်း ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းနဲ့ လာမပတ်သက်ပါစေနဲ့”

“လာ တော်ဝင် ကိုကိုတို့သွားကြမယ်”

“တော်ဝင်”

“တော်ဝင်”

ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်လိုက်သော ချစ်သူအသံကို ကြား ပေမယ့် တော်ဝင် လှည့်မကြည့်ရတော့ပါ။ ဒေါက်တာထင်စည် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း အတူလိုက်လာခဲ့သည်။

မောင်ရယ်။

တော်ဝင်တို့ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲကွယ်။

“ကိုကိုကို ဘာမှအားနာင့်ကွက်နေစရာ မလိုဘူး တော်ဝင် ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲလာခဲ့ဘူးတာပဲ။ တော်ဝင် ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိခိုက်နာကျင် ကြေကွဲရမယ်ဆိုတာ ကိုကို

သိတယ်”

“အားရအောင်သာ ငိုချလိုက်၊ ဒါမှ တော်ဝင် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ် ချုပ်တည်းထားရသမျှ နာကျင်မှုတွေ လျော့ပါး သက်သာသွားမယ်”

“အီး...အဟင့် ဟင့်”

တော်ဝင်လေးရယ်။

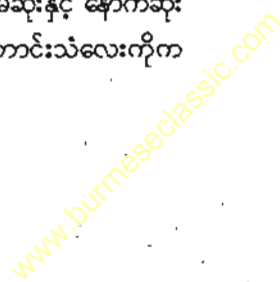
လူရှင်းသည့်နေရာလည်းဖြစ်။ သူ့အနားယူသည့် အခန်း လေးထဲ ဆွဲခေါ်လာပြီး တော်ဝင်ကို ရင်ထဲခံစားရသမျှ နာကျင် ပါက်ကွဲစေခွင့်ပြုလိုက်ရခြင်းကို သူ နောင်တမရပါ။

သူ့အလှည့်တုန်းက ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့် လူငယ် လေးတစ်ယောက် ချစ်ဦးသူနှင့် ကွဲခဲ့ရတုန်းက အရှူးတစ်ယောက် လို ခံစားနာကျင်ခဲ့သမျှ တော်ဝင်ကို စာနာစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်တွေ ပို၍ဖိတ်လွှဲလာခဲ့ရ၏။

တော်ဝင်က မည်းသူကိုမှ ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့။ ရင်ကွဲ ဓတတ် ခံစားနေရရှာသော ချစ်သူနှင့်ထပ်တူ နေဗလကို ထာဝရ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းအပေါ်မှာ မျက်ရည်မိုး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမိသည်။

အချစ်အတွက် တော်ဝင်ဘဝမှာ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး ထျရသည့် မျက်ရည်တွေ ဖြစ်ပါရစေဟု ဆုတောင်းသံလေးကိုက ညည်သူမျှမကြား။

“တော်ဝင်ရယ်”

ဒေါက်တာထင်စည်က ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေသည့် ချစ်ရသူကိုယ်လေးကို ပန်းမှ အသာဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ အညင်သာဆုံး ပိုက်ထွေးထားလိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး တော်ဝင်ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းနာကြည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အချစ်နေ့ရက်တွေ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ ကလေးရယ်”

“တော်ဝင်ကို ကိုကို စာနာတယ်၊ နားလည်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ တော်ဝင် သိထားပါ”

တိုးတိတ်ညင်သာသော ဒေါက်တာထင်စည် စကားသံ တွေက တော်ဝင် ရှိုက်ငင်သံတွေကြားမှာ ရောထွေးကွယ်ပျောက် သွားသည်။

အခန်း (၂၄)

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းဆိုသည့် စာလုံးမည်းကြီးတွေနှင့် နေဗလနှင့် ဖူးအိတို့ မင်္ဂလာသတင်းတွေ ပါလာတော့ မိုးတိမ် ကြောင်သွားသည်။ ချစ်သူနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာတာ ဘာမှမကြာသေး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အပြောင်းအလွဲတွေ ဖြစ်သွားပုံက သူလိုက်မမှီ အောင်ပါလား။

လက်ထဲက သတင်းစာကိုချပြီး ဖူးအိဖုန်းကို ခေါ်သည် မရ။ တော်ဝင်ကို မေးတော့လည်း ဆေးရုံမှာတဲ့။ ငွေတစ်ထပ်ဆွဲ ထည့်ပြီး ဖူးအိရှိရာ ချက်ချင်းထွက်လာတော့ ပန်းရုံမှာ ဖူးအိတို့ မိသားစု မရှိကြ။ ပန်းရုံအိမ်ကြီးကို သော့အထပ်ထပ်ခတ်ပြီး ချောင်းသာကို မိသားစု ဟန်းနီးမွန်းခရီး ထွက်သွားသည်ဟု ဘေးအိမ်က ခြံစောင့်မာလီ ပြောပြသည်။

သွားပြီ။ ဖူးအိကို သူဆုံးရှုံးသွားပြီ။

ဖူးအိနာမည်ကို အရူးတစ်ယောက်လို အကျယ်ကြီး

အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်စိတ်ကို မိုးတိမ် ဇွတ်အတင်း ကြိုးစား မျိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

တော်ဝင်။

နေဗလချစ်သူက တော်ဝင်လို့ ဖူးအိပြောတာကို ပြန်အမှတ် ရပြီ မိုးတိမ် တော်ဝင်ရှိရာ ဆေးရုံကို အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးချမ်းငြိမ်းနာမည်ကိုမေးပြီး လူနာအခန်းကို ရောက်လာတော့ ဆေးပိုက်တန်းလန်းဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဦးချမ်းငြိမ်း နှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်၊ တော်ဝင်တို့ လူနာစောင့် လုပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“တော်ဝင်”

“မိုးတိမ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆွဲအနေသူတွေလို ဘာတစ်ခုနဲ့မှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ထိုသို့ ဆိတ်ငြိမ်နေခြင်းက သူတို့နှစ်ယောက် တည်းသာ နားလည်နိုင်သော စကားပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ပြောနေသည့်အလား ထိရောက်လှပေသည်။

“တော်ဝင်ရယ်”

ပိန်သွယ်ပါးလျှာသွားသည့် တော်ဝင်ကို ကြည့်ပြီး မိုးတိမ် ရင်မှာ နာကျင်သွားသလို ခရီးအဝေးနှင့်လာခဲ့ရသော မိုးတိမ်၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာချောချောကိုကြည့်ကာ တော်ဝင်

ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်မှာမချပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တော်ဝင်ရယ် ငါလည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိလိုက်ရပါလား၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို ဘာတစ်ခုမှ အကြောင်း မကြားဘူး”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခုလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့မှ မထင်ဘဲ”

မိုးတိမ်အသံက စို့နှင့်ကြော့ကွဲနေသလို တော်ဝင် ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာသည့် မျက်ရည်ပူတွေကို တော်ဝင် မဖယ်ရှားမိပါ။

ငိုစမ်း မိတော်ဝင်ရယ်။

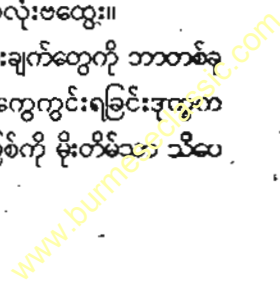
နင်မှမငိုရင် ဘယ်သူငိုမလဲ။

“နင်နဲ့တော်ဝင် အဖြစ်က ရယ်ရတယ်နော် မိုးတိမ်၊ ပြီးတော့ နေဗလဆိုတဲ့ ကိုနဲ့ နင့်ရဲ့ဖူးအိ အဖြစ်ကလည်း တကယ်ရယ်စရာကောင်းတယ်သိလား”

“တော်ဝင်ရယ်”

ရယ်စရာကောင်းပါသည်ဟု ပြောနေသည့် တော်ဝင် ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေနှင့်။ ငိုရှိက်သံ ရောထွေးနေသည့် စကားတွေကလည်း ဗလုံးဗထွေး။

မိုးတိမ်ရှေ့မှာတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထိန်းချုပ်ထားချင်။ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေ့ကွင်းရခြင်းဒုက္ခက တော်ဝင်ရင်ကို မီးနှယ်ပူလောင်စေသည့်အဖြစ်ကို မိုးတိမ်သာ သိလေ

မည်။

မိုးတိမ်တိုယ်တိုင်လည်း တော်ဝင်နှင့်ထပ်တူ ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာပေမယ့် တော်ဝင်လိုတော့မငို။

တော်ဝင်ရှေ့မှာမိုးလားမသိ

“နင့်ကို ဒီထက်ရယ်စရာကောင်းတဲ့စကား ပြောရဦးမယ် မိုးတိမ်”

“တော်ဝင်လည်း ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ဦးထင်စည်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်”

“ရယ်စရာကြီးနော် မိုးတိမ်”

“ဟင်”

တော်ဝင်မျက်နှာလေးကို မိုးတိမ် စိတ်ဆင်းရဲစွာ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ တော်ဝင်က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်အပ်ပြီး အားရအောင် ငိုချပစ်လိုက် သည်။

ဖေဖေ အခြေအနေက စိတ်မချရ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက သူ မျက်စေ့မှိတ်မသွားခင် တော်ဝင်ကို သူ့စိတ်ချရသည့် ဒေါက်တာ ထင်စည်လက်ထဲကို အပ်သွားချင်သည်။ ဆေးရုံခုတ်ထက်က လူမမာဖခင်ကြီး၏စကားကို မည်သူငြင်းရက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဖေဖေအလိုကျ ဦးထင်စည်ကို ဖေဖေသဘောကျ လက်ထပ်ဖို့ တော်ဝင် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သည်။ ဦးထင်စည်ကိုယ်တိုင် ကလည်း မငြင်း။

“နင်တို့အကြောင်း သူမသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“ဟင် ဒါနဲ့တောင် နင့်ကိုလက်ထပ်ဦးမယ်”

“အေး”

“သူလည်း ရည်းစားဦးနဲ့ကွဲဘူးတယ်၊ တော်ဝင်ကိုလည်း နားလည်တယ်တဲ့”

“နားလည်တယ်”

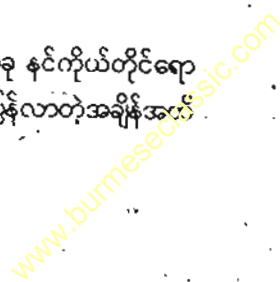
မိုးတိမ်စကားကို တော်ဝင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ဘာကိုဘယ်လို နားလည်သလည်းဆိုတာကို တော်ဝင် မတွေးလို။ မစဉ်းစားလိုတော့ပါ။ အသည်းကွဲဘူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် အခုချိန် တော်ဝင်နလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွနှင့် အချစ်ဆိုတာကို ဘာတစ်ခုမှ မခံစားနိုင်ဘဲ ကြေကွဲနာကျင်နေတာက လွဲပြီး ဘာမှမရှိတာကို သိပေမည်။

“အေးလေ နင်တို့ကိစ္စကို သူကိုယ်တိုင်သိထားပြီးသားဆို တော့ နင်တို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းပါတယ်”

ဖခင်ကြီးကို ဆရာမအစောင့်ထားပြီး သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် ရင်ဖွင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တော်ဝင်ကိုသာ ပြောနေတယ် အခု နင်ကိုယ်တိုင်ရော ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ၊ ဖူးအိပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်တွေဦးမှာလား”

“မလိုတော့ပါဘူးလေ သူလည်း သူလမ်းသူလျှောက်နေ ပြီပဲ၊ အစထဲက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိလို့ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်တာ သူမှန်းမထောင်ဘဲ”

“အခုချိန်ကြမှတော့ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲခံရတာပဲ အဖတ် တင်မှာသေချာတယ်”

မိုးတိမ်က ဖူးအိကို စိတ်နှုတ်ရင်နှုတ်ရင် အပြတ်ပြော နေပေမယ့် သူ့ကို ဖူးအိ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ပိုပြီး ရင်နှုတ် အခံရခက်နေသည်။

“နင်နဲ့ဦးထင်စည် ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ”

“လာမယ့်ဆန်းဒေး”

“အေး ငါလည်း နင်တို့မင်္ဂလာပွဲပြီးမှပြန်မယ်”

“အကျဉ်းချုံး လက်မှတ်ထိုးရုံလေးပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဦးလေးလည်း ငါရှိတော့ အားရှိတာ ပေါ့”

“နင့်သဘောပါ”

မင်္ဂလာပွဲက တော်ဝင်ပြောသလိုပင် အကျဉ်းချုံး စီစဉ် သဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ပြီးသွားသည်။ မိုးတိမ်က တော်ဝင်တို့မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ပြန်မည်ဟုပြောပေမယ့် တကယ်တမ်း မပြန်သေး။

ဖူးအိအလာကို တမင်စောင့်နေမှန်း တော်ဝင်သိပေမယ့် မသိသလိုနေလိုက်သည်။ ဖူးအိမျက်နှာလေးကို မိုးတိမ် နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခွင့်ရချင်သလို တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုမျက်နှာလေးကို

တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့မြင်ချင်မိသည်။

“တော်ဝင်”

“ရှင်”

“စိတ်ချမ်းသာသလိုနေနော်၊ ဦးလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် တော်ဝင်ကို အခုလိုအချိန်မှာ လက်ထပ်လိုက်ရပေမယ့် တော်ဝင် စိတ်ညစ်အောင် တော်ဝင် စိတ်မချမ်းသာအောင် ကိုကို ဘာတစ်ခု မှ မလုပ်ဘူးလို့ ခုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

“ဟောဒီ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းမှာ တော်ဝင်နေပါ။ ကိုကို ဟိုဖက် အခန်းမှာပဲနေမယ် ဟုတ်လား”

“ဦးထင်စည်”

“တော်ဝင်အတွက် အချိန်တွေ အများကြီးလိုဦးမယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်ကွာ၊ တော်ဝင် စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ”

“ဝွတ်နိုက်နော် အချစ်”

“ဝွတ်နိုက်”

တော်ဝင် နဖူးပြင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ကို သူကိုယ်တိုင် နှောပိတ်ပေးသွားသည့် ဒေါက်တာထင်စည်ကို အထင်ကြီးလေးစားစွာ တော်ဝင် စိတ်ထဲက ကျေးဇူးအထပ်ထပ် တင်မိသည်။

သူသာ မစောင့်စည်းရင် တော်ဝင် ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲ ထိခိုက်နာကျင်ရမည်ဆိုသည်ကိုက မတွေးရဲစရာ။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း တော်ဝင်တို့သားအဖ ဒေါက်တာ ထင်စည်တို့သားအဖ အိမ်ကိုပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ အဖေအရာရာ

ဘာတစ်ခုမှ တော်ဝင်တို့ လှည့်ကြည့်စရာမလိုအောင် အန်တီ ဒေါ်ဒေစီက စီစဉ်ထားသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး တော်ဝင်တို့သားအဖကို ဂရုစိုက်လိုက်ကြသည်မှာလည်း ဖေဖေမပြောနှင့် တော်ဝင်ကိုယ်တိုင်တောင် အနေရခက်မိသည်အထိ ဖြစ်နေချိန်။ နေဗလနှင့် ဖူးအိတို့မှာလည်း ကိုယ်စီကြေကွဲနေသော နှလုံးသားကိုယ်စီဖြင့် တစ်ခန်းထဲ အတူနေရပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ စိတ်ဆင်းရဲနေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အခုချိန်ထိ နှစ်ဖက်မိဘတွေက မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မခံနိုင်ကြသေး။

သူတို့ဘာသာ ဟန်းနီးမွန်းခရီးဟု စီစဉ်ကြပြီး နှစ်ဖက်စလုံး မိသားစုလိုက် အစောင့်အရှောက်ကိုယ်စီနှင့် စိတ်နှလုံးမသာမယာ ထွက်လာခဲ့ရသည့်ခရီးက ဘယ်လိုဟန်းနီးမွန်းမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်စီ အကျယ်ချုပ်ကျနေသလို ထင်နေမိသည်။

“အခုလိုဖြစ်ရတာ နှင့် အသုံးမကျလို့သိလား နေဗလ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မခိုးပြေးနိုင်လို့ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

“ဖူးအိကတော့ ကိုကိုပဲချစ်တယ်၊ ကိုစကားကို နားထောင်မိရင် ဖူးအိလည်း ခုလိုငိုနေတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အခုတော့ မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖူးအိက

ကို ဒီလိုပဲ အဆုံးရှုံးခံရတော့မယ် ကိုရဲ့”

“ဟာကွာ အရေးထဲမှာ နားကိုညည်းနေတာပဲ၊ နှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ဖူးအိ၊ မချစ်မနှစ်သက်သော သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာလို့ ပြောရအောင် နှင့်ကို ဘယ်သူက ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားနေလို့တုန်း”

“အံ့မယ် ထည့်လို့ရောရမလား၊ သတ္တိရှိရင် ဖူးအိအသားထိကြည့်စမ်းပါလား”

“တော်းမ်းပါဟာ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ”

“ဖူးအိက သေချင်နေတာသိလား”

မျက်ရည်တွေ၊ နှုပ်တွေပေလူးပြီး အရူးမလေးတစ်ယောက်လို စုတ်ဖွာညစ်ပေနေသော မျက်နှာ။ ဖြစ်သလို ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများနှင့် တစ်အီးအီးအသံထွက်ပြီး ငိုနေသော ဖူးအိကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီး နေဗလ နေရာက ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည့် မျက်နှာတွေ၊ ရယ်မောသံတွေကို လှိုင်းပုတ်သံနှင့်အတူ ကြားနေရသည်။ ဘယ်သူမှလည်း နေဗလနှင့် ဖူးအိလို စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေသူမရှိကြပါလား။

လူတွေအားလုံး ပြုံးနေသည်။ ပျော်နေသည်။ မပြုံးနိုင်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငိုနေမိသူဆိုလို့ သူတို့ပဲရှိမည်ထင်သည်။

ဒါလား လက်ထပ်ပြီး ညားကာစလင်မယား။ တော်ဝင်မျက်နှာလေး မျက်ဝန်းထဲ ပျက်ခဲနေရောက်လာတော့ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ မာမိက တော်ဝင်အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် ခါးသီးစွာ

ဆက်ဆံပြောဆိုလိုက်တာကို နေဗလ မမေ့သလို တော်ဝင်လည်း မေ့နိုင်မည်မထင်။

သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို တော်ဝင် စိတ်နာသလို နေဗလ တို့သားအမိကို ပို၍စိတ်နာမှာ သေချာသည်။ နေဗလရှေ့မှာ မာမိ ကိုယ်တိုင် အပြောခံရတာဆိုတော့ တော်ဝင် ရင်မှာပို၍နာပေမည်။

နေဗလကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ချစ်သူရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီး ဘာ ကာကွယ်မှုမှမပေးနိုင်ခဲ့တာကို ပြန်တွေးမိတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်း စိတ်ပျက်မိသည်။ ဒီကြားထဲ ဖူးအိကတစ်မျိုး။ သူ့ချစ်သူနဲ့ကွဲရ သည့် အခါကတရားခံမှာ နေဗလပါဟု အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲကာ ငိုယိုနေ သည်မှာ ပြီးပဲမပြီးစီးနိုင်တော့။

စိတ်ညစ်ရတာကတစ်မျိုး။ နားညည်းနားပူရတာက တစ်ဖုံ မို့ စိတ်လေလေနှင့် ကမ်းစပ်အနံ့ လျှောက်သွားရင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပုစွန်ကင်၊ ငါးကင်တွေနှင့် အရက်ပါ သောက်မိ သည်။ အစတုန်းက နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရည်ရွယ်သော် လည်း စိတ်ညစ်၍သောက်၊ သောက်ရင်းနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး အတော် များသွားမှန်း တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်ရောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိလာ၏။

မူးမူးနှင့် အခန်းထဲဝင်လာတော့ ငိုရလွန်းသဖြင့် မောပန်း နှမ်းနယ်စွာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဖူးအိကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ဖူးအိ အရူးမ”

“ငါ့ကိုချည်း အပြစ်တင်နေတယ်၊ အစထဲက နင်သာ

မိုးတိမ်နောက်ကို လိုက်သွားရင် အခုချိန် ငါလည်း အခုလို ဖြစ်နေရ မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလားဟင်”

“ဖူးအိ ထစမ်း”

အရက်မူးမူးနှင့် နေဗလ ဖူးအိနားရောက်သွားပြီး ဖူးအိ ကိုယ်လေးကို လှုပ်ခါဆွဲရမ်းမည်ဟု ပခုံးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ချိန် နေဗလမျက်လုံးထဲ အိပ်ပျော်နေသော ဖူးအိနေရာမှာ တော်ဝင်ဖြစ်နေ တာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ အံ့ဩသွားသည်။

“တော်ဝင်”

“ကို”

“တော်ဝင်”

“တော်ဝင် အချစ် ကိုကိုဖြစ်မသွားပါနဲ့၊ တော်ဝင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“နေဗလ နင် အရက်တွေ့သောက်လာတယ်”

“နည်းနည်းပါ တော်ဝင်အချစ်ရယ်”

“ဟင်”

ပြိုကျလာသော နေဗလကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ပြီး နေရာ က ထပြေးဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံး အမှောင်ကျသွားသလို ဖူးအိတဝဖြူဖြူလေးသည်လည်း အနက်ရောင် ချောက်ကမ္ဘာထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

အခန်း (၂၅)

“ဖူးအိ”
“လူယုတ်မာ”
“ဟင်”
“ကဲဟယ်”
“ဖြန်း”

အသားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိသံနှင့်အတူ မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည့်အဖြစ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ အိ
ငိုချလိုက်သည့် ဖူးအိထံမှ ယူကျုံးမရ ရှိကိုင်သံ အကျယ်ကြီးအ
နေဗလကိုယ်တိုင် သွေးပျက်သွားသည်။

မှားပြီဆိုသောအသိက နေဗလကိုယ်ကြီးကိုရော အ
ပါ အဆုံးတိုင် ဝါးမျိုးပစ်လိုက်ပြီဟု သိလိုက်သည်။ ထိုအ
သူမှာ အမှားပြင်ဆင်ခွင့်မရှိ။

“ဖူးအိ...ငါ”

“ထွက်သွား နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး နေဗလ”

“သွား”

“နင့်ကို ဖူးအိသတ်ချင်တယ်၊ သေအောင်သတ်ပစ်ချင်
တယ်သိရဲ့လား”

ဖူးအိရယ်။

အာခေါင်ခြစ်၍ သည်းသည်းခိုက် ငိုချလိုက်သည့် ဖူးအိ
ကို မကြည့်ရက်စွာ နေဗလ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်
မှာ လူးလိမ့်ငိုယိုနေသော ဖူးအိအဖြစ်က နေဗလကိုယ်ကြီးကို
ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်သွားစေသည်။ သူကိုယ်သူလည်း နာကြည်း
၍မဆုံး။ အခြေအနေတွေအားလုံး လွန်ကုန်ပြီးမှ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြ
သည့်ဘဝ။

“ပြန်မယ် နေဗလ၊ ဖူးအိ ဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်တောင်
ထပ်မနေချင်တော့ဘူး၊ နင့်ကြောင့် ဖူးအိဘဝရော ဖူးအိအချစ်ပါ
ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရပြီသိလား”

“နင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးတော့ ဖူးအိရယ်၊
နင် ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်သလို ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ
သတ်ပစ်ချင်နေတယ် ဖူးအိရယ်”

ဖူးအိက နေဗလကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့မအဝတ်တွေကို
ခြစ်သလို စုပုံတိုးကျိတ်ပြီး အဝတ်သေတ္တာထဲ ထိုးကျိတ်ထည့်
ချွတ် ငိုရွိုက်နေဆဲ။ နေဗလကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ပင်လယ်
ခြင်ဘက်ကို ထွက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဝေးကြပြီ တော်ဝင် အချစ်ရေ။

အခုမှ တကယ်ကို အဝေးကြီးဝေးကြရတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ဖူးဆန္ဒအတိုင်း မိသားစုတွေအားလုံး ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဖူးအိက ကားပေါ်မှာရော လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူ့မှ စကားမပြောတော့သလို ဘာမှလည်း မစားတော့သည်။ သူတို့အတွက် လက်ဖွဲ့ပေးထားသည့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

နေဗလကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အမှားကိုယ်မို့ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ခွဲနေကြရင်း ဖူးအိကို ဘယ်လိုစကားနှင့် ချောတော့သိမ့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ စကားလုံးလည်း ရှာမတွေ့။ ထည့်ပေးလိုက်သည် အိမ်ဖော် ဒေါ်မိက စားသောက်ဖွယ် အမျိုးမျိုး လုပ်ပေးပေးမယ့် ဖူးအိက ဘာတစ်ခုမှ မတို့မထိ။

ကြာတော့ ဖူးအိအတွက် နေဗလ စိုးရိမ်လာသည်။

“နင်ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ဖူးအိ၊ ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ နင်ကိုယ်နှင့် အသေခံမလို့လား။”

“အေး။”

“ဟင်”

ဖူးအိထံမှ သွေခြောက်အေးစက်သော အမူအရာနှင့် တွေ့အဖြေစကားက နေဗလရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရိုက်ခတ်လာသည်။

“ငါ့ကြောင့်တော့ နင်ကိုယ်နှင့် အသေမခံပါနဲ့၊ အဖြေ

တဲ့ ငါကပဲ နင်ကိုယ်စား သေပေးပါ့မယ်ဖူးအိရယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ နင်လည်းသေ ဖူးအိလည်း သေမှ အေးမယ်၊ တော်ဝင်လည်း ဟိုဆရာဝန်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

“ဘာ”

“မိုးတိမ်ကလည်း ဖူးအိကို ဖုန်းဆက်ပြီး အစထဲက သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ သူ့နှလုံးသားကို ချစ်တမ်းကစားသွားတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက်ပြောသွားပြီ”

“ဖူးအိ ဘယ်လိုမှ မခံစား”

“ဖူးအိ”

“ဟာ”

“ဖူးအိ...ဖူးအိ”

“ဒေါက်”

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြိုကျသွားတော့မည့် ဖူးအိကိုယ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပေးမယ့် အချိန်မမီတော့။ ဖူးအိက နေဗလရင်ခွင်ထဲ ပျော့ခွေသတိလစ်မေ့မျောနေပြီ ဖြစ်သလို ဖူးအိလက်ထဲက လွတ်ကျလာသည့် အိပ်ဆေးပုလင်းကြောင့် နေဗလရင်ထဲ ပူထူသွား၏။

ဖူးအိကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူပြီး ကားပေါ်တင်ကာ ဆေးရုံကို ကမန်းကတန်း ခံမောင်းထွက်လာချိန်မှာ မိုးက သည်းထန်စွာရွာချသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးရေတွေ ဖုံးသွားသည်။

နင်မသေပါနဲ့ ဖူးအိရယ်။

နင်မသေလိုက်ပါနဲ့။

နင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီတစ်သက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ နင်သိရဲ့လားဟင်။

“ကျွီး”

ကားကို ဆေးရုံရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပြီး ဖူးအိကိုယ်လေးကို နေဗလ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ ဖူးအိအသက်ကို အမြန်ဆုံး ကယ်ပေးပါ။ သူ သူ အိပ်ဆေးတွေအများကြီး၊ ဆောက်ထားတယ်”

“သူသေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အသက်ကို ကယ်ပေးပါဗျာ”

“ဖူးအိ...ဖူးအိ”

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါရင်၊ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သ လောက် ကြိုးစားပါမယ်၊ လူနာလက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည့် နေဗလမျက်လုံးထဲမှာ ဖူးအိ၏ သနားစရာကောင်းသော မျက်နှာလေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကြောင့် ဖူးအိ အခုလိုဖြစ်ရတာဆို သည့် အတွေးနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟော ဟိုမှာ ဒေါက်တာလာပြီ”

“ဟင်”

သူတို့ရှိရာသို့ အပြေးရောက်လာသည့် ဒေါက်တာ စင်စည်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ နေဗလ ဦးခေါင်းမှာ ချာချာလည်

သွားသည်။ ဒေါက်တာထင်စည်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူက တော်ဝင်။ သတိမေ့နေသည့် ဖူးအိနှင့် အရူးတစ်ယောက်လို ပျာယာ တ်နေသော နေဗလတို့ဖြစ်အင်ကို စဝင်လာထဲက တွေ့မြင်ထား တာမို့ လှုပ်ရှားတုန်ရီသော နှလုံးသားအစုံဖြင့် ချစ်သူရှေ့မှောက် မှီ ရောက်လာခဲ့ရသူရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တွေက ပါက်ကွဲထွက်လုမတတ်ဖြစ်သည်။

“ဖယ်...ဖယ် ပေးရှင်ကိုဆရာကြည့်မယ်”

လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ညွှန်ကြားပြီး ဖူးအိကို လက်တွန်း ညည်းပေါ်တင်ကာ အရေးပေါ်ခန်းသို့ ဆွဲယူသွားရာနောက်သို့ ပယ်ကြပ်မကွပ်ပင် တော်ဝင်ရော နေဗလပါ အတူလိုက်ပါသွားကြ သည်။

ဘယ်သူမှ စကားမဆိုမိ။

အခန်းအပြင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေခိုက်မှာ ဘာ တွက်ကြောင့် ဖူးအိ အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက်တာ သည်းဟု တော်ဝင် မမေးသလို နေဗလကလည်း မဖြေပါ။

တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်တွေ့မြင် သော အကြည့်များဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မိတ်ထွက်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ကိုယ်စီ စိုးနှင့်ကြေကွဲနေ ခြင်းသည်။

“လူနာ စိတ်ချရပါပြီ နေဗလ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာထင်စည်က နေဗလမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။ သည်နောက်မှာတော့ မိမိဇနီးဖြစ်သူ တော်ဝင်၏ ချစ်သူဟောင်း နေဗလနှင့် တော်ဝင်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း

“တော်ဝင်ပြန်ချင်ရင် ပြန်နှင့်လေ၊ ခဏနေကြမှ ကိုကိုနဲ့ အတူ ဖူးအိကို လာကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဖေဖေအတွက် ဆေးကို တော်ဝင်ပဲ ယူသွားပြီးတိုက်လိုက်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာတစ်ခွန်းမှ တော်ဝင်ဘက်က စောဒကတက်စရာ စကားမရှိ။ ဒေါက်တာထင်စည်က တော်ဝင်ကို နေဗလနားက အနနည်းဖြင့် သွားခိုင်းလိုက်နန်း နှစ်ယောက်စလုံးသိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားကြီးပါသည်ဆိုဆို ကိုယ့်ဇနီးကို အံ့ရင်ရည်းစားဟောင်းနှင့်အတူ ရှိနေခြင်းအပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ သဘောထားကြီးပြန်ကြမည်မဟုတ်။

နေဗလနှင့် ဒေါက်တာထင်စည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဖူးရှုနက်ရှိုင်းသည့် အကြည့်တွေက တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်သွား၏။

နေဗလမှာ ဖူးအိရှိနေ၍ ရင်ထဲ နာကြည်းခံပြင်းရသမျှကို ထိန်းချုပ်မျိုသိပ်လိုက်ရသည်။ လောလောဆယ် ဖူးအိအသက်ကို ဒေါက်တာထင်စည်ဆိုသည့်လူက ကယ်တင်ထားသည်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကျေးဇူးက နေဗလအပေါ် တင်သွားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တော်ဝင်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ရယူသွားသူအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

“ဖူးအိက မင်းဇနီးနော်”

“သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မေးနေသေးလဲ”

“ပိုပြီးသေချာအောင်လို့ပါဗျာ၊ ခဏနေရင် မင်းမိန်းမကို ကြည့်လို့ရပါပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ နေဗလ ထင်စည်ကို ကျေးဇူးတင်စကား မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ခံစားချက်တွေနှင့် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရမှန်းမသိဘဲ ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

ဆိုင်သူကိုယ်စီရှိထားပြီးသား ဘဝမှာ နေဗလကိုယ်တိုင် ဘာမှမတတ်နိုင်ကြသည့် အဖြစ်တွေနှင့် လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်ပြီး အကြိတ်လိုက်မိ၏။

“ကိုနေဗလ”

“မိုးတိမ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးကြသူတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မြင်တာနှင့် သိနိုင်ကြသူတွေအဖြစ် ဖူးအိချစ်သူ မိုးတိမ်နှင့် နေဗလတို့မျက်နှာချင်းဆိုင် စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

“တော်ဝင် ပြောပြလို့ ဖူးအိ ဆေးရုံရောက်နေတာသိတယ်၊ ခွင့်ပြုပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဖူးအိနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ခါတော့ တွေ့ချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“တွေ့နိုင်ပါတယ် ဒီတစ်ခါမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ကိုလည်း အရင်းအနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ပါတယ် မိုးတိမ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီတစ်ခါဆို ပြည့်စုံလုံလောက်ပါပြီ”

မိုးတိမ်က လှိုက်လှဲကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြောလာတော့ နေဗလ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်၏။ ဖူးအိရှိနေသည့်အခန်းကို ညွှန်ပြပြီး သူကတော့ အခန်းအပြင်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ချင်း လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံကြပါစေလေ။

“ကျွေး”

အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးပျော့တော့သောအသွင်ဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် ဖူးအိကို ဆေးပိုက်တွေနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ မိုးတိမ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်သွားလိုသော သူစိတ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားခဲ့ရသလို ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေ လှိုင်းထန်နေ၏။

“ဖူးအိ”

မိုးတိမ်ထံမှ ချစ်သူအမည်ကို လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်ငင်လိုက်သံက မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးမှိတ်ငြိမ်သက်စွာ တိတ်တဆိတ် ခံစား

နာကျင်နေရသော ဖူးအိနလုံးသားအစုံကို ဖျတ်ခနဲ တုန်ရိလှုပ်ရှားလျက် စေ့ပိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်မိ၏။

“ဖူးအိ”

“မောင် မောင်ရယ်”

“ဖူးအိ”

“မငိုနဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ဖူးအိပေါ်ရစေမောင်ရယ်၊ အမှိုက်မဖူးအိမှမငိုရင် အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူငိုနိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဖူးအိကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွတ်ပါနဲ့”

“ဖူးအိ သတ္တိကြောင်ခဲ့လို့ အခုလို မောင်နဲ့ တစ်ဘဝစာဝေးဖို့ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ”

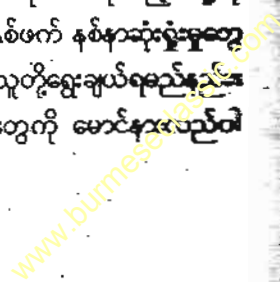
“ဖူးအိရယ်”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော ချစ်သူအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်ပေမယ့် မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြည့်နေမိသည်။

အခုချိန်ကြာမှ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ဘာမှမတတ်နိုင်ကြသည့်အဖြစ်တွေနှင့် ဘဝတွေပါ ခြားသွားကြသည့် အနေအထားမှာ ဖူးအိကို ဆက်ချစ်နေလို့ သူပဲ ငရဲကြီးရတော့မည်။

ထို့အတူ ဖူးအိကိုယ်တိုင်လည်း မိုးတိမ်ဆိုသည့် သူ့ကို မေ့မရနိုင်လျှင် ငရဲကြီးရဦးမည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နှစ်နားဆုံးရှုံးမှုတွေ ပြည့်နေသည့် ခရီးလမ်းကို ဘာအတွက် သူတို့ရွေးချယ်ရမည်နည်း။

“ဖူးအိ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မောင်နှားသည်တို့

တယ် ဖူးအိရယ်၊ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးအိနဲ့ထပ်တူ ခံစားနေရ တယ်ဆိုတာ ဖူးအိယုံပါကွယ်”

“ဒါပေမယ့်”

“ဖူးအိကို ဘာမှတရားချဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့မောင်ရယ်၊ အခု ဖူးအိ သေချင်တယ်၊ ဖူးအိ သေပါရစေ”

“သေခွင့်ပဲလိုချင်တယ်၊ မောင်နဲ့ဝေးပြီးမှတော့ ဖူးအိက ဘာအတွက် အသက်ဆက်ရှင်နေရဦးမှာလဲ”

ပြောရင်း ဖူးအိ ဝိုသည့်။ အရက်ကြောင့် ဖူးအိဘဝလည်း အချစ်လည်း ဆုံးရှုံးရသည့်အဖြစ်ကို မောင်မသိပေမယ့် ဖူးအိသိ သည်။

“ဖူးအိ မှားနေပြီကွယ်၊ အခုကိစ္စမှာ ဖူးအိလည်း မောင့်ကို သစ္စာပျက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ နေဗလကိုယ်တိုင်လည်း တော်ဝင်ကို မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေမပေးတော့တဲ့ ကံတရားကြောင့် အခုလို ဖြစ်လာခဲ့ရတာလို့ မောင်ကိုယ်တိုင် လက်ခံစဉ်းစားလာနိုင် ခဲ့ပါပြီ”

“ဖူးအိလည်း မောင်လိုပဲ နားလည်လက်ခံလိုက်ပါ”

မိုးတိမ် ဘာပြောပြော ဖူးအိနားထဲ ဘာတစ်ခုမဝင်။ ချစ်သူ ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ပိုတိုးငိုနေမိတာပဲရှိသည်။ မီးတိမ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးအိကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာ။

“နေဗလက လူတော်တစ်ယောက်ပါ ဖူးအိ”

“အဲဒါ ဖူးအိက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဖူးအိက နေဗလနဲ့

လက်ထပ်ပြီးသားကြီးမို့ မောင်က ဖူးအိကို မသတိတော့တာနဲ့ အခုလို”

“တော်တော့ ဖူးအိ၊ မဆိုင်တာတွေမပြောနဲ့၊ ပျိုတာဆိုတာ မောင်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခုချိန်ကြာမှ ဖူးအိက မောင့်ကို ဘာဖြစ်စေ ချင်သေးလို့လဲ”

“ပြောစမ်း”

“မောင် နေဗလကို သတ်ပစ်ရမှာလား၊ မင်းကို နေဗလ လက်ထဲက ခိုးပြေးရဦးမှာလား”

ပြောရင်း မိုးတိမ်ရင်တွေ ပေါက်ကွဲလာတာ ဖူးအိကိုယ် လေးကို ဆွဲယူလှုပ်ခါပစ်လိုက်တော့ ဖူးအိက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အိမ်နဲ့ ငိုချသည်။

“ဖူးအိ မောင့်ကိုပဲချစ်တယ်”

“မောင်ကိုချစ်တယ်”

“ဖူးအိရယ်”

“အခုကြာမှ အခုအခြေအနေကြာမှ မောင့်ကို မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲခံစေချင်လို့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဖူးအိက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဦးခေါင်းထု ဘယ်ညာခါယမ်းသည်။ မိုးတိမ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးအိအဖြစ်သို့ ကြည့်ပြီး ရင်ထဲနာနေသည်။

“ဖူးအိနဲ့ မောင် ဘဝချင်းခြားသွားပြီ၊ ဖူးအိလည်း တိုက်”

ဘဝ ကိုယ်နေပျော်အောင်နေပါ။ မောင်လည်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဖူးအိကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီ”

“အခု ဖူးအိကို နောက်ဆုံးလာနှုတ်ဆက်တာ”

“မောင်သွားမယ် ဖူးအိ”

“မောင်”

“မောင်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲက မိုးတိမ်ကိုယ်လေးကို ရင်နာစွာဖယ်ခွာရင်း ရင်နာစွာ ဖူးအိကို ကျောခိုင်းလမ်းခွဲလိုက်တော့ နောက်ပါးမှ ဖူးအိ ခေါ်သံနှင့်အတူ ငိုရှိုက်သံက မိုးတိမ်ရင်ပြင်ကို လောင်မြိုက်သွားစေ ပေမယ့် မတတ်နိုင်။

နေရစ်ခဲ့တော့ အချစ်ဆုံးရယ်။

နေရစ်ခဲ့တော့။

ယောက်ျားတန်ခိုး မိုးတိမ်မျက်လုံးအိမ်မှာ ပြည့်လွှာလာသည့် မျက်ရည်တွေကြောင့် အမြင်အာရုံတွေအားလုံး ဝေဝါးသွားသည့် အတွက် သူ ဖြတ်ကျော်လာရာလမ်းတစ်လျှောက်ကံ လူတွေတို့ မမြင်မတွေ့နိုင်တော့ပါ။

ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ထားပြီး အချစ်ဆုံး ချစ်သူကို ကျောခိုင်းလမ်းခွဲရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူနှင့်ဖူးအိတို့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကိုတိတ်မျက်ရည်ကျနေသည့် တော်ဝင်ကိုလည်း သူမတွေ့။

ထို့အတူ ဆေးရုံနံရံတစ်ခုကို ကျောခိုပြီး မျက်ရည်တွေ

တွေကျနေသည့် တော်ဝင်အဖြစ်ကို ရင်နှင့်စွာ ငေးကြည့်နေသော နေဗလအချစ်ကိုလည်း တော်ဝင် မတွေ့မမြင်လိုက်ရှာပါ။

အပြင်မှာ မိုးတွေက သည်းထန်စွာရွာနေသလို ကိုယ်စီ ရင်ထဲက သောကမိုးတွေကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာနေကြပါ သည်။

အချိန်မည်မျှကြာမည်မသိရသော်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ချစ်တတ်သူတွေရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အချစ်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော နေ့သစ်များဆိုသို့ မျှော်လင့်စောင့်စားကြရဦးမည် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်